

โครงการพิเศษทางจิตวิทยา
เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู
และอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

จัดทำโดย

นางสาวมณฑาทิพย์ จันท
รหัสนักศึกษา 600801485299
สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา

โครงการนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา จว.404 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา
ปีการศึกษา 2563
คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ชื่อ - สกุล	: มณฑาทิพย์ จันทร์
ชื่อโครงการพิเศษทางจิตวิทยา	: การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
สาขาวิชา	: จิตวิทยา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ	: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญิตตา อยู่เจริญ
ปีการศึกษา	: 2563

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ และรายได้ต่อเดือน 3) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2563 จำนวน 380 คน เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แบบสอบถามจำนวน 4 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู และแบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลสื่อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การทดสอบค่าทีแบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Sample) สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA or F-test) และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation) คำนวณโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า

1. ระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 จากคะแนนเต็ม 5.00
2. นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ($\bar{X} = 3.30$) ที่มากกว่านักศึกษาหญิง ($\bar{X} = 3.18$)
3. นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่ำกว่านี้ทุกกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติอย่างน้อยที่ระดับ .001
4. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
5. อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .645

กิตติกรรมประกาศ

โครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้ สำเร็จรูลงไปด้วยความกรุณาอย่างสูงของคณาจารย์คณะจิตวิทยาทุกท่าน และขอขอบพระคุณในความกรุณาของ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญิตตา อยู่เจริญ อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการพิเศษทางจิตวิทยาในครั้งนี้ ที่ได้ให้คำปรึกษาชี้แนะในกระบวนการทำงานด้วยความเมตตา และให้กำลังใจตลอดการทำงาน ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ประณต เค้าฉิม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจษฎา อังกาบสี ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรควิช จารีกจาริต อาจารย์ ดร.อธิวัฒน์ รัตนวงศ์ แซ และอาจารย์ณภาพร อยู่ถาวร ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะในเรื่องต่าง ๆ ทั้งเรื่องการสืบค้นข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล แนวทางในการจัดทำโครงการพิเศษทางจิตวิทยา และให้กำลังใจในเรื่องต่าง ๆ ด้วยดี มาโดยตลอด พร้อมทั้งให้ความกรุณาเป็นคณะกรรมการสอบประมวลผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขอขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ประณต เค้าฉิม รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง และผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรควิช จารีกจาริต ที่กรุณาสละเวลาให้ความอนุเคราะห์ในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า และได้กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่อง ในการสร้างเครื่องมือให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ มหาวิทยาลัยกรุงเทพสุวรรณภูมิ ที่ให้ความกรุณาแก่ผู้ศึกษาในการอนุญาตเก็บข้อมูล เพื่อพัฒนาคุณภาพเครื่องมือในการจัดทำโครงการพิเศษทางจิตวิทยาในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ดร.วัลลภ สุวรรณดี อธิการมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตที่ให้ความกรุณาแก่ผู้ศึกษาในการอนุญาตเก็บข้อมูล และขอขอบคุณ นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี ทำให้ผู้ศึกษาได้ข้อมูลที่มีค่ายิ่ง

ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อมานพ จันทร คุณแม่อภิญา จันทร ครอบครัวของผู้ศึกษา ที่ให้การสนับสนุนขณะทำโครงการพิเศษทางจิตวิทยา คอยสนับสนุนในเรื่องต่าง ๆ ตลอดจนให้กำลังใจ ให้ความหวังใยแก่ผู้ศึกษาตลอดระยะเวลาที่ศึกษาและจัดทำโครงการพิเศษทางจิตวิทยา

ขอขอบพระคุณ คุณสุธารัตน์ จามจรี เจ้าหน้าที่คณะจิตวิทยา ที่ให้ความกรุณาประสานงานและคอยช่วยเหลือด้านต่าง ๆ แก่ผู้ศึกษา และขอขอบคุณเพื่อนนักศึกษาร่วมชั้นปี (นักศึกษารหัส 60) และน้อง ๆ คณะจิตวิทยาที่ให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือ ให้ความรักและความปรารถนาดีตลอดมา เพื่อให้การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

คุณค่าของโครงการพิเศษทางจิตวิทยาในฉบับนี้ ขอมอบแต่ ครอบครัว คณาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่เป็นผู้ให้การสนับสนุน ให้ความรัก ความหวังใย กำลังใจ และความรู้ด้านการศึกษา ตลอดจนนักวิชาการ สาขาวิชาต่าง ๆ ที่ผู้ศึกษาค้นคว้าได้อ้างอิงตั้งปรากฏการณ์ในโครงการพิเศษทางจิตวิทยาฉบับนี้ และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้โครงการพิเศษฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

มณฑาทิพย์ จันทร

สารบัญ

บทที่

หน้า

1. บทนำ.....	1
1. หลักการและเหตุผล.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า.....	2
3. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
4. ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า.....	3
5. กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า.....	6
6. สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	6
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	8
1.1 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	8
1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	10
1.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	12
1.4 การวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	22
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู.....	24
2.1 ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู.....	24
2.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู.....	25
2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู.....	31
2.4 การวัดการอบรมเลี้ยงดู.....	35
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลสื่อ.....	37
3.1 ความหมายของอิทธิพลสื่อ.....	37
3.2 ประเภทของสื่อ.....	38
3.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลสื่อ.....	41
3.4 การวัดอิทธิพลสื่อ.....	44
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	45
4.1 เพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	45
4.2 รายได้กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	46
4.3 การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	47
4.4 อิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	48

สารบัญญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
3. วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า	50
1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	50
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	51
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล	56
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	57
4. ผลการศึกษาค้นคว้า	59
1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	60
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู อิทธิพลสื่อ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	61
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน	67
5. สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	71
1. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า	71
2. สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	71
3. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	71
4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	72
5. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	72
6. อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า	74
7. ข้อเสนอแนะ	77
บรรณานุกรม	79
ภาคผนวก	83
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของเครื่องมือ ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	84
ภาคผนวก ข หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า หนังสือขอความอนุเคราะห์เข้าทำการเก็บข้อมูลสำหรับการทำโครงการ พิเศษทางจิตวิทยา แบบตอบรับให้นักศึกษาเข้าทำการเก็บข้อมูลสำหรับการทำโครงการ พิเศษทางจิตวิทยา	85

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ค ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	93
ภาคผนวก ง ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	97
ภาคผนวก จ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	101
ประวัติผู้ศึกษา.....	112

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
ตารางที่ 3 - 1 ตารางแจกแจงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง.....	50
ตารางที่ 4 - 1 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	60
ตารางที่ 4 - 2 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	60
ตารางที่ 4 - 3 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกเป็นรายข้อ.....	61
ตารางที่ 4 - 4 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการอบรมเลี้ยงดู จำแนกเป็นรายข้อ.....	63
ตารางที่ 4 - 5 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลสื่อ จำแนกเป็นรายข้อ.....	65
ตารางที่ 4 - 6 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามเพศ.....	67
ตารางที่ 4 - 7 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	67
ตารางที่ 4 - 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน.....	68
ตารางที่ 4 - 9 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	69
ตารางที่ 4 - 10 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ.....	69
ตารางที่ 4 - 11 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน.....	70
ตารางที่ ค - 1 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามอิทธิพลสื่อ.....	94
ตารางที่ ง - 1 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามอิทธิพลสื่อ.....	98
ตารางที่ ง - 2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม.....	100

สารบัญภาพ

ภาพประกอบที่	หน้า
ภาพประกอบที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า	6
ภาพประกอบที่ 2-1 ภาพแสดงหน้าต่างหัวใจของโจเซฟ และแฮรี่.....	21

บทที่ 1

บทนำ

1. หลักการและเหตุผล

ในปัจจุบันสังคมของประเทศก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ข้อมูลข่าวสารของโลกสมัยใหม่แพร่กระจายสู่สังคมต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว ทำให้อิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกได้ครอบงำวิถีชีวิตของวัยรุ่นไทยจำนวนมากไม่น้อย ทั้งในด้านการรับประทานอาหารฟาสต์ฟู้ด การแต่งกาย การคบเพื่อนต่างเพศ สังคมของเยาวชนไทย กลายเป็นสังคมบริโภคที่แทบจะไม่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ เด็กและเยาวชนถือเป็นกำลังสำคัญต่อการพัฒนาประเทศในอนาคต แต่ในสภาพสังคมไทยปัจจุบันมีปัจจัยหลายด้านที่ส่งผลกระทบต่อความเป็นปัญหาและอุปสรรคต่อการสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีของเด็กและเยาวชนไทย โดยเฉพาะปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของเยาวชน (สุทธิพล กิจพิบูลย์, 2562)

วัยรุ่นนอกเหนือจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายแล้ว ฮอร์โมนเพศยังทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจและอารมณ์ตามระยะต่าง ๆ ของพัฒนาการของวัยรุ่น ผลของฮอร์โมนเพศหลัง ทำให้วัยรุ่นมีการเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว เข้าสู่การเป็นหนุ่มเป็นสาว ในด้านพัฒนาการทางอารมณ์ และจิตใจ วัยรุ่นจะมีความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง และต้องการการยอมรับจากเพื่อน เพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่น ดังนั้น วัยรุ่นอาจถูกชักจูงได้ง่ายหากมีปัจจัยเสี่ยงส่วนบุคคล เช่น ขาดการยับยั้งชั่งใจ ขาดความนับถือตนเอง ขาดทักษะการปฏิเสธ และการจัดการกับอารมณ์ของตนเอง ส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยง และเกิดปัญหาสุขภาพตามมา (พนมพร ปิยะกุล, 2560) ซึ่งพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันนี้ ได้มีการเปลี่ยนแปลงจากอดีตมากขึ้น เช่น การเลือกคู่ครองจะเลือกเพราะความรักเป็นสำคัญ ไม่ชอบการคลุมถุงชน การคบเพื่อนต่างเพศเป็นไปอย่างอิสระเสรี หญิงสาวให้ความสำคัญในการครองตัวเป็นหมั้น พรหมจรรย์ถึงวันแต่งงานน้อยลง ประกอบกับความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องในเรื่องเพศทำให้เยาวชนมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การสำส่อนทางเพศ การมีเพศสัมพันธ์แบบชั่วคราว เป็นต้น ซึ่งจะทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ตามมา เช่น การเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ และปัญหาการทำแท้ง (สุทธิพล กิจพิบูลย์, 2562)

เมื่อพิจารณาปัญหาเรื่องเพศในวัยรุ่น พบว่าเกิดจากการกระตุ้นของสิ่งเร้าภายในและภายนอก ซึ่งสิ่งเร้าภายในเป็นผลที่เกิดจากกระบวนการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในร่างกาย โดยเฉพาะในเรื่องฮอร์โมนเพศสำหรับสิ่งเร้าภายนอก เช่น สื่อทางเพศ ลักษณะที่พ็อทอาศัย รูปแบบการเลี้ยงดูและการเอาใจใส่ของผู้ปกครอง การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน อิทธิพลจากสังคมวัฒนธรรม การดื่มเครื่องดื่มที่มีส่วนผสมแอลกอฮอล์ เป็นต้น (ศิวานิตย์ ทองคำดี, 2563) ซึ่งจากรายงานของสำนักส่งเสริมสุขภาพ กรมอนามัย (2560) รายงานว่า สาเหตุหลักของการเกิดพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมของเยาวชน คือ 1. วัยรุ่นขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเพศ 2. ปัญหาครอบครัว 3. สื่อ 4. สภาพแวดล้อม 5. การเลียนแบบพฤติกรรมตามกระแสตะวันตก 6. การอยู่หอพัก เห็นได้อย่างชัดเจนว่าครอบครัวยังเป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่เด็ก พ่อแม่เป็นบุคคลที่สำคัญในการชี้นำอบรมให้วัยรุ่นคบเพื่อนต่างเพศอย่างปลอดภัย เนื่องจากวัยรุ่นยังไม่บรรลุนิติภาวะทางอารมณ์ ผู้ใหญ่ต้อง

เข้าใจธรรมชาติของเด็ก ไว้วางใจในตัวเด็กให้มีโอกาสพูดเมื่อต้องการคำปรึกษาจากผู้ใหญ่ โดยเฉพาะเรื่องเพศ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสนใจกับเพศตรงข้าม ผู้ใหญ่จึงมีหน้าที่ให้ความรู้กับเด็กเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจในเรื่องเพศที่เหมาะสม และในกระแสสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร อิทธิพลของอารยธรรมตะวันตกที่ลั่งไหลเข้ามาอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง ทำให้มีการบริโภคสื่ออย่างไร้ขีดจำกัดและขาดการดูแลเอาใจใส่ มีการตีพิมพ์หนังสือและผลิตสื่อต่าง ๆ ทางเพศออกมาอย่างแพร่หลาย เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ตลอดจนแผ่นพับ โฆษณาต่าง ๆ ซึ่งมักจะเป็นไปในทางยั่วยุการมรณ ซึ่งทุกคนทุกเพศสามารถเข้าถึงสิ่งเหล่านี้ได้สะดวก เป็นเหตุให้บางคนมีค่านิยมและความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องเพศอย่างผิด ๆ รวมทั้งมีการแสดงออกเรื่องเพศไม่ถูกต้อง นอกจากนี้แล้วการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างพื้นฐานทางสังคม ก็ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น เช่น การย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้าสู่เมือง ครอบครัวมีขนาดเล็กลงเป็นครอบครัวเดี่ยว การทำงานนอกบ้านของพ่อแม่ ทำให้วัยรุ่นเสี่ยงต่อการขาดความรักความอบอุ่น (พนมพร ปิยะกุล, 2560) จากงานวิจัยของ มุสตุรา ยะโกะ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จากการศึกษา พบว่า การเลี้ยงดูแบบเผด็จการ การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย และการเปิดรับสื่อทางเพศ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งลักษณะการอบรมเลี้ยงดูและการเปิดรับสื่อทางเพศกับพฤติกรรมทางเพศ พบว่า การเลี้ยงดูแบบเผด็จการ การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยและการเปิดรับสื่อทางเพศมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับพฤติกรรมทางเพศที่ระดับ .01 และจากงานวิจัยของ นิตี กาญจนวนิชย์ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบทางความคิดและพฤติกรรมจากการใช้สื่อทางเพศของเยาวชน ผู้กระทำผิดทางเพศบ้านเมตตาและบ้านกรุณา จากการศึกษา พบว่า ปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศในหมู่เยาวชนประการแรก คือสื่อที่นำเสนอเรื่องทางเพศต่าง ๆ ทั้งสื่อกระแสหลักและสื่อลามก จากการวิเคราะห์ตามทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจผู้วิจัย พบว่า เยาวชนผู้กระทำผิดทางเพศนั้น มีพฤติกรรมที่แตกต่างกันในการเปิดรับข่าวสารที่สื่อมวลชนนำเสนอโดยใช้สื่อเพื่อหลีกเลี่ยงจากความน่ากลัวและเป็นจริง และคลายความเครียด เป็นอันดับแรก

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการเปิดรับสื่อที่มีอิทธิพลกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพื่อเป็นแนวทางในการตั้งรับให้นักศึกษาสามารถแสดงออกซึ่งพฤติกรรมทางเพศได้อย่างเหมาะสม

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

- 2.1 เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- 2.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ และรายได้ต่อเดือน
- 2.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

3. ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษา เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จะช่วยให้นักศึกษาสามารถแสดงออกซึ่งพฤติกรรมทางเพศได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังเป็นแนวทางให้แก่สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา และผู้ที่สนใจศึกษาเพื่อหาแนวทางในการอบรมเลี้ยงดูเด็กเกี่ยวกับวิธีการให้ความรู้ทางเพศและเป็นแนวทางในการตั้งรับการรับข้อมูลจากสื่อได้อย่างเหมาะสม สามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวัน หรือนำไปต่อยอดความรู้ และนำไปพัฒนาการวิจัยเพื่อประโยชน์ในการศึกษาต่อไปในอนาคต

4. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

4.1 ประชากร

นักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2563 จำนวน 7,964 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 24 กรกฎาคม 2563 จากสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต)

4.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2563 จำนวน 380 คน ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการเปิดตารางสำเร็จรูปของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970, P.608 อ้างถึงใน ฉัฐวิวัฒน์ สิทธิศิริอรุณ และเปี่ยมสุข พุ่งกาวิ, 2554, น.113) โดยใช้การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบตามสะดวก (Convenience Selection) (กัลยา วานิชปัญญา, 2542)

4.3 ตัวแปรที่ศึกษา

4.3.1 ตัวแปรอิสระ

4.3.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ และรายได้ต่อเดือน

4.3.1.2 การอบรมเลี้ยงดู ประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

4.3.1.3 อิทธิพลสื่อ

4.3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

4.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

4.4.1 เพศ หมายถึง เพศที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

4.4.2 รายได้ต่อเดือน หมายถึง จำนวนรายได้ที่นักศึกษาได้รับจากผู้ปกครอง จากการทำงานพิเศษ หรือจากกองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) โดยแบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่

- ต่ำกว่า 5,000 บาท
- 5,001-10,000 บาท
- 10,001-15,000 บาท
- มากกว่า 15,000 บาท

4.5 นิยามปฏิบัติการ

4.5.1 พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกันมากขึ้น ประกอบด้วย การเปิดรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งกายที่ยั่วอารมณ์ทางเพศ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การอยู่ลำพังสองต่อสอง และการสัมผัสร่างกายกันในทางซู้สาว (นิศาลักษณ์ บุญไทย, 2561)

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ วัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจากแบบสอบถามของ นิศาลักษณ์ บุญไทย (2561) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 25 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือมากที่สุด (5) - น้อยที่สุด (1) ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า

4.5.2 การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองมีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดู และอบรมสั่งสอนให้เด็กมีคุณภาพชีวิตที่ดีและสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ในกระบวนการขัดเกลาทางสังคม แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ ตามแนวคิดของ สุริย์พร เฉลียวจิตติกุล (2553) ดังนี้

4.5.2.1. การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง การที่พ่อแม่ควบคุมดูแลให้อิสระในการกระทำของวัยรุ่นอย่างยุติธรรม รับฟังความคิดเห็น มีความสนใจสั่งสอนอธิบายเหตุผล ยอมรับเหตุผลเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติเรื่องเพศ

4.5.2.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด หมายถึง การที่วัยรุ่นมีความรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควรต้องทำตามคำสั่งของพ่อแม่ไม่สามารถตัดสินใจ ในการคบเพื่อนต่างเพศด้วยตนเองต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของพ่อแม่ การเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ การลงโทษโดยไม่รับฟังเหตุผล การว่ากล่าวตักเตือนในการวางตัวเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศถูกควบคุมให้อยู่ในสายตา วัยรุ่นจึงรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง

4.5.2.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง การปฏิบัติของพ่อแม่ที่ทำให้วัยรุ่นมีความรู้สึกที่ตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่ในการกระทำ ไม่สนับสนุนหรือให้ความช่วยเหลือ ไม่ยินดียินร้ายต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ไม่ดูตว่ากล่าวตักเตือนเมื่อทำผิด ไม่ให้คำแนะนำ และคำปรึกษาในการดูแลตนเองในเรื่องเกี่ยวกับเพศของวัยรุ่น

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษานำแบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาของ สุรียพร เณลิวจิตติกุล (2553) มาใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 35 ข้อ โดยประกอบไปด้วยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 รูปแบบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด (5) - ไม่เห็นด้วย (1) ผู้ที่ได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบใดสูงกว่าแสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบนั้น

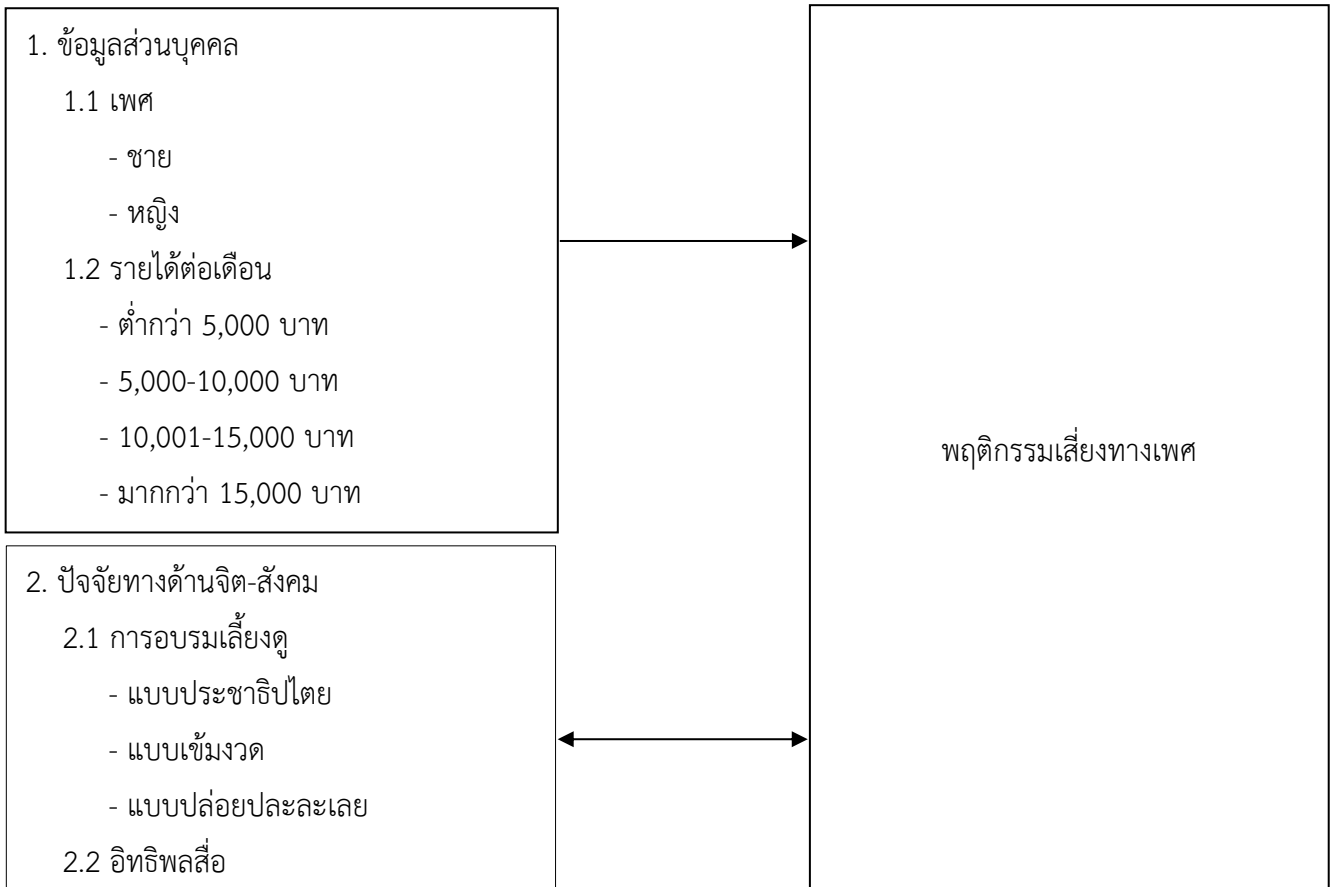
4.5.3 อิทธิพลสื่อ หมายถึง แรงผลักดันหรือแรงกระตุ้นของสื่อที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของบุคคล ทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก รวมทั้งชักจูงให้บุคคลเกิดความคล้อยตามตามสื่อที่บุคคลได้รับ และมีผลกระทบต่อบุคคลทั้งทางตรงและทางอ้อม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประกอบด้วย สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสาร เป็นต้น และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ สื่อสังคมออนไลน์ (Facebook, Line, Instagram, Twitter, Youtube) และสื่อทางโทรทัศน์ เป็นต้น

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาวัดอิทธิพลสื่อ โดยใช้แบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้น ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด (5) - จริงน้อยที่สุด (1) ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการเปิดรับอิทธิพลสื่อมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า

5. กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

ภาพประกอบที่ 1-1 กรอบแนวคิดของการศึกษาค้นคว้า

6. สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

- 6.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสียงทางเพศแตกต่างกัน
- 6.2 นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสียงทางเพศแตกต่างกัน
- 6.3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสียงทางเพศ
 - 6.3.1 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสียงทางเพศ
 - 6.3.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสียงทางเพศ
 - 6.3.3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสียงทางเพศ
- 6.4 อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสียงทางเพศ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูอิทธิพลสื่อและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผู้ศึกษาได้ทำการรวบรวมเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งสาระสำคัญออกเป็นหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 1.1 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 1.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 1.4 การวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู
 - 2.1 ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู
 - 2.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู
 - 2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู
 - 2.4 การวัดการอบรมเลี้ยงดู
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลสื่อ
 - 3.1 ความหมายของอิทธิพลสื่อ
 - 3.2 ประเภทของสื่อ
 - 3.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลสื่อ
 - 3.4 การวัดอิทธิพลสื่อ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 เพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 4.2 รายได้กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 4.3 การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 4.4 อิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.1 ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

มีนักวิชาการ นักวิจัยได้ให้ความหมายพฤติกรรมเสี่ยง และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไว้ ดังนี้

1.1.1 ความหมายพฤติกรรมเสี่ยง

ศุภวดี บุญญวงค์ (2555, น. 31) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงว่า หมายถึง พฤติกรรมที่เป็นอันตราย ก่อให้เกิดผลในทางที่ไม่ดี และสร้างความสูญเสียหลายด้าน เช่น ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม ด้านจิตใจ และด้านสุขภาพร่างกาย

นवलวี ประเสริฐสุข (2551, น. 21) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงว่า หมายถึง พฤติกรรมที่กระทำแล้วเกิดผลเสียต่อสุขภาพทางกาย ทางจิตใจ และทางสังคม รวมถึงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากปกติด้วย

นิศาลักษณ์ บุญไทย (2561, น. 7) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงว่า หมายถึง พฤติกรรมที่เป็นอันตราย กระทำแล้วก่อให้เกิดผลในทางที่ไม่ดี เกิดผลเสียต่อสุขภาพทางกาย ทางจิตใจ และสังคม

จากความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยง หมายถึง พฤติกรรมที่กระทำแล้วเป็นอันตราย ส่งผลเสียต่อร่างกาย จิตใจ และการดำเนินชีวิตในสังคม

1.1.2 ความหมายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

อภิวรรณ มลาสานต์ (2549, น. 4) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง พฤติกรรมที่จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และการป้องกันการตั้งครรภ์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย

ศรุจดา เจริญกิจจนวนุวัฒน์ (2552, น. 12) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไว้ว่า หมายถึง พฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มสุรา หรือ ของมีนเมา การใช้สารเสพติด การอ่านหนังสือกระตุ้นอารมณ์เพศ การดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การจับมือถือแขนและการกอดจูบ การชักนำของเพื่อนต่อการมีเพศสัมพันธ์

ณิชภัทร ปุณมีกิจ (2559, น. 9) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย รวมถึงการตอบสนองความต้องการทางเพศที่ไม่ปลอดภัย ได้แก่ การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มสุราหรือของมีนเมา การอยู่ตามลำพังสองต่อสองกับเพศตรงข้าม การแตะต้องสัมผัสร่างกายเพศตรงข้ามในเชิงชู้สาว

ณัฐพงษ์ แพงไธสง (2556, น. 5) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง พฤติกรรมที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ พฤติกรรมการเที่ยวกลางคืน พฤติกรรม การดื่มสุรา หรือเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ พฤติกรรมการดูสื่อลามก และพฤติกรรมการแสดงความรักกับคู่รัก

เลิศลักษณ์ บุญรอด (2543, น. 5) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง พฤติกรรมเสี่ยงทางสุขภาพที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มสุราของมีนเมา การใช้สารเสพติด การจับมือถือแขน การชักนำของเพื่อนต่อการมีเพศสัมพันธ์

พนอวดี จันทนา (2547, น. 8-9) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักเรียนที่ทำให้เพิ่มโอกาสเกิดการมีเพศสัมพันธ์มากขึ้นประกอบด้วย 3 ด้าน คือ 1) การดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ ได้แก่ ไวน์ เบียร์ สุรา 2) การเปิดรับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ได้แก่ การอ่าน การฟัง และการดูสื่อที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ เช่น สื่อประเภท หนังสือ วารสาร วิดีทัศน์ ภาพยนตร์ ซีดีรอม และทางอินเทอร์เน็ต เป็นต้น และ 3) การสัมผัสร่างกายเพศตรงข้าม ได้แก่ การจับมือ การโอบกอด การจูบ การเล้าโลมระหว่างกัน

อรอุษา จันทรวีรุจ (2544, น. 13-14) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง การกระทำ หรือการปฏิบัติของนักเรียนที่กระทำให้เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ การดื่มสุราของมีนเมา การอ่านหนังสือที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การดูวิดีโอ ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ตที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งตัวสัมผัสระหว่างชายหญิงในเชิงชู้สาว และการเที่ยวสถานเริงรมย์

จันทิศา พุทธชานานนท์ (2538, น. 35) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง การประพฤติปฏิบัติที่ทำให้เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ เช่น การมีเพศสัมพันธ์เร็วตั้งแต่วัยรุ่นตอนต้น การมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศหรือคู่นอน โดยไม่ใช้ถุงยางอนามัย การมีคู่นอนจำนวนมาก การดื่มสุราก่อนการมีเพศสัมพันธ์ ก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยที่จะตามมาทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

พงศันที สัตยเทวา (2554, น. 5) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง พฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การตั้งครรภ์ และพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ทั้งกับเพศตรงข้าม หรือเพศเดียวกัน ได้แก่ การเที่ยวสถานเริงรมย์ การใช้สารเสพติด การดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ การรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การอยู่ลำพังสองต่อสอง การแสดงความรักกับคูรัก และพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อที่เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้นิยามศัพท์พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นิศาลักษณ์ บุญไทย (2561) ซึ่งได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศว่า หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกที่นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกันมากขึ้น ประกอบด้วย การเปิดรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ การแต่งกายที่ยั่วอารมณ์ทางเพศ การไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ การอยู่ลำพังสองต่อสอง และการสัมผัสร่างกายกันทางชู้สาว

1.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ณิชากัทธ ปุ่นมีกิจ (2559) ได้อธิบายปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนี้

1.2.1 ปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทัศนคติพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งอาจส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ดังนี้

1) อายุ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีความแตกต่างกันในเรื่องความคิด บุคคลที่มีอายุมาก จะมีพฤติกรรมตอบสนองต่อการสื่อสาร ต่างจากบุคคลที่มีอายุน้อยซึ่งบุคคลที่มีอายุน้อยจะมีพฤติกรรมตอบสนองต่อการติดต่อสื่อสารเปลี่ยนไปเมื่ออายุมากขึ้น (พิชชชดา วิรัชพันธุ์, 2534 อ้างถึงใน ณิชากัทธ ปุ่นมีกิจ, 2559) จึงทำให้ความคิด ทัศนคติ และความรู้สึกของคนต่างวัยไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีสมาชิกในครอบครัว ที่มีวัยต่างกันมาก ๆ อาจส่งผลให้เกิดช่องว่างระหว่างวัยมีปัญหาเกี่ยวกับการรับรู้ ความหมายของการสื่อสารในสิ่งเดียวกันต่างกัน วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่สำคัญต่อพัฒนาการของวัยรุ่น พฤติกรรมเสี่ยงจะเพิ่มมากขึ้นเมื่อวัยรุ่นมีอายุมากขึ้น การที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงบางอย่างเพิ่มขึ้นมักส่งผลให้มีพฤติกรรมทางบวกเกี่ยวกับสุขภาพลดลง

2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเครื่องบอกลถึงสติปัญญา ความรู้ความสามารถในการคิด วิเคราะห์ของบุคคล ผู้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า มีสติปัญญา ความรู้ ความสามารถในการคิด วิเคราะห์ สถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดีกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า

3) ทัศนคติต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ทัศนคติ ความเชื่อ เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของบุคคล ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ โดยบุคคลมักจะเลือกปฏิบัติตามความเชื่อถือของตนเอง ทัศนคติเป็นความรู้สึกนึกคิด ของบุคคลซึ่งมีผลต่อพร้อมที่จะปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งตามความรู้สึกนั้น ทัศนคติในเรื่องเพศเป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่จะแสดงออกเรื่องเพศ ตรงกันข้ามหากบุคคลนั้นมีทัศนคติไม่ดี จะแสดงพฤติกรรมทางเพศ ไปในทางที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม

1.2.2 ปัจจัยภายนอกบุคคล ได้แก่ รายได้ที่ได้รับ สัมพันธภาพในครอบครัว การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มเพื่อน การเข้าถึงสถานบันเทิง และการเข้าถึงสื่อกระตุ้นอารมณ์เพศ อาจส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1) รายได้ที่ได้รับ เป็นตัวชี้วัดและบ่งบอกฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของบุคคล รายได้เป็นตัวกำหนดการได้มาของสิ่งอันเป็นปัจจัยสี่ในการดำรงชีวิต ในปัจจุบันผู้ที่มีรายได้สูงกว่าย่อมมีโอกาสแสวงหา เพื่อตอบสนองความต้องการด้านต่าง ๆ ได้มากกว่าผู้ที่มีรายได้ต่ำ

2) สัมพันธภาพในครอบครัว เป็นสิ่งสำคัญและมีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศวัยรุ่น ครอบครัว เป็นสถาบันพื้นฐานของสังคม มีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดูเด็ก หล่อหลอมความเป็นมนุษย์ในวัฒนธรรมหนึ่ง ตลอดจนสร้างค่านิยม เจตคติ อุปนิสัย และบุคลิกภาพ โดยผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างสมาชิกในครอบครัว ปัจจุบันความผูกพันใกล้ชิดระหว่างสมาชิกในครอบครัวลดน้อยลงเพราะเป็นครอบครัวเดี่ยว พ่อแม่ไม่มีเวลาสนทนากับลูก

3) การรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มเพื่อน เพื่อนมีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตตั้งแต่เด็กจนถึงวัยรุ่น กลุ่มเพื่อนมีความสำคัญต่อการสร้างรูปแบบพฤติกรรมมากขึ้น โดยวัยรุ่นใช้เวลาอยู่กับเพื่อนเพิ่มมากขึ้น และความสัมพันธ์ทางสังคมกับพ่อแม่ลดลง เพื่อนจึงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการสร้างเจตคติและรูปแบบของพฤติกรรมต่อวัยรุ่น กลุ่มเพื่อนได้สร้างบริบททางสังคมที่มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างมากกับพฤติกรรมเสี่ยงและการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงของกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แสดงให้เห็นว่าเพื่อนในกลุ่มเดียวกัน โดยเฉพาะเพื่อนสนิทสามารถโน้มน้าวให้มีพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ ฉะนั้นการรู้จักคบเพื่อนที่ดีที่ชักจูงไปในทางที่ดี จึงเป็นปัจจัยที่สำคัญของวัยรุ่น ที่จะนำไปสู่การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

4) การเข้าถึงสถานบันเทิงหรือสถานบริการทางเพศวัยรุ่นทั้งชายและหญิงที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และทำให้เกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะโรคเอดส์ ส่วนมากจะเป็น เด็กนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา อาชีวศึกษาและอุดมศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในหอพักและบ้านพักในเขตเมือง ซึ่งเป็นบริเวณที่มีสถานบันเทิงหรือสถานบริการทางเพศหนาแน่นกว่าบริเวณนอกเขตเมือง การอาศัยอยู่ใกล้สถานเริงรมย์หรือสถานบริการทางเพศทำให้วัยรุ่นสามารถเข้าถึงสถานบันเทิงได้ง่าย วัยรุ่นเหล่านี้มีอิสระเต็มที่ไม่มีผู้ใหญ่คอยควบคุมดูแลเหมือนอยู่กับครอบครัว เมื่อกลุ่มวัยรุ่นอยู่ใกล้สถานเริงรมย์ เกิดการมั่วสุม ดื่มสุรา เสพยาเสพติด วัยรุ่นสามารถเข้าถึงสถานเริงรมย์และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ การเที่ยวในสถานเริงรมย์แหล่งบันเทิงที่เป็นแหล่งรวมของกลุ่มคนหลากหลายวัย มีอิทธิพลต่อค่านิยม ความเชื่อและการแสดงออกทางเพศของวัยรุ่น ส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกัน และมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมาก

5) การเข้าถึงสื่อกระตุ้นทางเพศ วัยรุ่นในปัจจุบันมีโอกาสเรียนรู้สิ่งยั่วยุทางเพศด้วยตนเองจากสื่อต่าง ๆ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และการเลียนแบบระหว่างวัยรุ่นด้วยกันเอง ทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นอยู่ในภาวะเสี่ยงมากยิ่งขึ้น วัยรุ่นเรียนรู้เนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศได้ง่าย และรวดเร็วจากการเข้าถึงที่สะดวกสบาย มีช่องทาง โดยเฉพาะสื่อทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีผลทั้งในทางบวกและทางลบต่อสุขภาพและพัฒนาการของวัยรุ่น วัยรุ่นเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศได้ง่าย และรวดเร็วในทุกมิติ แต่ไม่สามารถควบคุมคุณภาพของสื่อได้ ทำให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของเยาวชน การใช้อินเทอร์เน็ตในวัยรุ่นเกิดจากต้องการค้นหาเรื่องราวเพศ หาเพื่อน หาแฟน และการเล่นเกมออนไลน์ ก่อให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ง่ายจากช่องทางอินเทอร์เน็ต เช่น การถูกละเมิดทางเพศผ่านข้อความ พฤติกรรมจากผู้คุกคามที่สื่อหรือแสดงออกถึงการคุกคามทางเพศจากการสัมผัส จากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ความเชื่อใจ ขาดความรู้และประสบการณ์ ไม่ระมัดระวังและบางครั้งเกิดจากความตั้งใจที่จะมีเพศสัมพันธ์

1.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

1.3.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

ผู้ให้กำเนิดทฤษฎีนี้คือ Sigmund Salomon Freud (1856-1939 อ้างถึงใน เจษฎา อังกาบสี, 2560, น. 28 - 35)

แนวคิดที่สำคัญของทฤษฎีจิตวิเคราะห์ คือ

- 1) Freud เชื่อว่าพฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์ มีแรงจูงใจมาจากจิตไร้สำนึก
- 2) Freud เชื่อว่าธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนเกิดมาพร้อมกับแรงขับทางสัญชาตญาณ (Instinctual drive) แรงขับดังกล่าวเป็นพลังที่สามารถเปลี่ยนแปลงและเคลื่อนที่ได้ ความเชื่อนี้เป็นความเชื่อที่ได้รับอิทธิพลมาจากความรู้ทางด้านฟิสิกส์ จึงทำให้ Freud เชื่อว่าจิตนั้นเป็นพลังงานรูปแบบหนึ่งที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้และไม่หยุดนิ่ง (Psycho Dynamic) สัญชาตญาณดังกล่าว ได้แก่

2.1 สัญชาตญาณแห่งการมีชีวิต (Eros Instinct or Life Instinct) เป็นสัญชาตญาณที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิดและแสดงออกมาในรูปแบบของสัญชาตญาณทางเพศ (Sexual Instinct) ซึ่งในที่นี้ Freud ไม่ได้หมายถึงความต้องการทางเพศตามความเรียกร้องทางด้านร่างกายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงสัญชาตญาณที่แสดงถึงความปรารถนาและความต้องการที่จะได้รับความพึงพอใจในรูปแบบต่าง ๆ รวมทั้งสัญชาตญาณในการป้องกันตนเอง ซึ่งมีความแตกต่างกันในเพศชายและเพศหญิง อันเป็นสัญชาตญาณที่ทำให้มนุษย์แสวงหาความพึงพอใจให้กับตนเองในการดำรงชีวิต

2.2 สัญชาตญาณแห่งความตาย (Thanatos Instinct or Death Instinct) เป็นสัญชาตญาณที่แสดงออกมาในรูปของสัญชาตญาณในการทำลายหรือความก้าวร้าว เช่น การทำร้ายตนเองหรือผู้อื่น เป็นต้น

- 3) Freud เชื่อว่าบุคลิกภาพในวัยผู้ใหญ่ที่แต่ละบุคคลมีความแตกต่างกันนั้น เป็นผลมาจากประสบการณ์ของแต่ละคนในวัยเด็ก และขึ้นอยู่กับว่าเด็กแต่ละคนแก้ปัญหาความขัดแย้งของตนในแต่ละวัยอย่างไร ซึ่ง Freud เชื่อว่า 6 ขวบแรกของชีวิต มีความสำคัญมาก

Freud จึงแบ่งโครงสร้างของจิตออกเป็น 3 ระดับตามการรับรู้ ได้แก่

- 1) จิตสำนึกหรือจิตรู้สำนึก (Conscious Mind) เป็นส่วนที่โผล่ผิวน้ำขึ้นมา ซึ่งมีจำนวนน้อยมาก เป็นสภาพที่รู้ตัวว่าคือใคร อยู่ที่ไหน ต้องการอะไร หรือกำลังรู้สึกอย่างไรต่อสิ่งใด เมื่อแสดงพฤติกรรมอะไรออกไปก็แสดงออกไปตามหลักเหตุและผล แสดงตามแรงผลักดันจากภายนอก สอดคล้องกับหลักแห่งความเป็นจริง (Principle of Reality)

- 2) จิตกอนสำนึก (Preconscious Mind) เป็นส่วนที่อยู่เปี่ยมผิวน้ำ เป็นจิตที่เก็บสะสมข้อมูลประสบการณ์ไว้มากมาย มิได้รู้ตัวในขณะนั้นแต่พร้อมให้ดึงออกมาใช้ พร้อมเข้ามา อยู่ในระดับจิตสำนึก เช่น เดินสวนกับคนรู้จัก เดินผ่านเลยมาแล้วนึกขึ้นได้รีบกลับไปทักทายใหม่ เป็นต้น และอาจถือได้ว่าประสบการณ์ต่างๆที่เก็บไว้ในรูปของความจำก็เป็นส่วนของจิตกึ่งรู้สำนึกด้วย เช่น ความขมขื่นในอดีต ถ้าไม่คิดถึงก็ไม่รู้สึกอะไร แต่ถ้านั่งทบทวนเหตุการณ์ที่ไรก็ทำให้เศร้าได้ทุกครั้ง เป็นต้น

3) จิตไร้สำนึกหรือจิตใต้สำนึก (Unconscious Mind) เป็นระดับของจิตที่เป็นส่วนใหญ่ที่สุด เป็นจิตระดับที่ไม่สามารถศึกษาได้โดยตรง แต่ศึกษาได้จากพฤติกรรม จิตระดับนี้จึงเป็นส่วนที่มีบทบาทสำคัญในการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ซึ่งถือเป็นแนวคิดที่สำคัญของทฤษฎีนี้ กล่าวคือพฤติกรรมบางอย่างที่บุคคลแสดงออกไปโดยไม่รู้ตัวนั้นเกิดมาจากพลังของจิตไร้สำนึกไปทำหน้าที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงออกไปตามหลักแห่งความพึงพอใจของตน จิตไร้สำนึกเกิดจากความปรารถนาหรือความต้องการที่ไม่มีเหตุผล ไม่ได้รับการยอมรับของบุคคล ความกลัว ความวิตกกังวล เช่น การถูกห้าม หรือถูกลงโทษในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งประสบการณ์ที่ไม่ได้รับการตอบสนอง โดยสิ่งเหล่านี้จะถูกเก็บกักไว้ในจิตไร้สำนึกซึ่งเป็นกระบวนการปรับตัวเมื่อเกิดความขัดแย้งทางจิต ซึ่งสิ่งที่คุณเก็บกักไว้นี้มีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกมาโดยไม่รู้ตัว ด้วยการพูดพลั้งปาก ความฝัน อาการทางจิตที่แสดงออกมาเป็นอาการทางกาย (Psychosomatic Disorder)

1.3.1.1 โครงสร้างของบุคลิกภาพ (Structure of Personality) Freud เชื่อว่าโครงสร้างของบุคลิกภาพประกอบด้วย อิด (Id) อีโก้ (Ego) และ ซูเปอร์อีโก้ (Superego)

1) อิด (Id) เป็นต้นกำเนิดของบุคลิกภาพ และ เป็นส่วนที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด Id ประกอบด้วย แรงขับทางสัญชาตญาณ (Instinct) ที่กระตุ้นให้มนุษย์ตอบสนองความต้องการ ความสุข ความพอใจ ในขณะที่เดียวกันก็จะทำหน้าที่ลดความเครียดที่เกิดขึ้น การทำงานของ Id จึงเป็นไปตามหลักความพอใจ (Pleasure Principle) ที่ไม่คำนึงถึงความเหมาะสมตามความเป็นจริง การลดเป้าหมายที่ก่อให้เกิดความเครียด การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด Id เป็นส่วนที่ปราศจากเหตุผล ผิดศีลธรรม และปราศจากการตระหนักรู้

2) อีโก้ (Ego) เป็นส่วนของบุคลิกภาพที่ทำหน้าที่ประสาน Id และ Superego เพื่อแสดงบุคลิกภาพออกมาให้เหมาะสมกับความเป็นจริงและขอบเขตที่สังคมกำหนด เป็นเหมือนหน่วยที่จัดการควบคุมและบังคับให้บุคลิกภาพเป็นระเบียบ อีโก้ (Ego) ขึ้นอยู่กับหลักแห่งความเป็นจริง (Reality Principle) ที่มีลักษณะของการใช้ความคิดที่มีการใช้เหตุผล ใช้สติปัญญาและการรับรู้ที่เหมาะสม

3) ซูเปอร์อีโก้ (Super ego) เป็นส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมจรรยาบรรทัดฐานของสังคม ค่านิยม และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ทำหน้าที่ผลักดันให้บุคคลประเมินพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับมโนธรรม จริยธรรมที่พัฒนามาจากการอบรมเลี้ยงดู โดยเด็กจะรับเอาค่านิยมบรรทัดฐานทางศีลธรรมจรรยา และอุดมคติที่พ่อแม่สอนเข้ามาไว้ในตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยที่เด็กมีอายุประมาณ 3-5 ขวบ (ระยะ Oedipus Complex) และเด็กจะพัฒนาความรู้สึกเหล่านี้ไปตามวัย โดยมีสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคลเป็นองค์ประกอบสำคัญ การทำงานของ Superego ขึ้นอยู่กับหลักแห่งจริยธรรม (Moral Principle) ที่ห้าม ควบคุม และจัดการไม่ให้ Id ได้รับการตอบสนองโดยไม่คำนึงถึงความผิดชอบชั่วดี โดยมี Ego เป็นตัวกลางที่ประสานการทำงานของแรงผลักดันระหว่าง Id และ Superego

1.3.1.2 พัฒนาการทางบุคลิกภาพ Freud ได้อธิบายถึงพัฒนาการบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางเพศ (Stage of Psychosexual Development) ดังนี้

สัญชาตญาณของมนุษย์ จะแสดงออกมาในรูปของมีพลังงานจิตที่เกี่ยวข้องกับพลังขับหาเพศ เรียกพลังงานนี้ว่า ลิบิโด (Libido) เป็นพลังงานที่ทำให้มนุษย์มีความปรารถนาและความต้องการอยากสร้างสรรค์และอยากมีความรัก มีแรงขับทางด้านเพศหรือกามารมณ์ (Sex) เพื่อจุดเป้าหมายคือ ความสุขและความพึงพอใจ (Pleasure) โดยมีส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่ไวต่อความรู้สึกและได้เรียกส่วนนี้ว่าบริเวณของความรู้สึกพึงพอใจ (Erogenous Zones) Freud ได้แบ่งการพัฒนากบุคลิกภาพออกเป็น 5 ขั้น ได้แก่

1) ขั้นปาก (Oral Stage) อยู่ระหว่างอายุ 0-18 เดือน Freud เรียกขั้นนี้ว่าเป็นขั้น Oral เพราะความพึงพอใจอยู่ที่ช่องปาก เริ่มตั้งแต่เกิด เป็นวัยที่ความพึงพอใจเกิดจากการดูดนมแม่ นมขวด และดูดนิ้ว เป็นต้น ในวัยนี้ความคับข้องใจจะเกิดขึ้น ถ้าเด็กหิวแต่แม่ไม่ให้นมเลยหรือให้นมแต่ไม่พอ ถ้าหากเด็กเกิดความคับข้องใจจะทำให้เกิดภาวะที่เรียกว่า การติดตรึงอยู่กับที่ (Fixation) ส่งผลต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพในขั้นปาก และเมื่อเติบโตไป ก็จะแสดงบุคลิกภาพที่ยึดติดในขั้นปากออกมาในรูปของพฤติกรรมต่าง ๆ เช่น กินมากจนเกินไป กัดเล็บ รวมถึงการพูดจาใส่ร้ายป้ายสี นินทา พูดจาเสียงดัง เป็นต้น

2) ขั้นทวารหนัก (Anal Stage) อยู่ระหว่างอายุ 18 เดือน - 3 ปี เด็กวัยนี้ได้รับความพึงพอใจทางทวารหนัก คือ จากการขับถ่ายอุจจาระ และในระยะซึ่งเป็นสาเหตุของความขัดแย้งและความคับข้องใจของเด็กวัยนี้ เพราะพ่อแม่มักจะหัดให้เด็กใช้กระโถนและต้องขับถ่ายเป็นเวลา เนื่องจากเจ้าของความต้องการของผู้ฝึกและความต้องการของเด็กเกี่ยวกับการขับถ่ายไม่ตรงกัน ของเด็กคือความอยากที่จะถ่ายเมื่อไรก็ควรจะทำได้ เด็กอยากจะขับถ่ายเวลาที่มีความต้องการ การติดตรึงอยู่กับที่ (Fixation) ในขั้นนี้ ส่งผลต่อพัฒนาการทางบุคลิกภาพ เช่น ถ้าปล่อยปละละเลย อาจมีพฤติกรรมไม่เป็นระเบียบ สกปรก สุรุษสุร่าย ถ้าเข้มงวดมากจนเกินไป อาจมีพฤติกรรม เจ้าระเบียบ จู้จู้จุกจิก มินิสัยดื้อรั้น เป็นต้น

3) ขั้นอวัยวะเพศ (Phallic Stage) อยู่ระหว่างอายุ 3-5 ปี ความพึงพอใจของเด็กวัยนี้ อยู่ที่อวัยวะสืบพันธุ์ เด็กมักจะต้องลบล้างอวัยวะเพศ ระยะนี้ Freud กล่าวว่า เด็กผู้ชายมีปมเอดิพิุส (Oedipus Complex) โดยอธิบายการเกิดของปมเอดิพิุสว่า เด็กผู้ชายติดแม่และรักแม่มาก และต้องการที่จะเป็นเจ้าของแม่แต่เพียงคนเดียว แต่ขณะเดียวกันก็ทราบว่ามีแม่และพ่อรักกัน และก็รู้ว่าตนด้อยกว่าพ่อทุกครั้ง ทั้งด้านกำลังและอำนาจ ประกอบกับความรักพ่อและกลัวพ่อ ฉะนั้น เด็กก็พยายามที่จะเก็บกอดความรู้สึกที่อยากเป็นเจ้าของแม่แต่คนเดียว และพยายามทำตัวให้เหมือนกับพ่อทุกอย่าง ส่วนเด็กหญิงมีปมอีเล็คตรา (Electra Complex) เหมือนกันปมเอดิพิุส แรกทีเดียวเด็กหญิงก็รักแม่มากเหมือนเด็กชาย แต่เมื่อโตขึ้นพบว่าตนเองไม่มีอวัยวะเพศเหมือนเด็กชาย จึงคิดว่าแม่เป็นคนรับผิดชอบเพราะแม่เป็นคนใกล้ชิดที่สุด และโกรธแม่ว่าเป็นคนที่ทำให้ตนไม่มีอวัยวะเพศเหมือนกับเด็กชาย อิจฉาผู้ที่มีอวัยวะเพศชาย แต่เมื่อทำอะไรไม่ได้ ก็ยอมรับและโกรธแม่มาก ถอนความรักจากแม่มารักพ่อที่มีอวัยวะเพศที่ตนปรารถนาจะมี แต่ก็รู้ว่าแม่และพ่อ

รักกัน เด็กหญิงจึงแก้ปัญหาด้วยการใช้กลไกป้องกันตน โดยเก็บความรู้สึกความต้องการของตน (Repression) และเปลี่ยนจากการโกรธเกลียดแม่มาเป็นรักแม่ (Reaction Formation) ขณะเดียวกันก็อยากทำตัวให้เหมือนแม่ จึงเลียนแบบ สรุปลงได้ว่าเด็กหญิงมีความรักพ่อแต่ก็รู้ว่าแย่งพ่อมาจากแม่ไม่ได้จึงเลียนแบบแม่

ในขั้นนี้ ถ้าพัฒนาการทางบุคลิกภาพเป็นไปด้วยดี จะทำให้เด็กแสดงบทบาทที่เหมาะสมตามเพศของตนเอง เมื่อโตขึ้นจะมีเจตคติที่ดีในเรื่องเพศ แต่ถ้าพัฒนาการเป็นไปอย่างไม่เหมาะสมแล้ว จะเกิดการติดตรึงอยู่บริเวณอวัยวะเพศ (Phallic Fixation) ทำให้บุคลิกภาพผิดปกติไป ไม่สามารถทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์เช่นเพศชายจะเกิดอวัยวะเพศไม่แข็งตัว (Impotence) และเพศหญิงจะมีความรู้สึกเย็นชา ไร้อารมณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ (Frigidity) การรักร่วมเพศ (Homosexuality) หรือชอบอวดอวัยวะเพศ (Exhibitionism) เป็นต้น

เห็นได้ว่า ขั้นอวัยวะเพศตอนต้น เป็นขั้นที่สำคัญมากในการพัฒนาบุคลิกภาพ พ่อแม่และผู้เลี้ยงดูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้บทบาททางเพศของเด็กเป็นไปด้วยดี พ่อแม่จึงไม่ควรตำหนิหรือเข้มงวดกับเด็กมากเกินไปเมื่อเด็กจับต้องอวัยวะเพศของตน ในขณะเดียวกันเด็กควรได้รับคำชี้แจง และการสอนเรื่องเพศตามความเหมาะสมกับความอยากรู้อยากเห็นของเขา และพ่อแม่ควรทำให้เป็นแบบอย่างที่ดีในการแสดงบทบาททางเพศ ให้ความรัก ความอบอุ่น และความเอาใจใส่แก่เด็ก มีเวลาใกล้ชิดกับเด็ก ซึ่งทำให้เด็กเรียนรู้ถึงสัมพันธภาพที่ดีในการอยู่ร่วมกันระหว่างเพศเดียวกันและต่างเพศ การให้ข้อมูลทางเพศควรใช้เหตุผลและค่านิยมของสังคมที่เหมาะสมในการอธิบายเพื่อเสริมสร้างเจตคติที่ดีในเรื่องเพศแก่เด็ก ทำให้เด็กยอมรับความรู้สึกของตนเองและสามารถแสดงความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาได้เหมาะสมกับบทบาททางเพศตามบรรทัดฐานของสังคมต่อไป

4) ขั้นแฝง (Latency Stage) อยู่ระหว่างอายุ 6-12 ปี เป็นระยะที่ Freud กล่าวว่าเด็กเก็บกดความต้องการทางเพศหรือความต้องการทางเพศลดลง (Quiescence Period) เด็กชายมักเล่นหรือจับกลุ่มกับเด็กชาย ส่วนเด็กหญิงก็จะเล่นหรือจับกลุ่มกับเด็กหญิง

5) ขั้นอวัยวะเพศตอนปลายหรือพิวเบอร์ตี (Genital Stage or Puberty) วัยนี้เริ่มตั้งแต่อายุ 12 ปีขึ้นไป จะมีความต้องการทางเพศ วัยนี้จะมีความสนใจในเพศตรงข้าม ซึ่งเป็นระยะเริ่มต้นของวัยผู้ใหญ่ มีความสามารถในการสืบพันธุ์ นอกจากนี้ยังมีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ มีความต้องการตามสัญชาตญาณทางเพศอย่างรุนแรง ต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการเป็นอิสระ ในขณะเดียวกัน ก็ต้องการได้รับความอบอุ่น และการดูแลเอาใจใส่ทางจิตใจจากพ่อและแม่ ดังนั้นเมื่อบุคคลมีวุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์แล้ว จะเกิดความพึงพอใจทางด้านเพศ มีการแสวงหาความสุขทางเพศระหว่างชายหญิง บุคคลที่มีพัฒนาการทางบุคลิกภาพปกติ ไม่มีการติดตรึงก็จะสามารถมีชีวิตทางสังคมที่ถูกต้องเหมาะสม คือมีครอบครัว และสามารถแสดงบทบาททางเพศ และบทบาทของพ่อแม่ได้อย่างเหมาะสม Freud กล่าวว่า ถ้าเด็กโชคดีและผ่านวัยแต่ละวัยโดยไม่มีปัญหาก็จะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีบุคลิกภาพปกติ แต่ถ้าเด็กมีปัญหาในแต่ละขั้นของพัฒนาการก็จะมีบุคลิกภาพผิดปกติ

จากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Freud ข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถนำมาอธิบายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ดังนี้

1) การที่บุคคลมีการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมนั้น ส่วนหนึ่งมาจากแรงขับทางเพศ และอีกส่วนมาจากอิด (Id) ที่มีความต้องการอยู่เหนืออีโก้ (Ego) และ ซุปเปอร์อีโก้ (Superego) ซึ่งทั้งสองส่วนนี้ จะมีการทำงานให้เป็นที่ไปตามหลักความพึงพอใจของตน ไม่คำนึงถึงความเหมาะสมตามความเป็นจริง ปราศจากเหตุผล ผิดศีลธรรมจรรยา และปราศจากการตระหนักรู้ จึงอาจส่งผลให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เกิดอารมณ์ความต้องการทางเพศสูง หรือเรียกได้ว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง ซึ่งสิ่งเหล่านี้มักจะได้รับอิทธิพลโดยตรงมาจากการอบรมเลี้ยงดูตั้งแต่วัยเด็ก โดยเฉพาะอีโก้ (Ego) ที่เกิดจากการเลี้ยงดูและการเลียนแบบ หากบุคคลได้รับการพัฒนาอีโก้ Ego ให้เข้มแข็งและเป็นไปในทางที่ดี ก็จะส่งผลให้เด็กเกิดพฤติกรรมทางเพศและวุฒิภาวะทางเพศที่ดีตามมาอีกด้วย หรือเรียกได้ว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยนั่นเอง

2) การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศนั้น อาจเกิดจากการติดตริ้งในขั้นที่ 5 ขั้นอวัยวะเพศตอนปลายหรือพิวเบอร์ตี (Genital Stage or Puberty) ซึ่งในขั้นนี้จะเป็นระยะที่มีบุคคลมีพลังทางเพศสมบูรณ์เต็มที่ มีความสามารถในการสืบพันธุ์ และมีความต้องการตามสัญชาตญาณทางเพศอย่างรุนแรง ซึ่งจะทำให้เกิดความพึงพอใจทางด้านเพศ และต้องการที่จะแสวงหาความสุขทางเพศ แต่ถ้าหากมีการติดตริ้งในขั้นนี้อาจส่งผลให้เกิดปัญหาในการพัฒนาการมีบุคลิกภาพ คือ การมีบุคลิกภาพผิดปกติ เช่น การแสดงออกเพื่อตอบสนองความต้องการทางเพศอย่างมากเกินไป เช่น การแต่งกายรักรูปเพื่อดึงดูดความสนใจจากเพศตรงข้าม เป็นต้น

1.3.2 ทฤษฎีลำดับความต้องการของ Maslow (Maslow's Hierarchy Theory)

แนวคิดสำคัญในทฤษฎีของ Maslow คือแรงจูงใจ (Motive) Maslow อธิบายว่ามนุษย์แต่ละคนมีรูปแบบของแรงจูงใจคล้ายคลึงกัน ส่วนหนึ่งมีต้นกำเนิดมาจากความต้องการภายในร่างกาย และอีกส่วนหนึ่งเกิดมาจากการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

Maslow ได้แบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 5 ขั้น (Maslow, 1943, 1954 อ้างถึงใน อรรถวิช จาริกจาริต, 2561, น. 240 - 246) และลำดับขั้นความต้องการของ Maslow มักนำเสนอในรูปแบบพีระมิด ที่ฐานของพีระมิดเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่สุด ส่วนความต้องการที่มีความซับซ้อนมากขึ้นจะอยู่ด้านบนของพีระมิด ความต้องการเหล่านี้จะเป็นแรงจูงใจต่อการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ตัวอย่าง เช่น ถ้าร่างกายต้องการออกซิเจน บุคคลจะรู้สึกหายใจไม่ออกเพื่อเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรม คือ การหายใจ ถ้าร่างกายต้องการอาหาร บุคคลจะรู้สึกหิวเพื่อเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรม คือ การรับประทานอาหาร ถ้าร่างกายต้องการน้ำ บุคคลจะรู้สึกกระหายเพื่อเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรม คือ การดื่มน้ำ

เมื่อความต้องการใดความต้องการหนึ่งได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการนั้นก็จะไม่เป็นแรงจูงใจต่อการเกิดพฤติกรรมอีกต่อไป เช่น เมื่อรับประทานอาหารจนอิ่มแล้ว ก็จะไม่มีความจูงใจในการรับประทานอีก จนกว่าร่างกายจะต้องการอาหารอีกครั้ง และบุคคลจะก้าวไปสู่ความต้องการในขั้นสูงขึ้นไปตามลำดับ

1) ความต้องการด้านสรีระหรือความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) ความต้องการในขั้นนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่สุด เพราะเป็นความต้องการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และเป็นความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ ความต้องการในขั้นนี้ ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำดื่ม อากาศ อุณหภูมิที่เหมาะสม การพักผ่อน นอนหลับ การขับถ่าย และความต้องการทางเพศ

Maslow อธิบายว่า หากบุคคลยังไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการทางร่างกายก็จะยังไม่มีความต้องการในขั้นต่อไป ตัวอย่างเช่น คนที่อดอยากหิวโหยในบางประเทศจะมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับการหาอาหารเพื่อประทังชีวิต โดยที่ไม่สนใจว่าจะถูกคนอื่นมองอย่างไร บางครั้งเพราะความหิวทำให้คนกล้าละเมิดกฎไปลักขโมยอาหารของผู้อื่น เพื่อรักษาชีวิตของตนเองไว้ ความต้องการในขั้นนี้จึงเป็นความต้องการที่แสดงออกให้เห็นอย่างเด่นชัด และมีอิทธิพลเหนือความต้องการอื่น

นอกจากนี้ สิริอร วิชชาวุธ (2554 อ้างถึงใน อรรถวิช จาริกจาริต, 2561, น. 242) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่าการดำรงชีวิตของมนุษย์ในสังคมปัจจุบันมนุษย์ได้คิดค้นสิ่งเร้าต่าง ๆ มาใช้แลกเปลี่ยน อาหาร น้ำ อากาศ เช่น เงิน คุปอง บัตรเครดิต เป็นต้น ดังนั้นมนุษย์ในสังคมปัจจุบันจึงทำงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้รับสิ่งเหล่านี้และนำไปแลกเปลี่ยนสิ่งที่ต้องการ เช่น อาหาร หรือน้ำ รวมถึงความต้องการอื่น ๆ ต่อไป

ตามที่กล่าวมาข้างต้นอาจพบข้อสงสัยว่า ทำไมอากาศ จึงต้องใช้เงินมาแลกเปลี่ยนด้วย คำตอบคือแม้ว่าบนโลกนี้มีอากาศให้มนุษย์ได้หายใจอย่างอิสระ แต่บางกิจกรรมจำเป็นต้องใช้เงินในการแลกเปลี่ยนอากาศหรือออกซิเจน เช่น การดำน้ำ หรือการสำรวจอวกาศ เป็นต้น

เมื่อความต้องการทางร่างกายได้รับการตอบสนองจนเป็นที่พอใจแล้ว เช่น รับประทานอาหารอิ่มแล้วบุคคลก็จะเกิดความต้องการในขั้นต่อไป

2) ความต้องการความมั่นคงปลอดภัย (Safety Needs) ขั้นนี้บุคคลจะมีความต้องการที่จะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มั่นคง ปลอดภัย ทั้งชีวิตและทรัพย์สินตัวอย่างเช่น เด็กทารกจะกลัวเมื่อถูกทิ้งให้อยู่คนเดียวตามลำพัง จึงร้องไห้เพราะต้องการให้มีผู้ใหญ่มาอยู่ด้วยเด็กที่เคยประสบอุบัติเหตุหรือเคยโดนทำร้าย จะต้องการการปกป้องคุ้มครองจากผู้อื่น เด็กที่พ่อแม่ทะเลาะกันก็จะต้องการสภาพแวดล้อมในครอบครัวที่ปราศจากการใช้ความรุนแรง เพื่อให้ตนเองรู้สึกปลอดภัย

สำหรับผู้ใหญ่ ก็ต้องการมีอาชีพการงานที่มั่นคง หรือมีเงินออม บางคนเลือกที่จะทำประกันชีวิตให้กับตนเองและครอบครัว ส่วนคนป่วยก็ต้องการรักษาตนเองให้ปลอดภัยจากโรคที่เป็นอยู่ บางคนอาจเข้าวัด หรือทำกิจกรรมทางศาสนา เพราะรู้สึกมั่นคงปลอดภัย กล่าวคือมนุษย์จะหาหนทางเพื่อทำให้ตนเองปลอดภัยจากภัยอันตรายต่าง ๆ และในขณะเดียวกันก็จะแสวงหาความมั่นคงในชีวิตด้วย

นอกจากนี้ Maslow ได้กล่าวถึงผู้ที่เป็นโรคย้ำคิด ย้ำทำ ว่าเกิดจากความต้องการความปลอดภัย เช่น ปิดเตาแก๊สซ้ำ ๆ ปิดล๊อคประตูซ้ำ ๆ หรือถอดปลั๊กไฟซ้ำ ๆ เป็นต้น

3) ความต้องการความรักและความเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Belongingness and Love Needs) ความต้องการในขั้นที่ 3 จะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการทางร่างกาย และความต้องการความมั่นคงปลอดภัยได้รับการตอบสนองแล้ว ในขั้นนี้มนุษย์จะต้องการความรัก มิตรภาพ และความผูกพันกับผู้อื่น โดยบุคคลจะสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีกับครอบครัว เพื่อน คนรัก หรือคนอื่น ๆ ในสังคม นอกจากนี้บุคคลยังต้องการได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เช่น เด็กวัยรุ่นบางคนพยายามแต่งกายหรือทำพฤติกรรมเหมือนกับเพื่อนในกลุ่ม เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของกลุ่มเพื่อน บางครั้งจึงเรียกชื่อขั้นนี้ว่า ความต้องการทางสังคม (Social Needs) ความต้องการในขั้นนี้ส่งผลให้บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น รวมถึงเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมต่าง ๆ เพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีและสร้างการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

4) ความต้องการได้รับความยกย่องนับถือ (Esteem Needs) ความต้องการได้รับความยกย่องนับถือ จะเกิดขึ้นเมื่อความต้องการใน 3 ขั้นแรกได้รับการตอบสนองจนเกิดความพึงพอใจแล้ว โดย Maslow ได้แบ่งความต้องการได้รับความยกย่องนับถือ แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

4.1 ความต้องการนับถือตนเอง ได้แก่ ความรู้สึกว่าคุณประสบความสำเร็จมีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าคุณมีคุณค่าและมีความภาคภูมิใจในตนเอง

4.2 ความต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากผู้อื่น ได้แก่ ต้องการความสำเร็จมีอำนาจ มีเกียรติยศ มีชื่อเสียง มีชัยชนะ และต้องการได้รับการยกย่องชื่นชมจากผู้อื่น

5) ความต้องการเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self-Actualization Needs) เมื่อความต้องการในลำดับขั้นก่อนนี้ได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะสามารถก้าวเข้าสู่ความต้องการขั้นสูงสุดได้ คือ ความต้องการเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง ซึ่งหมายถึง ความต้องการบรรลุศักยภาพของความเป็นมนุษย์ ต้องการความเจริญก้าวหน้าในสิ่งที่ตนเองปรารถนาสูงสุด ต้องการพัฒนาความสามารถของตนให้ถึงขีดสุด ต้องการเป็นอิสระในการตัดสินใจและสร้างสรรค์สิ่งต่าง ๆ เช่น นักดนตรีก็จะเล่นดนตรี ศิลปินก็จะวาดรูป กวีจะเขียนโคลงกลอน ถ้าบุคคลเหล่านี้ได้บรรลุถึงเป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้ ก็เชื่อได้ว่าเขาเหล่านั้นเป็นผู้ที่รู้จักตนเองอย่างแท้จริง

Maslow ได้เลือกศึกษาผู้ที่ดูเหมือนจะใช้ความสามารถอย่างเต็มที่และมีความเป็นมนุษย์สูงจากการวิเคราะห์บุคคลเหล่านี้พบคุณลักษณะ 15 ประการ ที่ Maslow รู้สึกว่าเป็นคุณลักษณะของผู้ที่บรรลุความเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง ดังนี้

1. รับรู้ความเป็นจริงอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถรับรู้ผู้คนและเหตุการณ์อย่างเป็นจริงไม่บิดเบือน

2. ยอมรับตนเองและคนอื่น พวกเขาสามารถยอมรับในสิ่งที่ตนเองเป็นอยู่รู้จุดแข็งและจุดอ่อนของตนโดยไม่มีความรู้สึกผิดหรือแก้ตัว

3. ความเป็นธรรมชาติในการแสดงออกและการคิด ผู้ที่บรรลุความเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง จะพัฒนาค่านิยมของตน และไม่ยอมรับทุกสิ่งทุกอย่างเพียงเพราะเห็นว่าคนอื่นเขาทำกัน
4. ยึดปัญหาเป็นศูนย์กลาง ซึ่งต่างกับคนที่มีบุคลิกภาพยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง ผู้ที่ยึดปัญหาเป็นศูนย์กลางจะใช้พลังงานไปทำงานหรือปัญหา และมักจะพิจารณาถึงความสำคัญของเป้าหมายด้วย
5. การถอนตัวจากคนอื่น ๆ มาสโลว์พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เขาศึกษามีความต้องการที่จะอยู่ตามลำพังมากกว่าคนทั่วไป ชอบความเป็นส่วนตัว และไม่รู้สึกรออะไรที่ต้องอยู่คนเดียว
6. ความเป็นตัวของตัวเอง มีจิตใจที่เป็นอิสระ บุคคลเหล่านี้จะมุ่งไปข้างหน้า จากแรงจูงใจเพื่อความเจริญงอกงาม ไม่ใช่เกิดจากความขาดแคลนหรือความบกพร่อง
7. มีความซาบซึ้งต่อธรรมชาติและชีวิต เป็นผู้ที่มีความเรียบง่าย มีความพอใจ มีความปลื้มปิติในประสบการณ์ที่น่าเบื่อสำหรับคนอื่น
8. มีความเลื่อมใสในศาสนา เป็นความเลื่อมใสที่เกิดจากการมีความรู้สึกรับผิดชอบ และยืนยันว่า เหตุการณ์เช่นนั้นทำให้ชีวิตแข็งแกร่งขึ้น
9. มีความรักฉันทพี่น้องต่อคนอื่น โดยแสดงออกถึงความรักความเห็นใจและเข้าใจ
10. มีความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับเพื่อน ๆ แม้ว่าจะมีเพื่อนน้อยกว่าคนอื่น แต่ความสัมพันธ์กับเพื่อนจะมีความลึกซึ้ง
11. ความเป็นประชาธิปไตย อดทนอดกลั้นต่อคนอื่น พร้อมกับมีความประพฤติที่เหมาะสม โดยไม่ได้คำนึงถึงชนชั้นทางสังคม เชื้อชาติ การศึกษา ศาสนา หรือความเชื่อทางการเมือง
12. สามารถแยกแยะได้ระหว่างวิธีการและเป้าหมาย พวกเขาจะไม่ใช้วิธีที่ผิดจริยธรรมเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ
13. มีอารมณ์ขันที่ไม่มุ่งทำร้ายจิตใจคนอื่นหรือทำให้คนอื่นมีปมด้อย ไม่ทำร้ายตนเองหรือทำเหมือนตัวตลก แต่เน้นอารมณ์ขันในเชิงปรัชญา
14. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการกระทำสิ่งใหม่ ๆ
15. สามารถต้านทานการเข้าครอบงำของวัฒนธรรม ผู้ที่บรรลุความเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง จะยอมรับวัฒนธรรมของตน แต่ก็สามารถต้านทานการเข้ามาครอบงำของวัฒนธรรม โดยทั่วไปแล้วคนเหล่านี้เป็นคนที่มื่ออิสระในวัฒนธรรมของตนและแสดงความใจกว้าง ในการยอมรับพฤติกรรมที่เป็นความคาดหวังของสังคม

จากทฤษฎีลำดับความต้องการของ Maslow ข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถนำมาอธิบายร่วมกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ดังนี้ ในลำดับขั้นความต้องการ ขั้นที่ 1 ความต้องการด้านสรีระหรือความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) ซึ่งความต้องการในขั้นนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่สุด เพราะเป็นความต้องการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ ซึ่งความต้องการทางเพศก็เป็นส่วนหนึ่งในความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ หากยังไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการทางเพศ ก็อาจจะทำให้บุคคลแสวงหาและ

แสดงออกซึ่งพฤติกรรมทางเพศเพื่อตอบสนองให้ขั้นนี้เต็มเต็มจะได้ไม่ต้องติดอยู่กับความต้องการในขั้นนี้ และสอดคล้องกับลำดับขั้นความต้องการขั้นที่ 3 ความต้องการความรักและความเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Belongingness and Love Needs) บุคคลจะต้องการความรัก มิตรภาพ และความผูกพันกับผู้อื่น เช่น วัยรุ่นมักจะอยู่กับคนรัก และมีการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน เช่น การนอนหนุนตัก จับมือ หรือโอบกอด เป็นต้น เพื่อต้องการได้รับความรักและความผูกพันจากคนรัก รวมถึงในขั้นนี้ บุคคลยังต้องการได้รับการยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม เช่น การไปเที่ยวสถานเริงรมย์และดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ ตามกลุ่มเพื่อน เพื่อต้องการได้รับการยอมรับจากเพื่อนว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม จึงส่งผลให้บุคคลแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่มีแนวโน้มจะไปในทางเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้

1.3.3 ทฤษฎีหน้าต่างหัวใจของโจเซฟ และแฮรี่ (Jo – Hari Window : Joseph Luft, Harry Ingham)

แนวคิดนี้เป็นรูปแบบของการมีปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ ซึ่ง Joseph Luft and Harry Ingham (อ้างถึงใน จันจลี ถนอมลิขิต และสมฤดี ปาละวัล, 2561, น. 44-45) ได้อธิบายสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และความตระหนักรู้ในการกระทำและความรู้สึกของตนขณะที่มีสัมพันธภาพระหว่างบุคคล โดยแนวคิดรูปแบบหน้าต่างโจฮารีเป็นแนวคิดที่แสดงถึงองค์ประกอบสำคัญ 2 ประการ คือ

1) การเปิดเผยตนเอง (Self-disclosure) คือ การกระทำที่ทำให้ผู้อื่นรับรู้เกี่ยวกับตนเอง มีทั้งส่วนของเรื่องราว ความรู้สึกความคิด ค่านิยม ความคาดหวัง

2) การได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) คือ การได้รับข้อมูลที่แสดงการรับรู้ของบุคคลอื่นที่มีต่อการกระทำของตนเอง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ให้บุคคลได้รู้ตนเองในด้านที่ตนเองไม่เคยตระหนักมาก่อน ซึ่งส่วนประกอบทั้งสองส่วนนี้ จะทำให้บุคคลเกิดความตระหนักรู้ในตนเอง (Self-awareness) และเกิดการสำรวจตนเอง (Self-exploration) การได้รับข้อมูลย้อนกลับจะเป็นพื้นฐานที่ดีในการมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น และได้ขยายทัศนคติการมองโลกและชีวิตให้กว้างขึ้น ส่งผลให้เกิดการยอมรับและการมีพัฒนาการกระทำของตนเองให้ถูกต้องขึ้น รูปแบบของหน้าต่างโจฮารีนั้นอธิบายถึงสัมพันธภาพระหว่างบุคคล ประกอบด้วย 2 มิติ คือ มิติ ส่วนตน (Self) และมิติ ส่วนผู้อื่น (Others) และประกอบไปด้วยหน้าต่าง 4 ส่วน จัดเป็นระดับในการตระหนักรู้ ซึ่งส่วนแบ่งหน้าต่างจะแสดงถึงภาวะความเป็นบุคคลทั้งหมดในการมีสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น โดยมีหลักในการแบ่งพื้นที่แต่ละส่วนของหน้าต่าง คือ การตระหนักรู้ในพฤติกรรม ความรู้สึกและแรงจูงใจ เมื่อการตระหนักรู้เปลี่ยนแปลงไป สภาวะทางจิตใจในแต่ละส่วนของหน้าต่าง จะมีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ภาพประกอบที่ 2-2 ภาพแสดงหน้าต่างหัวใจของโจเซฟ และแฮรี่

จากภาพแสดงหน้าต่างใจแฮรี่ได้อธิบายลักษณะและความสัมพันธ์ของบุคคลว่ามี 4 ลักษณะ ดังนี้

1) บริเวณเปิดเผย (Open Area) เป็นส่วนข้อมูลที่บุคคลแสดงพฤติกรรม ความรู้สึกนึกคิด และแรงจูงใจต่าง ๆ ออกมา ซึ่งตนเองและผู้อื่นสามารถรับรู้ได้ชัดเจน และหากบุคคลมีสัมพันธ์ภาพที่ดี รู้จักคุ้นเคยกันดี มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างกันจะทำให้บริเวณนี้ขยายกว้างขึ้น

2) บริเวณจุดบอด (Blind Area) เป็นส่วนข้อมูลที่ตนเองไม่รู้มาก่อน แต่ผู้อื่นรับรู้ บุคคลอาจแสดงพฤติกรรมโดยไม่รู้ตัว ซึ่งถ้าหากผู้อื่นได้ให้ข้อมูลป้อนกลับมาสู่ตัวบุคคลจะทำให้บุคคลนั้นรู้จักตนเองมากขึ้น

3) บริเวณซ่อนเร้น (Hidden Area) เป็นข้อมูลทางพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึกในส่วนที่บุคคลรับรู้ แต่มีเจตนาปิดบังไม่ให้ผู้อื่นรู้ ถ้าบุคคลมีความไว้วางใจซึ่งกันและกันมาก จะทำให้ข้อมูลส่วนนี้ เคลื่อนไปยังส่วนเปิดเผยมากขึ้น บุคคลจะเกิดความเข้าใจในตนเองมากขึ้น

4) บริเวณไม่รู้ (Unknown Area) เป็นข้อมูลในส่วนที่ตนเองและผู้อื่นไม่รู้ อาจเป็นข้อมูลที่อยู่ในระดับลึกกว่าจิตสำนึก

จากทฤษฎีหน้าต่างหัวใจของโจเซฟ และแฮรี่ข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถนำมาอธิบายกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ดังนี้ หากบุคคลมีความประสงค์ที่จะลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ บุคคลนั้นควรปรับปรุงตรงบริเวณจุดบอดเพื่อแก้ไขพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ไม่เหมาะสมด้วยการเปิดใจรับฟังให้มากขึ้น ส่งผลให้บริเวณของหน้าต่างส่วนเปิดเผยกว้างมากขึ้น บุคคลจะสามารถรู้จักและมองเห็นตนเองได้มากขึ้น ซึ่งการที่แต่ละบุคคลนั้นรู้ตัวและเข้าใจว่าตนเองกำลังคิดหรือกระทำการอะไรอยู่ มีเป้าหมายหรือมีวัตถุประสงค์เพื่อสิ่งใด จะเป็นการง่ายต่อการประเมินผลดีผลเสียของความคิดและพฤติกรรมนั้น ๆ ให้เป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสมต่อสถานการณ์ และจะสามารถทำให้บุคคลนั้นสามารถปรับตัวในการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นเหมาะสม

1.3.4 ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมของ ดวงเดือน พันธุนาวิน

ทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมของ ดวงเดือน พันธุนาวิน (ประณต คำฉิม, 2563, น. 34-35) ได้กำหนดจิตลักษณะ 8 ประการ ซึ่งจำเป็นต่อการเกิดและการคงอยู่ของพฤติกรรมที่น่าปรารถนาต่าง ๆ ของคนไทย โดยแสดงในรูปแบบของต้นไม้ใหญ่ซึ่งมี 3 ส่วน ซึ่งมีส่วนที่สามารถอธิบายถึงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ 2 ส่วน ดังนี้

1) ส่วนของดอกและผลไม้บนต้น แสดงถึงพฤติกรรมที่น่าปรารถนาในปริมาณมาก และพฤติกรรมที่ไม่น่าปรารถนาในปริมาณน้อย เช่น พฤติกรรมซื่อสัตย์ พฤติกรรมอาสาพัฒนาชนบท พฤติกรรมการทำงานอย่างขยันขันแข็ง ตลอดจนพฤติกรรมสุขภาพ และอื่น ๆ ที่รวมเข้าเป็นพฤติกรรมของคนดีและคนเก่ง

2) ส่วนลำต้นของต้นไม้แสดงถึงพฤติกรรมการทำงานอาชีพอย่างขยันขันแข็ง ประกอบด้วยจิตลักษณะ 5 ด้าน คือ 1) เหตุผลเชิงจริยธรรม 2) มุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง 3) ความเชื่ออำนาจในตน 4) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 5) ทศนคติคุณธรรมและค่านิยม

จากทฤษฎีต้นไม้จริยธรรมของ ดวงเดือน พันธุนาวินข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถนำมาอธิบายกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ดังนี้ เมื่อบุคคลขาดจิตลักษณะในด้านของการมุ่งอนาคตและการควบคุมตนเอง ก็จะส่งผลให้บุคคลนั้น ๆ ขาดการยับยั้งชั่งใจในการควบคุมความคิด ความรู้สึก ทศนคติ รวมถึงมีการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศในด้านลบ จนทำให้มีการแสดงพฤติกรรมที่ไม่น่าปรารถนาออกมาในปริมาณมากเกินความเหมาะสม

1.4 การวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

การวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวัดพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งมีตัวอย่างเครื่องมือวัด ดังนี้

1.4.1 แบบสอบถามเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของ ณิชากัทธ ปุณมิกิจ (2559) จำนวน 15 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .90 ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตราประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ เป็นประจำ บ่อยครั้ง บางครั้ง นาน ๆ ครั้ง และ ไม่เคย

1.4.2 แบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ใช้วัดพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ ของ กษศรณ นุชประสพ (2561) มีข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ คำตอบมีลักษณะเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ มีค่าความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80 - 1.00 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.938

1.4.3 แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของ ซอลาย เด็งมาซา ปุญญพัฒน์ ไชยเมล์ สมเกียรติยศ วรเดช (2562) มีข้อคำถามจำนวน 8 ข้อ เป็นแบบสอบถามชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) มีค่าความสอดคล้องเชิงเนื้อหาระหว่าง 0.66 - 1.00

1.4.4 แบบสอบถามพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศ ของ ณฐภาพ ระวะใจ (2554) มีข้อคำถามจำนวน 21 ข้อ ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) 6 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ 0.85

1.4.5 แบบสอบถามความคิดและพฤติกรรมทางเพศ ของ นิติ กาญจนวณิชย์ (2555) เป็นแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-dept Interview) ประกอบด้วยข้อคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นและทัศนคติที่ผู้ให้ข้อมูลมีต่อเรื่องเพศในมิติต่าง ๆ โดยมีนักจิตวิทยาชำนาญการของกรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชนพิจารณาตรวจสอบ และปรับเปลี่ยนคำถามบางข้อที่อาจส่งผลกระทบต่อผู้ถูกสัมภาษณ์ให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น

1.4.6 แบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของ ประทุมมา ฤทธิโพธิ์ (2554) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 13 ข้อ โดยข้อคำถามที่เป็นเลขคู่ เป็นคำถามเกี่ยวกับรูปแบบการมีเพศสัมพันธ์และการดื่มของมึนเมา ก่อนมีเพศสัมพันธ์ ลักษณะคำตอบมีให้เลือกสองคำตอบ คือ ไม่เคยปฏิบัติและเคยปฏิบัติ ถ้าตอบว่าเคยปฏิบัติ ให้ตอบคำถามต่อไปที่ข้อเลขคู่ ซึ่งเป็นคำถามเกี่ยวกับการใช้สิ่งป้องกันเมื่อมีเพศสัมพันธ์รูปแบบต่าง ๆ ลักษณะคำตอบมีให้เลือกสามคำตอบ คือ ปฏิบัติทุกครั้ง ปฏิบัติเป็นบางครั้งและไม่เคยปฏิบัติเลย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84

1.4.7 แบบสอบถามพฤติกรรมทางเพศ ของ มุสตุรา ยะโกะ (2556) ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 4 ข้อ เป็นคำถามปลายปิดจำนวน 3 ข้อ คำถามปลายเปิดจำนวน 1 ข้อ และข้อคำถามชนิดเลือกตอบ 2 ตัวเลือกจำนวน 8 ข้อ โดยให้เลือกคำตอบ ใช่ หรือ ไม่ใช่

ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าเลือกใช้แบบวัดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเชิงปริมาณของ นิตาลักษณ์ บุญไทย (2561, น. 37) ในการเก็บข้อมูล เนื่องจากใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกัน มีการทดลองใช้ มีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ .947 โดยมีคำถามจำนวน 25 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด (5) - น้อยที่สุด (1) นำมาใช้ในการเก็บข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู

2.1 ความหมายของการอบรมเลี้ยงดู

Sear et al. (1957 อ้างถึงใน บุญญาภา แจ้งสี 2544, น. 32) ได้สรุปการศึกษาวิจัยจำนวนมากเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูว่าเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตของเด็ก และการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาจะมีผลบางประการต่อพฤติกรรมของเด็กในปัจจุบัน และศักยภาพของการกระทำในอนาคตของเขา ดังนั้น พฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลนั้นส่วนหนึ่ง เป็นผลสืบเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา

Wright (1976, P. 36 อ้างถึงใน เฉลิมศรี ตั้งสกุลธรรม 2544, น. 15) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า หมายถึง การปฏิบัติของพ่อแม่ ผู้ปกครองที่มีต่อเด็ก 4 ด้าน ได้แก่ การควบคุม การเป็นตัวอย่างแก่เด็ก การให้รางวัล และการลงโทษ

ดวงเดือน พันธมนาวิน อรพินทร์ ชูชม และงามตา วนินทานนท์ (2528, น. 3) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า คือ การที่ผู้ใกล้ชิดเด็กมีการติดต่อเกี่ยวข้องกับเด็ก ทั้งทางด้านคำพูด และการกระทำ ซึ่งเป็นการสื่อความหมายต่อเด็ก ทั้งทางด้านความรู้สึก และอารมณ์ของผู้กระทำตลอดจนเป็นการให้ผู้เลี้ยงดูสามารถจะให้รางวัลหรือลงโทษเด็กได้ นอกจากนั้นยังเป็น โอกาสให้เด็กได้ดูแบบอย่างการกระทำของผู้เลี้ยงดูตนด้วย

ณัฐวี เปล่งเสียง (2557, น. 21) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูเป็นลักษณะวิธีการอบรมสั่งสอนเด็ก เป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรม โดยมุ่งให้เด็กสามารถควบคุมตนเองได้ตามความเชื่อ ค่านิยมทัศนคติและความหวังของสังคม

งามตา วนินทานนท์ (2536, น. 7) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า หมายถึง การที่ผู้ใหญ่ปฏิบัติต่อเด็กในชีวิตประจำวันเพื่อเลี้ยงดู และฝึกอบรมลักษณะและพฤติกรรมของเด็กทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม

วัจนี ไทรงาม (2539, น. 12) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า หมายถึง การที่บิดา มารดา หรือผู้อบรมสั่งสอนปลูกฝังให้เด็กมีความรับผิดชอบ มีระเบียบวินัย สามารถพึ่งตนเองได้ โดยการให้ความรัก ความเอาใจใส่ ให้ความช่วยเหลือคุ้มครอง สนองความต้องการทั้งทางด้าน ร่างกาย และจิตใจ เพื่อให้เด็กดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข

อรนุช สุธีสังข์ (2542, น. 7) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า การอบรมเลี้ยงดูเป็นการปะทะสัมพันธ์ระหว่างบิดา มารดา และบุตร ซึ่งหมายถึงวิธีการดูแลบุตร และพฤติกรรมการฝึกฝนบุตร รวมถึงการแสดงออกซึ่ง คุณค่า เจตคติ ความสนใจ และความเชื่อของบิดามารดา

อำไพพรรณ ปัญญาโรจน์ (2545, น. 16 อ้างถึงใน อรทัย เกตุขาว, 2551, น.10-11) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า หมายถึง เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตร ซึ่งหมายถึงวิธีการดูแล และพฤติกรรมการฝึกฝนบุตร รวมถึงการแสดงออกซึ่งคุณค่าทัศนคติความสนใจ

วารุณี แจ่มกระจ่าง (2540, น. 8) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า หมายถึง การรับรู้หรือความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อบิดามารดาปฏิบัติต่อตนเองในเรื่องต่าง ๆ

จากความหมายของการอบรมเลี้ยงดูที่กล่าวมาข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การอบรมเลี้ยงดู หมายถึง การปฏิบัติของบิดา มารดา หรือผู้ดูแลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเด็ก ทั้งทางด้านคำพูด หรือการกระทำ ซึ่งเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต ที่ถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กและมักจะส่งผลต่อพฤติกรรมของเด็กในอนาคตให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้นิยามศัพท์การอบรมเลี้ยงดูของ สุรียพร เฉลียวจิตติกุล (2553) ได้ให้ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูว่า หมายถึง การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครอง มีบทบาทในการอบรมเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนให้เด็กมีคุณภาพชีวิตที่ดี และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ในกระบวนการขัดเกลาทางสังคม โดยสามารถแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูได้ 3 รูปแบบ ประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

2.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

จากการศึกษาค้นคว้า มีนักวิชาการได้อธิบายรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูไว้ ดังนี้

2.2.1 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ Diana Baumrind Diana Baumrind's Parenting Styles

Diana Baumrind (1971 อ้างถึงใน ดุลลยา จิตตะยโสธร, 2552) ได้ทำการวิเคราะห์แบ่งองค์ประกอบพฤติกรรมของบิดามารดาในการอบรมเลี้ยงดูบุตร ออกเป็น 2 มิติกว้าง ๆ คือ

1) มิติควบคุม หรือ เรียกร้องจากบิดามารดา (Controlling / Demand) คือ การที่บิดามารดา กำหนดมาตรฐานสำหรับเด็กและเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานที่บิดามารดาได้กำหนดไว้ ซึ่งบิดามารดาบางคนจะมีมาตรฐานสูง และเรียกร้องให้เด็กปฏิบัติตามมาตรฐานที่ตนกำหนด ในขณะที่บิดามารดาบางคนเรียกร้องให้เด็กทำตามมาตรฐานเพียงเล็กน้อย และไม่พยายามที่จะใช้อิทธิพลในการควบคุมเด็ก

2) มิติการตอบสนองความรู้สึกเด็ก (Responsive) คือ การที่บิดามารดาหรือผู้ดูแลเด็กตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก ซึ่งบิดามารดาบางคนจะยอมรับ เข้าใจ และตอบสนองความต้องการของเด็กด้วยดี เปิดโอกาสให้เด็กคิด และตัดสินใจด้วยตนเอง ในขณะที่บิดามารดาบางคนเพิกเฉย และปฏิเสธต่อความต้องการของเด็ก

Baumrind ได้ผสมผสาน 2 มิติดังกล่าว และจัดรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 3 รูปแบบ ดังนี้

1) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่ (Authoritative Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาสนับสนุนให้เด็กมีพัฒนาการตามวุฒิภาวะของเด็ก โดยที่บิดามารดาจะอนุญาตให้เด็กมีอิสระตามควรแก่วุฒิภาวะ แต่ในขณะที่เดียวกันบิดามารดาจะกำหนดขอบเขตพฤติกรรมของเด็ก และกำหนดให้เด็กเชื่อฟังและปฏิบัติตามแนวทางที่บิดามารดา กำหนดไว้อย่างมีเหตุผล ถึงแม้บิดามารดาจะมีการเรียกร้องสูง

แต่ในขณะที่เดียวกันก็ให้ความรักความอบอุ่นและใส่ใจต่อเด็ก เปิดโอกาสให้เด็กเป็นตัวของตัวเอง รับฟังเหตุผลจากเด็กและสนับสนุนให้เด็กมีส่วนร่วมในการคิดตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ ของครอบครัว

2) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม (Authoritarian Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดามีความเข้มงวดเรียกร้องสูง แต่ไม่ตอบสนองความต้องการของเด็กโดยสิ้นเชิง มีการจัดระบบการควบคุมและวางกฎเกณฑ์ให้เด็กปฏิบัติตามอย่างเข้มงวด โดยมีการอธิบายน้อยมาก หรือไม่มีเลย เด็กต้องยอมรับในคำพูดของบิดามารดาว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมเสมอ มีการใช้อำนาจควบคุมโดยวิธีบังคับและลงโทษเมื่อเด็กไม่ทำตามความคาดหวังของบิดามารดา บิดามารดามักห่างเหิน และปฏิเสธเด็ก

3) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ (Permissive Parenting Style) คือ การอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาปล่อยให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตามการตัดสินใจของเด็กโดยไม่มีการกำหนดขอบเขต ใช้การลงโทษน้อย ไม่เรียกร้องหรือควบคุมพฤติกรรมเด็ก เด็กสามารถแสดงออกซึ่งความรู้สึกและอารมณ์ได้อย่างเปิดเผย บิดามารดาอาจให้คำปรึกษาหรือพยายามใช้เหตุผลกับเด็ก แต่ไม่มีอำนาจในการควบคุมพฤติกรรมของเด็ก บิดามารดาจะให้ความรักความอบอุ่นและตอบสนองความต้องการของเด็กเสมอ

ต่อมา Maccoby and Martin (1983 อ้างถึงใน ดุลลยา จิตตะยโสธร, 2552) ได้ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind และได้จำแนกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบที่ 4 เพิ่มเติมจากที่ Baumrind ได้เสนอไว้ คือ

4) รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Uninvolved Parenting Style) เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาไม่ให้ความสนใจหรือตอบสนองความต้องการของเด็ก ให้การดูแลเอาใจใส่ต่อเด็กน้อยมาก บิดามารดากลุ่มนี้จะเพิกเฉยต่อเด็กพอๆกับไม่เรียกร้องหรือวางมาตรฐานพฤติกรรมใด ๆ ให้เด็กปฏิบัติ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะบิดามารดาปฏิเสธเด็กแต่แรก หรือหมกมุ่นอยู่กับปัญหา และความกดดันในชีวิตประจำวันจนไม่มีเวลาดูแลเอาใจใส่เด็ก

2.2.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ Rogers

Rogers (1972 อ้างถึงใน เฉลิมศรี ตั้งสกุลธรรม, 2544, น. 22-23) ได้แบ่งรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ ได้แก่

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (Democracy) หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ไม่ตามใจหรือเข้มงวด จนเกินไป มีเหตุผลยอมรับความสามารถและความคิดเห็น ตลอดจนให้ความรักความเอาใจใส่ เป็นกันเอง และให้ความร่วมมือตามโอกาสที่เหมาะสม

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง (Rejection) หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณเองถูกเกลียดชัง ไม่ได้รับการเอาใจใส่ สนับสนุนหรือให้คำแนะนำเท่าที่ควร มักใช้วิธีการลงโทษที่รุนแรงและปราศจากเหตุผล ไม่ให้ความสนิทสนมเป็นกันเองและปล่อยปละละเลยความเป็นอยู่

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครองมากเกินไป (Overprotection) หมายถึงวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ที่ทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณเองไม่ได้อิสระเท่าที่ควร ไม่ได้ทำตามที่ต้องการหรือทำอะไรด้วยตนเอง ต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่พ่อแม่กำหนดไว้ ถูกควบคุมและอยู่ในสายตา หรือถูกคุ้มครองป้องกันให้ความช่วยเหลือตลอดเวลา

2.2.3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ Eleanor Emmons Maccoby

Eleanor Emmons Maccoby (1980 อ้างถึงใน เฉลิมศรี ตั้งสกุลธรรม, 2544, น. 24) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 2 รูปแบบ ได้แก่

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย – เข้มงวด (Permissiveness- Restrictiveness) พ่อแม่บางคนจะบงการและควบคุมพฤติกรรมของลูกมากเกินไปบางคนจะให้อิสระโดยพ่อแม่ จำนวนมากจะอยู่กึ่งกลางระหว่างสองขั้ว

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบอบอุ่น – ไม่เป็นมิตร (Warmth – Hostility) ถึงแม้ว่าพ่อแม่จะมีความรักให้กับลูก ๆ แต่ก็มีบ่อยครั้งที่พ่อแม่จะแสดงออกถึงความรักที่ผสมกับความรู้สึกปฏิเสธ หรือไม่เป็นมิตร (Rejection or Hostility)

2.2.4 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ เพอร์ริส และคณะ

Perris et al. (1980 อ้างถึงใน วงษ์เดือน สายสุวรรณ, 2546, น. 16) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบใส่ใจดูแล (Supportive or Authoritative Style) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความอบอุ่น และความผูกพันใกล้ชิด รวมทั้งการสนับสนุนส่งเสริมและ การยอมรับ

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบปฏิเสธทอดทิ้ง (Rejection Style) หมายถึงการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้การลงโทษและไม่ให้ความรักความอบอุ่น ไม่สนใจ และไม่ยอมรับเด็ก

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบปกป้องคุ้มครองมากเกินไป (Overinvolved or Overprotection Style) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูแบบไม่让孩子ได้รับอิสระในการกระทำและการตัดสินใจ พ่อแม่จะต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับทุกเรื่องและเด็กต้องปฏิบัติตามสิ่งที่พ่อแม่กำหนด เด็กจะถูกควบคุมและให้การช่วยเหลือตลอดเวลา

2.2.5 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ Hurlock

Hurlock (1964 อ้างถึงใน ดวงเดือน ศาสตราภักดิ์ และคณะ, 2545, น. 11) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 แบบ ได้แก่

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (Democratic Rearing) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่ามีอำนาจปฏิบัติต่อตนเองอย่างยุติธรรม บิดามารดามีความอดทนไม่ตามใจและเข้มงวดกวดขันจนเกินไป ยอมรับความสามารถและความคิดเห็นของเด็ก ให้ความร่วมมือแก่เด็กตามโอกาสอันควร

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน (Autocratic Rearing) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่ามีอำนาจก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของตน ยับยั้งการก้าวร้าวทำให้ตนเองรู้สึกผิด เมื่อแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ถูกบังคับให้ทำตามความต้องการของบิดามารดา และบิดามารดา ใช้คำพูดที่ทำให้ตนรู้สึกอับอาย

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย (Laissez-faire Rearing) หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่ามีอำนาจก้าวร้าวเรื่องส่วนตัวของตนเองได้รับการตามใจ และไม่ได้รับการเอาใจใส่หรือให้คำแนะนำช่วยเหลือจากบิดามารดาเท่าที่ควร

2.2.6 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ Stinberg and Belsky

Stinberg and Belsky (1991 อ้างถึงใน วงษ์เดือน สายสุวรรณ์, 2546, น. 17) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 2 มิติ ได้แก่

มิติแรก บิดามารดาให้การยอมรับ (Accepting) จะมีลักษณะที่ให้ความรักความอบอุ่น ตอบสนองต่อความต้องการของเด็ก บิดามารดาที่ปฏิเสธบุตร (Rejecting) จะมีลักษณะปฏิเสธและติเตียนบุตร ไม่แสดงความชื่นชมบุตรและไม่สนใจความต้องการของบุตร

มิติที่สอง บิดามารดาที่มีลักษณะเรียกร้อง (Demanding) จะมีการควบคุมสูง บุตรจะต้องเชื่อฟังกฎเกณฑ์หรือการตัดสินใจของบิดามารดาอย่างเคร่งครัด ส่วนอีกด้านหนึ่งของมิตินี้บิดามารดาที่มีลักษณะผ่อนผัน (Lenient) จะมีการควบคุมน้อย ให้คำแนะนำแก่บุตรน้อย และมักจะยอมจำนนต่อความต้องการของบุตร

2.2.7 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ ดวงเดือน พันธุมนาวิ และคณะ

ดวงเดือน พันธุมนาวิ และคณะ (2528 อ้างถึงใน พัชรพลย์ ศิลป์, 2545) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 5 รูปแบบ ได้แก่

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน คือ การที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อบุตรด้วยความรัก เอาใจใส่ ทุกข์สุข มีความใกล้ชิดและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับบุตร ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนแก่บุตรในสิ่งที่ต้องการทุกอย่าง

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบให้เหตุผล คือ การที่พ่อแม่อธิบายเหตุผลให้กับบุตร เมื่อต้องการขัดขวางหรือสนับสนุนบุตร พ่อแม่มีการลงโทษและให้รางวัลแก่บุตรอย่างเหมาะสมมากกว่าใช้อารมณ์

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตใจ คือ การที่พ่อแม่ใช้วาจาว่ากล่าวตีเตือนบุตร เมื่อบุตรกระทำความผิดว่าจะไม่รัก ตัดสิทธิ์เด็กที่เคยได้รับเมื่อบุตรมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์

4) การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม คือ การที่พ่อแม่ออกคำสั่งให้บุตรทำตาม และคอยควบคุมอย่างใกล้ชิดคิดว่าบุตรจะทำหรือไม่ ถ้าบุตรไม่ทำก็จะลงโทษ

5) การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว คือ การที่พ่อแม่ให้โอกาสบุตรทำกิจกรรมต่าง ๆ ด้วยตนเอง ซึ่งพ่อแม่จะเป็นผู้แนะนำและช่วยฝึกฝนให้บ้าง

2.2.8 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ พวงเพชร สุรัตน์ทวี

พวงเพชร สุรัตน์ทวี (2542 วงษ์เดือน สายสุวรรณ์, 2546, น. 18) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 มิติ ได้แก่

1) มิติเข้มงวดกวดขันควบคุมและยินยอมอนุญาตหรืออนุโลม (Restrictiveness Permissiveness)

2) มิติอบอุ่นและไม่เป็นมิตร (Warmth – Hostility)

3) มิติอารมณ์กังวลรุ่มวายใจและอารมณ์สงบราบเรียบ (Anxious Emotional Involvement Calm Detachment)

2.2.9 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ นฤมล สิริพันธ์

นฤมล สิริพันธ์ (2553) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่

1) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่าจะตนเองได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม บิดามารดาให้ความรักความอบอุ่น มีเหตุผล ให้ความยอมรับนับถือความสามารถและความเห็นของเด็กและให้ความร่วมมือตามโอกาสอันเหมาะสม

2) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง หมายถึง วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่าจะตนเองถูกทอดทิ้งขาดการดูแลเอาใจใส่หรือปล่อยให้ทำอะไรต่าง ๆ ได้ตามใจชอบ โดยบิดามารดาไม่ได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือไม่ให้ความอบอุ่นใจเท่าที่ควร

3) วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน หมายถึง การอบรมเลี้ยงดูที่เด็กรู้สึกว่าจะตนเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควร ตั้งอยู่ในระเบียบวินัยที่บิดามารดากำหนดให้หรือถูกควบคุมไม่ได้รับความสะดวกในการกระทำที่ตนต้องการ

2.2.10 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ วราภรณ์ รักวิจัย

วราภรณ์ รักวิจัย (2529 อ้างถึงใน พชรินทร์ วินัยกุลพงศ์, 2546, น.12) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 รูปแบบ ได้แก่

1) แบบให้ความรักความอบอุ่นแบบประชาธิปไตย เป็นการอบรมเลี้ยงดูบุตร โดยให้ความรักความเอาใจใส่ ความเข้าใจ ใ้เหตุผลกับบุตร ทำให้บุตรรู้สึกว่าได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ให้อิสระแก่บุตรในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ยอมรับความสามารถและให้สิทธิบุตรในการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตัวเอง โดยบิดามารดาคอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษาและแนะนำตามความเหมาะสม

2) แบบคาดหวัง เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาเรียกร้องจากบุตร โดยจะเคี่ยวเข็ญให้บุตรทำตามที่บิดามารดาหวังไว้ บิดามารดาจะกำหนดวิถีชีวิตให้บุตร บุตรจะต้องทำตามความต้องการของบิดามารดาทุกอย่างแม้จะชอบหรือไม่ชอบก็ตาม

3) แบบปล่อยปละละเลย เป็นการเลี้ยงดูที่บิดามารดาไม่สนใจที่จะอบรมสั่งสอนบุตร ปล่อยให้บุตรทำตามอำเภอใจ โดยไม่แนะแนวทางที่ถูกต้องเหมาะสมให้ ไม่สนใจความเป็นอยู่ของบุตร ให้ความรักแบบลำเอียง หรือบางครั้งก็ปล่อยหน้าที่เลี้ยงดูให้เป็นของคนอื่น

4) แบบถนอมมากเกินไป เป็นการอบรมเลี้ยงดูที่บิดามารดาคอยปกป้องบุตรมากเกินไป คอยให้ความช่วยเหลือทุกอย่างจนบุตรไม่รู้จักวิธีช่วยเหลือตัวเอง

2.2.11 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูตามทัศนะของ สุรีย์พร เฉลียวจิตติกุล

สุรีย์พร เฉลียวจิตติกุล (2553) ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่

1) การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หมายถึง การที่พ่อแม่ควบคุมดูแลให้อิสระในการกระทำของวัยรุ่นอย่างยุติธรรม รับฟังความคิดเห็น มีความสนใจสั่งสอนอธิบายเหตุผล ยอมรับเหตุผลเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติเรื่องเพศ

2) การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด หมายถึง การที่วัยรุ่นมีความรู้สึกที่ตนเองไม่ได้รับอิสระเท่าที่ควรต้องทำตามคำสั่งของพ่อแม่ไม่สามารถตัดสินใจ ในการคบเพื่อนต่างเพศด้วยตนเองต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของพ่อแม่ การเข้มงวดในการคบเพื่อนต่างเพศ การลงโทษโดยไม่รับฟังเหตุผลการว่ากล่าวตักเตือน ในการวางตัวเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศถูกควบคุมให้อยู่ในสายตา วัยรุ่นจึงรู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง

3) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย หมายถึง การปฏิบัติของพ่อแม่ที่ทำให้วัยรุ่นมีความรู้สึกที่ตนเองไม่ได้รับการเอาใจใส่ในการกระทำ ไม่สนับสนุนหรือให้ความช่วยเหลือ ไม่ยินดียินร้ายต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น ไม่คิดว่าว่ากล่าวตักเตือนเมื่อทำผิด ไม่ให้คำแนะนำ และคำปรึกษาในการดูแลตนเองในเรื่องเกี่ยวกับเพศของวัยรุ่น

จากรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาได้นำรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ สุรียพร เณรียวจิตติกุล (2553) ที่ได้แบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเป็น 3 รูปแบบ ประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มาใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้

2.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู

2.3.1 ทฤษฎีจิตสังคมของ Erikson (Erikson's Psychosocial Theory)

ทฤษฎีจิตสังคมของ Erik Homburger Erikson (1902-1994 อ้างถึงใน ประณต เค้าฉิม, 2562, น.22) ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่เน้นความสำคัญของสิ่งแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมต่อการพัฒนาบุคลิกภาพ ดัดแปลงมาจากทฤษฎีจิตเพศของ Freud แต่ถ้าย้ายขั้นพัฒนาการออกเป็น 8 ขั้น โดย 5 ขั้นแรกจะอยู่ในช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นที่เหลืออีก 3 ขั้นอยู่ในวัยผู้ใหญ่ แต่ละขั้นจะมีภาวะวิกฤติทางจิตสังคม (Psychosocial Crises) ซึ่งเป็นข้อขัดแย้งที่มีผลลัพธ์ที่เป็นไปได้ 2 ลักษณะที่ตรงข้ามกัน คือ ลักษณะทางบวกและลักษณะทางลบ ภาวะวิกฤติเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องพบแต่ต้องได้รับการแก้ไข ถ้าสามารถแก้ไขภาวะวิกฤติหรือข้อขัดแย้งได้จะทำให้เกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และช่วยส่งเสริมไปพัฒนาการในขั้นต่อไปให้ประสบความสำเร็จง่ายขึ้น แต่ถ้าไม่สามารถแก้ไขข้อขัดแย้งได้หรือแก้ไขได้ไม่ดีจะทำให้ได้คุณลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ที่ก่อให้เกิดบุคลิกภาพที่เป็นปัญหา และจะขัดขวางความสำเร็จของการแก้ไขข้อขัดแย้งในขั้นต่อ ๆ ไป เว้นเสียแต่บุคคลจะได้รับคำแนะนำและการช่วยเหลือเป็นพิเศษสาระสำคัญของทฤษฎีนี้คือพัฒนาการของอีโก้และความสามารถของอีโก้ที่จะแก้ปัญหาหรือภาวะวิกฤติตลอดช่วงชีวิตของบุคคลซึ่งมีความสำคัญต่อพัฒนาการจิตสังคมขั้นพัฒนาการทั้ง 8 ขั้นซึ่งประกอบด้วยภาวะวิกฤติทางจิตสังคมหรือข้อขัดแย้ง 8 คู่ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความไว้วางใจ - ความไม่ไว้วางใจ (Trust vs. Mistrust) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 0-1 ปี ถ้าทารกได้รับการเลี้ยงดูด้วยความรักความเอาใจใส่ ตอบสนองความต้องการพื้นฐานทางกายและจิตใจอย่างเหมาะสม ทารกจะพัฒนาความไว้วางใจในบุคคลใกล้ชิด ซึ่งต่อมากจะขยายไปสู่ความไว้วางใจผู้อื่น แต่ถ้าทารกได้รับการตอบสนองความต้องการพื้นฐาน ทารกจะกลายเป็นคนที่หวาดระแวงและไม่ไว้วางใจสิ่งรอบตัว

ขั้นที่ 2 ความเป็นตัวของตัวเอง - ความไม่กล้าและความสงสัย (Autonomy vs. Shame and Doubt) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 2-3 ปี เด็กพัฒนาความสามารถทางด้านกล้ามเนื้อและสมอง เปิดโอกาสให้เด็ก มีประสบการณ์กับสิ่งแวดล้อมอย่างอิสระ เด็กในวัยนี้จะมีความซุกซน อยากทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง ถ้าแรงกระตุ้นของเด็กได้รับการส่งเสริม เด็กจะพัฒนาความมั่นใจในตนเองและความเป็นตัวของตัวเอง อย่างไรก็ตาม ถ้าความเป็นอิสระของเด็กไม่ได้รับการสนับสนุนหรือไม่ได้รับการยอมรับจะทำให้เด็กเกิดความรู้สึกละอายใจและสงสัยในความสามารถของตนเอง ไม่แน่ใจว่าตนเองจะสามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้

ขั้นที่ 3 ความคิดริเริ่ม - ความรู้สึกผิด (Initiative vs. Guilt) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 4-5 ปี เด็กมีสมรรถภาพทางด้านกล้ามเนื้อและประสาทสัมผัสดีมากขึ้น กระตุ้นให้เด็กริเริ่มด้วยตนเองในการสำรวจสิ่งแวดล้อม

การเรียนรู้สิ่งที่อยู่รอบตัว มีความคิดริเริ่มในการกำหนดเป้าหมายและพยายามมุ่งไปสู่เป้าหมายนั้น เช่น การตอบบล็อกเป็นรูปต่าง ๆ หรือการเล่นแบบละครหรือเล่นแบบสมมติ นอกจากนี้ เด็กวัยนี้จะช่างซักถาม และมีจินตนาการสูง การสนับสนุนของพ่อแม่จะช่วยส่งเสริมความคิดริเริ่มเหล่านี้และส่งเสริมการกระทำเพื่อ บรรลุเป้าหมาย ในทางตรงกันข้าม พ่อแม่ที่ยับยั้งจินตนาการของเด็กหรือสกัดกั้นความอยากรู้อยากเห็น ของเด็กจะทำให้เด็กรู้สึกผิดในการกระทำของตน ทำให้ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กลายเป็นคนเฉื่อยชา

ขั้นที่ 4 ความขยันหมั่นเพียร - ความมีปมด้อย (Industry VS. Inferiority) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 6-12 ปี เด็กที่มีความต้องการที่จะจัดกระทำกับวัตถุและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ทำงานอย่างไร มีความอยากรู้อยาก เห็นในสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ มากขึ้น ทำให้มีประสบการณ์ใหม่ ๆ มากมาย จึงพัฒนาคุณสมบัติเอาการเอางาน หรือความขยันหมั่นเพียรในการเรียน การทำงานบ้าน ความรับผิดชอบ และการเล่นที่มีกฎเกณฑ์ เด็กที่มีผู้ใหญ่ คอยแนะนำตั้งความคาดหวังที่เหมาะสมกับเด็ก ให้กำลังใจเมื่อเด็กทำไม่ได้ ยกย่องชมเชยความสำเร็จของเด็ก และทำให้เด็กอยากทานสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น เป็นเด็กที่เอาการเอางาน ขยันหมั่นเพียร ในทางตรงกันข้าม เด็กที่ ผู้ใหญ่ ไม่แนะนำ ไม่ให้กำลังใจตั้งความคาดหวังที่สูงเกินความสามารถของเด็ก ต่ำหนิติเตียน จะทำให้เด็กรู้สึก ว่าตนเองไม่มีอะไรดี รู้สึกต่ำต้อย ไม่มีความสามารถ และมีปมด้อย

ขั้นที่ 5 ความมีเอกลักษณ์ในตนเอง - ความสับสนในตนเอง (Ego Identity vs. Identity Diffusion) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 12-17 ปี วัยรุ่นเป็นระยะที่มีความรู้สึกสับสน ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะ เป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อก้าวไปสู่การเป็นผู้ใหญ่ วุฒิภาวะทางกายและ แรงผลักดันทางสังคมที่มาบรรจบกันในระยะนี้ ผลักดันให้วัยรุ่นต้องครุ่นคิดเกี่ยวกับสถานภาพของตนในสังคม วัยรุ่นจึงมักมีข้อสงสัยเกี่ยวกับตนเองและพยายามหาเอกลักษณ์ของตนในด้านต่าง ๆ ซึ่งผู้ที่แก้ไขวิกฤตทาง เอกลักษณ์ไปในทิศทางบวกจะเกิดความรู้สึกของการมีเอกลักษณ์ในตนเองที่มั่นคง ในทางตรงกันข้าม ผู้ที่แก้ วิกฤตทางเอกลักษณ์ไม่สำเร็จก็จะเกิดความสับสนในเอกลักษณ์ ขาดความมั่นใจว่าต้องเป็นใคร ตลอดจน ค่าสะพานสำนึกกว่าคนอื่น ๆ รับรู้ตัวเขาในลักษณะใด

ขั้นที่ 6 ความรักใคร่ใกล้ชิด - การแยกตัว (Intimacy vs. Isolation) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 18-34 ปี เมื่อบุคคลบรรลุถึงการมีเอกลักษณ์ในตนเองแล้วก็ต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด และมีความหมายกับคนอื่น ๆ แม้ว่าสัมพันธ์ภาพที่มีความหมายกับเพศตรงข้ามจะเกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ แต่มีมิตรภาพที่แน่นแฟ้นกับเพื่อนเพศเดียวกันก็เกิดขึ้นด้วย ผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถสร้างความรักใคร่ใกล้ชิดกับผู้อื่น ไม่สนใจใครไม่ยอมเกี่ยวข้องกับใคร ๆ จะแยกตัวออกจากคนอื่นอื่นและเกิดความรู้สึกโดดเดี่ยว

ขั้นที่ 7 การทำประโยชน์ให้สังคม - การคิดถึงแต่ตนเอง (Generativity vs. Self Absorption) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 35-60 ปี ผู้ใหญ่วัยกลางคนจะสิ่งที่ทำที่เป็นประโยชน์ให้กับคนอื่น โดยเฉพาะกับคนที่ เยาว์วัยกว่า โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน ให้ความช่วยเหลือ ดูแลเอาใจใส่ มีผลงานที่สร้างสรรค์ ตระหนักถึงการทำให้ สังคมดีขึ้นเพื่ออนุชนรุ่นหลังและลูกหลานของตน ผู้ที่ล้มเหลวในการสนับสนุนช่วยเหลือผู้อื่นหรือสังคม จะรู้สึกเฉื่อยชา เบื่อหน่ายปล่อยตัว ไม่สามารถช่วยเหลือกิจการของสังคมได้

ขั้นที่ 8 ความมั่นคงสมบูรณ์ - ความสิ้นหวัง (Integrity vs. Despair) ขั้นนี้อยู่ในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป บุคคลจะย้อนกลับไปดูตัวเองในช่วงที่ผ่านมา ๆ มา เพื่อดูว่าตนได้ประสบความสำเร็จอะไรบ้างความรู้สึกมั่นคงสมบูรณ์เป็นผลมาจากความรู้สึกที่ว่าชีวิตที่ผ่านมาามีคุณค่า และไม่รู้สึกลัวหวาดหวั่นกลับความตายผู้สูงอายุที่ไม่พึงพอใจกับแนวทางการปฏิบัติมาในชีวิต จะรู้สึกสิ้นหวัง เนื่องจากเสียเวลาอีกไม่มากนักที่จะแก้ไขความล้มเหลวและรู้สึกกลัวความตาย

จากทฤษฎีจิตสังคมของ Erikson ข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถนำมาอธิบายกับการอบรมเลี้ยงดูได้ดังนี้ ในการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว เด็กควรได้รับการตอบสนองในทุกขั้นให้เป็นไปในทิศทางบวก และเมื่อใดที่เกิดภาวะวิกฤตก็ควรได้รับการแก้ไขอย่างเหมาะสม เช่น ในขั้นที่ 1 ความไว้วางใจ - ความไม่ไว้วางใจ (Trust vs. Mistrust) เด็กควรได้รับความปลอดภัย และความต้องการขั้นพื้นฐาน เวลาหิวควรได้ดื่มนม เวลาว่างควรได้รับการพักผ่อนในที่ที่เงียบสงบ ควรได้รับความรัก ความอบอุ่นจากพ่อแม่ผู้ปกครอง เมื่อเด็กได้รับการตอบสนองในทุกขั้นอย่างเหมาะสมตามวัย เด็กเหล่านั้นก็จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ มีจิตใจโอปอเอื้ออารี มีความคิดที่เป็นเหตุและผล รวมถึงมีการแสดงออกด้านพฤติกรรมอย่างเหมาะสมอีกด้วย

2.3.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา (Cognitive Development Theory)

Jean Paul Piaget (อ้างถึงใน เจษฎา อังกาบสี, 2560, น. 43 – 47) มีความสนใจเกี่ยวกับพัฒนาการด้านสติปัญญา ทฤษฎีนี้จึงมีหลักที่สำคัญ 3 ประการ คือ

- 1) พัฒนาการทางสติปัญญาเป็นไปตามวุฒิภาวะ เป็นลำดับขั้น เป็นกระบวนการที่แน่นอน
- 2) พัฒนาการทางสติปัญญาเป็นไปตามการเรียนรู้ที่ได้จากประสบการณ์กับสิ่งแวดล้อม และการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมของเขา
- 3) พัฒนาการทางสติปัญญาเกิดจากการผสมผสานระหว่างทฤษฎีวุฒิภาวะและทฤษฎีการเรียนรู้

โดย Piaget ได้แบ่งขั้นตอนของพัฒนาการทางสติปัญญาออกเป็น 4 ขั้น ได้แก่

- 1) ขั้นประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อ (Sensorimotor Stage) เป็นพัฒนาการตั้งแต่แรกเกิดจนถึงอายุ 2 ขวบ ในขั้นนี้เด็กมีพฤติกรรมทางประสาทสัมผัสอย่างง่าย ๆ เช่น ดุนนมร้องไห้ก่อกำเนิดพัฒนาการทางความคิดเริ่มมีโครงสร้างความคิดของสิ่งที่เขาพบเห็น แต่เป็นความคิดที่ไม่ใช่เหตุผล
- 2) ขั้นเตรียมการ / ขั้นปฏิบัติการก่อนการคิด (Preoperational Stage) เป็นพัฒนาการในช่วง 2-7 ปี เป็นลำดับขั้นที่คุณภาพของความคิด เกิดขึ้นในสมองมากขึ้น เด็กจะเริ่มใช้ภาพแทนวัตถุและเหตุการณ์เลียนแบบบุคคลอื่นได้ตอนปลายของขั้นนี้เมื่อเด็กใช้ภาษาติดต่อ และมีสังคมกว้างขวางขึ้น จึงเริ่มพัฒนาความคิดทางเหตุผลแบบตรรกศาสตร์บ้างแต่ความคิดส่วนใหญ่จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของการเรียนรู้
- 3) ขั้นการคิดเชิงรูปธรรม (Concrete Operation Stage) เป็นพัฒนาการในช่วง 7-11 ปี เด็กมีความคิดเชิงตรรกศาสตร์ทำให้สามารถแก้ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับวัตถุ เหตุการณ์ที่มองเห็นหรือจับต้องได้การ

ค้นหาความจริงที่ เกี่ยวข้องกับวัสดุและสิ่งแวดล้อมจะมีแบบแผนและไม่ติดอยู่กับการรับรู้เช่นขั้นก่อน แต่ยังไม่สามารถแก้ปัญหาที่มีสมมติขึ้น ปัญหาเกี่ยวกับถ้อยคำสั้น ๆ ปัญหาที่มีความซับซ้อนมาก

4) ขั้นการคิดเชิงนามธรรม (Formal Operation Stage) เป็นพัฒนาการในช่วง 11 ปีขึ้นไป จนถึงวัยผู้ใหญ่ โดยในขั้นนี้เด็กจะเริ่มคิดเป็นผู้ใหญ่ สามารถคิดหาเหตุผลนอกเหนือไปจากข้อมูลที่มีอยู่ สามารถคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ และคิดในสิ่งที่ซับซ้อนเป็นนามธรรมได้มากขึ้น เช่น คิดตั้งสมมุติฐาน คิดวิเคราะห์ และสังเคราะห์ได้ เมื่อเด็กพัฒนาได้อย่างเต็มที่แล้ว การที่คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลได้จะทำให้สามารถแก้ปัญหาได้อย่างดีจนพร้อมที่จะเป็นผู้ใหญ่ที่มีวุฒิภาวะได้ ซึ่งขั้นนี้เป็นขั้นที่ความคิดมีวุฒิภาวะ สูงสุด

พัฒนาการในแต่ละขั้นที่เกิดขึ้น จะเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องจากขั้นที่ต่ำไปสู่ขั้นที่สูงขึ้น โดยไม่มีการก้าวกระโดดข้ามขั้น ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นช้าหรือเร็วก็ได้ พัฒนาการเหล่านี้จะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ แต่สิ่งแวดล้อมในด้านต่าง ๆ เช่น การอบรมเลี้ยงดู โภชนาการ สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมที่เด็กได้รับ อาจมีส่วนทำให้เด็กมีพัฒนาการที่แตกต่างกัน

จากทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถนำมาอธิบายกับการอบรมเลี้ยงดู ดังนี้ การอบรมเลี้ยงดูนั้นมีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาทางด้านสติปัญญาของเด็ก หากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง มีการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกวิธี มีการสนใจในหลักของโภชนาการอาหารของเด็ก มีการจัดสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กให้เหมาะสมกับช่วงวัย ก็จะสามารถหล่อหลอมให้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาตามลำดับขั้นอย่างเหมาะสม เป็นบุคคลที่เติบโตอย่างมีศักยภาพ สามารถคิดวิเคราะห์ในสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างมีเหตุผล และสามารถรู้คิดในสิ่งที่พื้นฐานของคุณธรรมและจริยธรรมได้อย่างแท้จริง

2.3.3 โครงสร้างของบุคลิกภาพ (Structure of Personality)

Sigmund Salomon Freud (1856 - 1939 อ้างถึงใน เจษฎา อังกาบสี, 2560, น. 28 - 35) เชื่อว่าโครงสร้างของบุคลิกภาพ (Structure of Personality) ประกอบด้วย อิด (Id) อีโก้ (Ego) และซูเปอร์อีโก้ (Superego)

1) อิด (Id) เป็นต้นกำเนิดของบุคลิกภาพ และ เป็นส่วนที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่เกิด Id ประกอบด้วย แรงขับทางสัญชาตญาณ (Instinct) ที่กระตุ้นให้มนุษย์ตอบสนองความต้องการ ความสุข ความพอใจ ในขณะที่เดียวกันก็จะทำหน้าที่ลดความเครียดที่เกิดขึ้น การทำงานของ Id จึงเป็นไปตามหลักความพอใจ (Pleasure Principle) ที่ไม่คำนึงถึงความเหมาะสมตามความเป็นจริง การลดเป้าหมายที่ก่อให้เกิดความเครียด การหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด Id เป็นส่วนที่ปราศจากเหตุผล ผิดศีลธรรม และปราศจากการตระหนักรู้

2) อีโก้ (Ego) เป็นส่วนของบุคลิกภาพที่ทำหน้าที่ประสาน Id และ Superego เพื่อแสดงบุคลิกภาพออกมาให้เหมาะสมกับความเป็นจริงและขอบเขตที่สังคมกำหนด เป็นเหมือนหน่วยที่จัดการควบคุม

และบังคับให้บุคลิกภาพเป็นระเบียบ อีโก้ (Ego) ขึ้นอยู่กับหลักแห่งความเป็นจริง (Reality Principle) ที่มีลักษณะของการใช้ความคิดที่มีการใช้เหตุผล ใช้สติปัญญาและการรับรู้ที่เหมาะสม

3) ซูเปอร์อีโก้ (Super ego) เป็นส่วนที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมจรรยาบรรทัดฐานของสังคม ค่านิยม และขนบธรรมเนียมประเพณีต่าง ๆ ทำหน้าที่ผลักดันให้บุคคลประเมินพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับมโนธรรม จริยธรรมที่พัฒนามาจากการอบรมเลี้ยงดู โดยเด็กจะรับเอาค่านิยมบรรทัดฐานทางศีลธรรมจรรยาและอุดมคติที่พ่อแม่สอนเข้ามาไว้ในตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระยะเวลาที่เด็กมีอายุประมาณ 3-5 ขวบ (ระยะ Oedipus Complex) และเด็กจะพัฒนาความรู้สึกเหล่านี้ไปตามวัย โดยมีสภาพแวดล้อมของแต่ละบุคคลเป็นองค์ประกอบสำคัญ การทำงานของ Superego ขึ้นอยู่กับหลักแห่งจริยธรรม (Moral Principle) ที่ห้ามควบคุม และจัดการไม่ให้ Id ได้รับการตอบสนองโดยไม่คำนึงถึงความผิดชอบชั่วดี โดยมี Ego เป็นตัวกลางที่ประสานการทำงานของแรงผลักดันระหว่าง Id และ Superego

จากทฤษฎีโครงสร้างของบุคลิกภาพของฟรอยด์ สามารถนำมาอธิบายกับการอบรมเลี้ยงดู ดังนี้ ในการเลี้ยงดูเด็ก พ่อแม่หรือผู้ปกครองควรจะปลุกฝังให้เด็กอยู่กับความเป็นจริง ไม่โกหกหรือพูดเกินความเป็นจริงกับเด็ก ควรจัดสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กให้มีความเหมาะสม ควรให้เด็กได้รับการเรียนรู้ที่ดี เพื่อพัฒนาให้เด็กมี Ego เข้มแข็ง และอยู่ตามหลักความเป็นจริง

2.4 การวัดการอบรมเลี้ยงดู

2.4.1 ดวงเดือน พันทุมมาวิน อรพินทร์ ชูชม และงามตา วนิทานนท์ (2538, น. 64 - 73) ได้อธิบายการวัดการอบรมเลี้ยงดูไว้ 7 แบบ ดังนี้

1) แบบวัดสภาพแวดล้อมของครอบครัว เป็นแบบวัดที่มีลักษณะเป็นข้อความให้ผู้ตอบเติมเลขที่เป็นจำนวน บางข้อก็มีคำตอบให้เลือกขีดตอบ และบางข้อก็มีที่ว่างให้ตอบสั้น ๆ เช่น จำนวนคนที่อาศัยอยู่ในบ้าน เนื้อที่ของบริเวณที่อยู่อาศัย เป็นต้น

2) แบบวัดความรู้สึกแออัด มีลักษณะเป็นประโยค มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความรู้สึกไม่สะดวกสบายตลอดจนปัญหาขัดข้องภายในบ้าน โดยผู้ตอบขีดตอบจากหน่วย จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย เป็นการตอบรับหรือปฏิเสธแต่ละประโยคในปริมาณต่าง ๆ

3) แบบวัดความเชื่อใจในผลของการอบรมเลี้ยงดู แบบวัดมีลักษณะเป็นประโยค ประกอบมาตราวัดจาก จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับผลที่เกิดขึ้น ทั้งทางร่างกาย พฤติกรรม และจิตใจ ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

4) แบบวัดสุขภาพจิต มีลักษณะเป็นแบบสอบถาม แต่ละข้อประกอบด้วยประโยคบอกเล่าและมาตราวัดจาก จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย เนื้อหาในประโยคอยู่ในรูปการรายงานของผู้ตอบเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเอง และการตอบสนองต่อสิ่งเร้าไปในทำนองที่เบี่ยงเบนจากปกติ เช่น ตื่นเต้นง่าย โกรธง่าย ตกใจง่าย เป็นต้น

5) แบบวัดความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติต่อเด็ก แบบวัดนี้มีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับทำนองต่าง ๆ ของพ่อแม่ต่อเด็กในช่วงอายุหนึ่ง ๆ ซึ่งอาจจะเป็นการปฏิบัติที่เหมาะสม หรือไม่เหมาะสมตามหลักวิชาการเพื่อพัฒนาจิตใจและพฤติกรรมของเด็ก

6) แบบวัดทัศนคติต่อเด็ก มีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่าประกอบมาตร 6 หน่วย มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจในบุตรซึ่งอาจจะเนื่องจากการรับรู้ว่าคุณลักษณะที่น่าปรารถนาหรือไม่ปรารถนาในปริมาณต่าง ๆ

7) แบบวัดการผลักระการดูแลบุตรให้แก่โรงเรียน แบบวัดนี้มีลักษณะเป็นประโยคประกอบมาตรวัด 6 หน่วย เนื้อหาที่มีความเกี่ยวข้องกับความคิดเห็นและความเชื่อของผู้ตอบ โดยให้ผู้ปกครองตอบระดับประโยคต่าง ๆ จาก จริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย

2.4.2 ระเบียบวิธี (2547, น. 18 - 19) ได้แบ่งการวัดการอบรมเลี้ยงดูไว้ 2 รูปแบบ ดังนี้

1) วิธีการวัดการอบรมเลี้ยงดูโดยให้บิดามารดาเป็นผู้รายงานว่าตนอบรมเลี้ยงดูเด็กอย่างไร วิธีนี้ใช้มากโดยเฉพาะเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเมื่อเด็กยังเล็ก

2) การวัดการอบรมเลี้ยงดูโดยให้บุตรเป็นผู้รายงานการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่มีต่อตนเอง วิธีนี้ใช้กับบุตรที่โตแล้ว

2.4.3 แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ของ ปันดดา เรืองเขตรพิศ (2557) ประกอบด้วย ข้อคำถามจำนวน 41 ข้อ โดยแบ่ง รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 4 รูปแบบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อย และ การอบรมเลี้ยงดูแบบปฏิเสธ โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .506, .846, .494 และ .680 ตามลำดับ ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตรประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ

2.4.4 แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู ของ ชวิญชนก เกษรบัว (2561) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 24 ข้อ โดยแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ แบบเอาใจใส่ แบบควบคุม และแบบตามใจ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.74 ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตรประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ

2.4.5 แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ของ เกื้อพิศุทธิ์ ประพรหม และทิพย์วัลย์ สุรินยา (2561) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .853 ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตรประเมินค่า (Rating scale) 4 ระดับ

2.4.6 แบบสอบถามปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดู ของ มุสตุรา ยะโกะ (2556) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 36 ข้อ โดยแบ่งรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบเผด็จการ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตรประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย และไม่มี

ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าเลือกใช้แบบวัดการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาของ สุรียพร เณสิยวจิตติกุล (2553) มาใช้ในการเก็บข้อมูล ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 35 ข้อ โดยประกอบไปด้วยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 รูปแบบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .08941, .08485 และ .08431 ตามลำดับ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด (5) - ไม่เห็นด้วย (1) ผู้ที่ได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบใดสูงกว่าแสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบนั้น

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลสื่อ

3.1 ความหมายของอิทธิพลสื่อ

มินักวิชาการ นักวิจัยได้ให้ความหมายของอิทธิพลสื่อไว้ ดังนี้

พิมพ์ฉัตร รสสุธรรม (2548) กล่าวว่า สื่อมีบทบาทสำคัญต่อชีวิตประจำวันของมนุษย์ทั้ง ทางตรงและทางอ้อม บวกและลบสื่อมีหน้าที่ในการให้ข้อมูลข่าวสารมีส่วนในการชี้นำสังคม และมี ส่วนให้เกิดพฤติกรรม การเลียนแบบโดยเฉพาะในเด็กและเยาวชนที่ยังไม่สามารถแยกแยะและเลือก รับสื่อที่ดี หรือปิดกั้นสื่อที่ไม่ดี

ศรีเรื่อน แก้วกังวาล (2540) กล่าวว่า สื่อที่เสนอข้อมูลในรูปแบบต่างๆมีบทบาทต่อการค้นหาและค้นพบตนของเด็ก มีบทบาทต่อความคิด ทศนคติในเรื่องความรุนแรง ความสัมพันธ์ทางเพศ ทำให้เด็กยึดเอาเป็นแบบอย่าง ข่าวสารบางอย่างมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมในการสร้างตน และการค้นหา ซึ่งก่อให้เกิดการสร้างตนในแง่มุมที่ไม่เหมาะสมตามวัย

ชวกันต์ ปัญญาวงศ์ (2557) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อว่า หมายถึง แรงผลักดันที่มีผลกระตุ้น ต่อพฤติกรรมและทัศนคติของมนุษย์ มีผลต่อการดำรงชีวิต ซึ่งในอิทธิพลต่าง ๆ นั้น มีทั้งในแง่บวกและแง่ลบ เป็นการแสดงบทบาท และการกระทำผ่านสื่อต่าง ๆ ถ่ายทอดมายังประชาชนซึ่งอาจมีผลกระทบ ทั้งทางตรง และทางอ้อมของมนุษย์โดยเปรียบเสมือนกับดาบสองคมที่ให้ทั้งคุณและโทษ

นฤมล สุขศรี (2558) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อว่า หมายถึง แรงผลักดันที่มีผลกระตุ้นต่อพฤติกรรม และทัศนคติของมนุษย์ อันมีผลต่อการดำรงชีวิต ซึ่งอิทธิพลต่าง ๆ นั้น มีทั้งในแง่บวกและแง่ลบ เป็นการแสดงบทบาทและการกระทำผ่านสื่อต่าง ๆ ถ่ายทอดมายังประชาชน ซึ่งอาจมีผลกระทบ ทั้งทางตรง และทางอ้อมของมนุษย์ โดยเปรียบเสมือนเป็นดาบสองคมที่ให้ทั้งคุณและโทษ ประกอบด้วย วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ สิ่งพิมพ์ และภาพถ่าย เป็นต้น สื่อทั้งหลายเหล่านี้ได้เข้ามามีบทบาท ต่อพฤติกรรมของคุณที่ได้รับอิทธิพลจากสื่อต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันของคุณมากมาย

พิมศิริ คำเสน (2558) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อว่า หมายถึง แรงผลักดันที่มีผลกระตุ้นต่อพฤติกรรม และทัศนคติของมนุษย์ อันมีผลต่อการดำรงชีวิต ซึ่งอิทธิพลต่าง ๆ นั้น มีทั้งในด้านบวกและลบ

เป็นการแสดง บทบาท และการกระทำผ่านทางสื่อต่าง ๆ ถ่ายทอดมายังประชาชน ซึ่งอาจมีผลกระทบ ทั้งทางตรงและทางอ้อม

สุรินทร์ เรืองอารมณ์ (2551) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อว่า หมายถึง สิ่งที่มีสื่อทำให้เกิดผลสำเร็จ หรือทำให้ผู้รับสื่อต้องคล้อยตาม หรือทำตามให้เป็นผลสำเร็จตามเป้าประสงค์ของสื่อ

มัณฑนา ต๊ะเสนา (2556) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อว่า หมายถึง อิทธิพลของสื่อที่มีผล ต่อการเปลี่ยนแปลงต่อผู้รับสาร อาจเกิดได้หลายระดับ ตั้งแต่ระดับความรู้ ความคิดเห็น ค่านิยม เจตคติ ตลอดจนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ

รัตนาภรณ์ เมธะพันธุ์ (2557) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อว่า หมายถึง สื่อที่มีผลกับความนึกคิด การเห็นด้วยและเกิดการยอมรับ

วิชุดา ศิริธนะ (2555) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อว่า หมายถึง อำนาจ หรือผลของสื่อโฆษณา ประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สื่อทางโทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ เป็นต้น ที่ส่งผลให้เกิดการรับรู้ และตอบสนอง

สิริภิญญา อินทรประเสริฐ (2556) ได้ให้ความหมายของอิทธิพลของสื่อว่า หมายถึง ประกอบด้วยเวลาที่เข้าชม สื่อ และความรุนแรงที่อยู่ในสื่อประเภทต่าง ๆ ได้แก่ ภาพยนตร์โทรทัศน์ วิทยู หนังสือพิมพ์ เกมคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์เคลื่อนที่ ซึ่งแสดงออกด้วยภาพ เสียง และเนื้อหา ที่มีความรุนแรง

จากที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า อิทธิพลของสื่อ หมายถึง แรงผลักดัน หรือแรงกระตุ้นของสื่อที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของบุคคลทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก รวมทั้งชักจูงให้บุคคลเกิดความคล้อยตามตามสื่อที่บุคคลได้รับและมีผลกระทบต่อบุคคลทั้งทางตรงและทางอ้อม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประกอบด้วย สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสาร เป็นต้น และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ สื่อสังคมออนไลน์ (Facebook, Line, Instagram, Twitter, Youtube) และสื่อทางโทรทัศน์ เป็นต้น

3.2 ประเภทของสื่อ

รัชนิกร ทรัพย์ชื่นสุข (2556) ให้ความหมายของสื่อว่า หมายถึง สื่อ (Media) ที่เป็นช่องทางการสื่อสารที่นำเสนอเนื้อหาของสารไม่ว่าจะเป็นข่าว ข้อมูลบันเทิงหรือโฆษณาไปสู่ผู้บริโภค การเปลี่ยนแปลงระบบเทคโนโลยีนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบสื่อที่พัฒนาให้ดีขึ้น นับจากสื่อบุคคลที่เปลี่ยนแปลงเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อสิ่งพิมพ์พัฒนาเป็นรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ คือ สื่อวิทยุและสื่อโทรทัศน์ ในปัจจุบัน การพัฒนาระบบเทคโนโลยีไม่หยุดนิ่ง สื่ออินเทอร์เน็ตพัฒนาขึ้นมาเพื่อการติดต่อสื่อสารเพิ่มขึ้น ดังนั้นกล่าวได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของระบบเทคโนโลยีสามารถแบ่งสื่อออกเป็น 2 ประเภท ตามลักษณะของการใช้สื่อเพื่อการกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์ คือ สื่อแบบดั้งเดิม และสื่อใหม่

1) สื่อดั้งเดิม (Traditional Media) หมายถึง สื่อที่ผู้ส่งสารทำหน้าที่ส่งสารไปยังผู้รับสารได้ทางเดียวที่ผู้รับสารไม่สามารถติดต่อกลับทางตรงไปยังผู้ส่งสารได้ สามารถแบ่งย่อยได้ ดังนี้ สื่อที่ทำหน้าที่ส่งสารเพียง

อย่างเดียว หมายถึง สื่อที่ทำหน้าที่ส่งสารตัวหนังสือหรือเสียง หรือภาพ ไป อย่างเดียว ได้แก่ หนังสือพิมพ์ สื่อโทรเลข และสื่อวิทยุ และสื่อที่ทำหน้าที่ส่งสารสองอย่าง คือ ส่งทั้ง ภาพและเสียงพร้อมกัน ได้แก่ สื่อโทรทัศน์ สื่อภาพยนตร์

2) สื่อใหม่ (New media) หมายถึง สื่อที่เอื้อให้ผู้ส่งสารและผู้รับสารทำหน้าที่ส่งสารและรับสารได้ พร้อมกันเป็นการสื่อสารสองทาง และสื่อยังทำหน้าที่ส่งสารได้หลายอย่างรวมกัน คือ ภาพ เสียง และข้อความ ไปพร้อมกัน โดยรวมเอาเทคโนโลยีของสื่อดั้งเดิม เข้ากับความก้าวหน้าของ ระบบเทคโนโลยีสัมพันธ์ ทำให้สื่อสามารถสื่อสารได้สองทางผ่านทางระบบเครือข่ายและมี ศักยภาพเป็นสื่อแบบประสม (Multimedia) ปัจจุบัน สื่อใหม่พัฒนาขึ้นหลากหลาย ที่เป็นที่ยึดและนิยมกันมากขึ้น เช่น อินเทอร์เน็ต วิดีโอเกมโลกเสมือนจริง เป็นต้น

เกษม จันทรน้อย (2537 อ้างถึงใน กมลศักดิ์ วงศ์ศรีแก้ว, 2562, น. 15) ได้แบ่งสื่อออกเป็น 8 ประเภท ดังนี้

1) สื่อคำพูด (Spoken Word) ได้แก่ การพูดทางโทรศัพท์ การพูดในที่สาธารณะ การพูดในที่ประชุม การให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์และวิทยุ หรือแม้แต่การพูดคุยตามปกติ

2) สื่อสิ่งพิมพ์ (Printed Word) เป็นสื่อที่อาศัยระบบการพิมพ์ที่มีตัวอักษร หรือภาพบนกระดาษ ซึ่งอาจจัดทำเป็นแผ่น หรือเย็บรวมกันเป็นรูปเล่มตามขนาดต่าง ๆ สื่อสิ่งพิมพ์นี้ ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร สิ่งพิมพ์โฆษณา จดหมายโดยตรง ไปสเตอร์ โทรเลข โทรสาร เป็นต้น

3) สื่อโสตทัศน์ (Visual and Audio-Visual Aids) เป็นสื่อที่อาศัยเครื่องมือที่สามารถให้ภาพ หรือเสียง หรือทั้งภาพและเสียง ได้แก่ แผ่นใสฟิล์ม วิดีโอ ภาพพลิก เป็นต้น

4) กราฟิกสองมิติ (Two-Dimension Graphics) ได้แก่ ภาพถ่าย ภาพเขียน แผนภูมิ ภาพ ระบายสี ภาพวาด เป็นต้น

5) สื่อสามมิติ (Three-Dimensional Media) หมายถึง เครื่องใช้สัญลักษณ์หรือคำขวัญที่อาจสร้างขึ้นมาเป็นวัตถุทรงกลม ทรงเหลี่ยม หรือทรงอื่น ๆ เช่น ปากกา ที่ทับกระดาษ ที่คั่นหนังสือ ถ้วยแก้ว ที่เขียนหรือ พวงกุญแจ หรือของระลึกอื่น ๆ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะบ่งบอกความเป็นองค์การได้เป็นอย่างดี

6) สื่อประสม (Composite Media) เป็นการรวมเอาสื่อหลักข้างต้นมาใช้ร่วมกันอย่างมีเป้าหมายหรือจุดหมายในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดประชุมแถลงข่าว การใช้สื่อมวลชนเข้าเยี่ยมชมโรงงานหรือหน่วยงานการประชุม การออกรายทางสื่อมวลชน การแสดงนิทรรศการ เป็นต้น

7) การเป็นผู้อุปถัมภ์ (Sponsorship) อาจอยู่ในรูปของการชวลงโฆษณาในหนังสือวิชาการ การสนับสนุนให้ทุนในการจัดนิทรรศการหรือการจัดสัมมนา การโฆษณาประชาสัมพันธ์ตามรายการต่าง ๆ ทางวิทยุและโทรทัศน์ เป็นต้น

8) กิจกรรมทางด้านการศึกษา (Educational Activities) เป็นการประชาสัมพันธ์อีกรูปแบบหนึ่งในการให้ความรู้ ความเข้าใจ โดยการจัดพิมพ์แผ่นพับเพื่อเผยแพร่เกี่ยวกับความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรืออาจเป็นการสอนหรืออบรมพนักงานให้มีความรู้ ทักษะเพิ่มขึ้นจากที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ปติวรีดา ปาลกะวงษ์ ณ อยุธยา (2549 อ้างถึงใน กมลศักดิ์ วงศ์ศรีแก้ว, 2562, น. 17 - 18) ได้อธิบายถึงการแบ่งประเภทของสื่อไว้ ดังนี้

1) การแบ่งประเภทของสื่อโดยใช้ลักษณะของสื่อเป็นเกณฑ์ อาจแบ่งสื่อออกได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่

1.1 สื่อธรรมชาติ ได้แก่ บรรยากาศที่อยู่รอบตัวมนุษย์อันมีอยู่ตามธรรมชาติทำหน้าที่เป็นทางติดต่อของการสื่อสารระหว่างบุคคลแบบอยู่ต่อหน้ากัน

1.2 สื่อมนุษย์ ได้แก่ บุคคลที่ทำหน้าที่เป็นสื่อข่าวสารไปสู่ผู้รับ เช่น คนนำสาร นักเล่า นิทาน โฆษก พ่อสื่อ แม่สื่อ ตัวแทน การเจรจาปัญหา เป็นต้น

1.3 สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ สื่อทุกชนิดที่อาศัยเทคนิคการพิมพ์ เช่น หนังสือ หนังสือพิมพ์ ใบปลิว แผ่นพับ วารสาร นิตยสาร ใบประกาศหรือแจ้งความ โปสเตอร์ภาพ เป็นต้น

1.4 สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ สื่อที่พัฒนาไปโดยใช้ระบบเครื่องกลไกไฟฟ้าเป็นหลัก เช่น วิทยุ โทรทัศน์ โทรพิมพ์ เทปเสียง เทปโทรทัศน์ เครื่องฉายภาพ เครื่องฉายภาพยนตร์ เป็นต้น

1.5 สื่อระยะคน ได้แก่ สื่อที่ทำหน้าที่นำสารได้ แต่ไม่อาจจัดไว้ใน 4 ประเภทข้างต้น เช่น หนังสือพิมพ์ กำแพง วัตถุจารึก สื่อพื้นบ้าน เป็นต้น

2) การแบ่งประเภทของสื่อโดยใช้จำนวนและลักษณะของการเข้าถึงผู้รับสารเป็นเกณฑ์ แบ่งสื่อออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

2.1 สื่อระหว่างบุคคล สื่อบุคคลเป็นสื่อซึ่งมนุษย์ใช้สำหรับการติดต่อสื่อสารระหว่าง บุคคลซึ่งอยู่ห่างไกลกันจนไม่อาจจะติดต่อกันโดยไม่ผ่านสื่อได้ เป็นสื่อซึ่งใช้เฉพาะบุคคล มีลักษณะเป็นส่วนตัวไม่เกี่ยวกับผู้อื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในขณะนั้น ๆ เช่น จดหมาย โทรเลข โทรศัพท์ ภาพถ่ายในครอบครัว บันทึกช่วยจำ อนุทิน ฯลฯ ทำหน้าที่ช่วยให้การส่งสารระหว่างผู้ส่งถึงผู้รับที่อยู่ห่างไกลกันให้มีความเป็นไปได้ นอกจากนั้นก็ยังมามีเครื่องมืออุปกรณ์บางชนิดที่จัดว่าเป็นการสื่อระหว่างบุคคล อาทิ การประชุมกลุ่มย่อย การเรียนการสอน ซึ่งจำเป็นต้องใช้สื่อต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย เช่น กระดานดำ แบบจำลอง หนังสือ เอกสาร เป็นต้น

2.2 สื่อมวลชน มนุษย์คิดสื่อมวลชนขึ้นเพื่อที่จะติดต่อกับผู้รับสารเป็นจำนวนมากในเวลาเดียวกัน โดยทั่วไปแล้วสื่อมวลชน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ซึ่งก็ยังมีผู้นิยมจัดแบ่งประเภทลงไปอีกเป็น 2 ประเภทด้วยกัน คือ สื่อมวลชนประเภทสิ่งพิมพ์อย่างหนึ่ง และสื่อมวลชนประเภทไฟฟ้าอย่างหนึ่ง สื่อมวลชนมีประโยชน์ในแง่ของการเผยแพร่ข่าวสารไปยังมวลชนได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว

2.3 สื่อเฉพาะกิจ คือ สื่อซึ่งถูกพัฒนาขึ้นเพื่อใช้สำหรับการสื่อสารที่สนับสนุนกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ จำนวนและกลุ่มผู้รับสารมีลักษณะที่แน่นอน เมื่อเทียบกับสื่อมวลชนแล้วสื่อเฉพาะกิจจะแคบกว่าในแง่ของการเข้าถึงผู้รับสาร เช่น การจัดทำนิตยสารเพื่อการประชาสัมพันธ์ภายในหน่วยงาน การทำวีดิทัศน์แนะนำการใช้ผลิตภัณฑ์ของบริษัทหนึ่ง และเทปเสียงสอนวิธีทำสมาธิ เป็นต้น

2.4 สื่อประสม ได้แก่ การนำสื่อประเภทต่าง ๆ ทั้ง 3 ประเภทข้างต้นไปใช้ในการสื่อสารอันจะทำให้ประสิทธิภาพในการสื่อสารครั้งนั้น ๆ เพิ่มมากขึ้น

โดยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้แบ่งสื่อออกเป็น 2 ประเภท ประกอบด้วย

1) สื่อสิ่งพิมพ์ หมายถึง สื่อที่ทำหน้าที่ส่งสารด้วยตัวหนังสือ หรือภาพ เป็นสิ่งที่จัดพิมพ์ขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ อันเกิดเป็นชิ้นงาน โดยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สื่อสิ่งพิมพ์ประกอบด้วย หนังสือพิมพ์ วารสาร และนิตยสาร

2) สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หมายถึง สื่อที่บันทึกสารสนเทศด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ทำหน้าที่ส่งสารด้วยตัวหนังสือ ภาพ เสียง โดยในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ประกอบด้วย สื่อออนไลน์ (Facebook, Line, Instagram, Twitter, Youtube) วิดีโอ และสื่อโทรทัศน์

3.3 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลสื่อ

3.3.1 แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเลือกสรรของบุคคล

Klapper (1960 อ้างถึงใน วรรณศิริ ปิ่นทอง, 2549, น. 36) ได้อธิบายกระบวนการเลือกสรรของบุคคลเป็นขั้นตอน ดังนี้

1) การเลือกรับหรือเลือกสนใจ (Selective Exposure or Selective Attention) ผู้รับสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข้อมูลจากแหล่งใดแห่งหนึ่ง โดยมักเลือกตามความคิดเห็น ความสนใจของตน เพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่แล้วและจะหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ ความเข้าใจ หรือทัศนคติเดิมที่มีอยู่

2) การเลือกรับรู้และตีความหมาย (Selective Perception or Interpretation) เมื่อบุคคลรับข้อมูลแล้วจะตีความหมายตามความเข้าใจ ความเชื่อ ความคาดหวัง แรงจูงใจ สภาวะทาง อารมณ์และจิตใจ เป็นต้น นอกจากนี้ Berelson and Steiner (1964 อ้างถึงใน วรรณศิริ ปิ่นทอง, 2549, น. 36) กล่าวว่า การเลือกรับรู้เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนโดยผู้รับสารเป็นผู้เลือกจัดการและตีความ เพื่อกระตุ้นเข้าไปสู่ความหมาย และภาพที่มีความสัมพันธ์กัน การรับรู้สามารถมีอิทธิพลโดยปัจจัยทางจิตวิทยา รวมถึงสิ่งที่มีประสบการณ์อยู่ก่อนแล้ว ความคาดหวังทางวัฒนธรรม แรงจูงใจ อารมณ์ ทัศนคติ ปัจจัยเหล่านี้ สามารถทำให้บุคคลรับรู้แตกต่างกันออกไป กระบวนการตีความสารหรือจากการรับรู้ผ่านคนอื่น เป็นกระบวนการที่ทำให้ลดศักยภาพในการตีความร่วมกันได้

3) การเลือกจดจำ (Selective Retention) เป็นแนวโน้มในการเลือกจดจำข้อมูลเฉพาะส่วนที่ตนเองสนใจ ความต้องการและทัศนคติของตนเองในระดับสามัญสำนึกและมักลืมในสิ่งที่ตนเองไม่สนใจหรือเรื่องที่ขัดแย้ง เรื่องที่ค้านกับความคิดตนได้ง่าย โดยการแปลงสารและเก็บไว้ และมักเลือกจดจำเนื้อหาสาระที่สอดคล้องกับความคิดเห็นของตนเพื่อต้องการจำเข้าไปเก็บไว้เป็นประสบการณ์เพื่อที่จะใช้ในโอกาสต่อไป

จากแนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการเลือกสรรของบุคคลข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถอธิบายถึงอิทธิพลสื่อได้ว่า แต่ละบุคคลจะเลือกรับสารที่ตรงกับความสนใจ ความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติเดิมของตน และจะเลือกจดจำเฉพาะในสิ่งที่ตนเองสนใจอีกด้วย

3.3.2 แนวคิดเกี่ยวกับแรงผลักดันในการเปิดรับสื่อ

Merril and Lowenstein (1971 อ้างถึงใน วรรณศิริ ปิ่นทอง, 2549, น. 37) ได้กล่าวถึงแรงผลักดันที่ทำให้บุคคล เปิดรับข้อมูลที่ผ่านจากสื่อที่แตกต่างกัน จากสาเหตุ 4 ประการ คือ

1) ความเหงา เพราะมนุษย์ไม่สามารถที่จะอยู่ตามลำพังและมนุษย์ต้องการเพื่อนซึ่งข้อมูลที่สื่อนำเสนอมาก็เป็นเพื่อนแก้เหงาได้ดีเนื่องจากไม่สร้างแรงกดดันในการสนทนากับผู้รับข้อมูล

2) ความอยากรู้อยากเห็นเพราะเนื่องจากสัญชาตญาณของมนุษย์ที่ต้องการรับรู้ข้อมูลเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการของตน

3) ประโยชน์ใช้สอยของตนเองเพราะมนุษย์ทุกคนย่อมต้องการข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองเพื่อความรู้ ความสนุกสนานความบันเทิง

4) ลักษณะเฉพาะของข้อมูลจากสื่อมวลชนทั่วไป มนุษย์ทุกคนจะหันเข้าหา ลักษณะเฉพาะบางอย่างจากสื่อที่จะสนองความต้องการและทำให้ตนเองเกิดความพึงพอใจ

จากแนวคิดเกี่ยวกับแรงผลักดันในการเปิดรับสื่อข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถอธิบายถึงอิทธิพลสื่อได้ว่า การที่แต่ละบุคคลเลือกเปิดรับสื่อที่แตกต่างกันนั้น เป็นผลมาจากความเหงา ความอยากรู้อยากเห็น ความต้องการของตนเอง รวมถึงการทำให้ตนเองเกิดความพอใจอีกด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เปรียบเสมือนเป็นอิทธิพลที่จะทำให้บุคคลเลือกหาข้อมูล หรือหาสื่อที่ตนเองสนใจอีกด้วย

3.3.3 ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ (Uses and Gratifications Theory)

Katz et al. (1973 อ้างถึงใน สถาพร สิงหะ, 2557, น.12) กล่าวว่า ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจ เน้นและให้ความสำคัญกับผู้รับสารในฐานะที่เป็นผู้เลือกใช้สื่อเพื่อสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งเป็นการศึกษาผู้รับสาร เกี่ยวกับสภาวะทางสังคมและจิตใจ ซึ่งก่อให้เกิดความคาดหวังจากสื่อมวลชนหรือแหล่งข่าว แล้วนำไปสู่การเปิดรับสื่อในรูปแบบต่าง ๆ อันก่อให้เกิดการได้รับความพึงพอใจตามที่ต้องการ ซึ่งสามารถสรุปเป็นความต้องการใช้ประโยชน์จากสื่อหรือการรับสื่อของผู้รับสาร 5 รูปแบบดังนี้

- 1) ความต้องการที่จะรู้ (Cognitive Needs) คือ ความต้องการด้านข้อมูลข่าวสาร ความรู้ ความคิด และความเข้าใจ
- 2) ความต้องการด้านอารมณ์ (Affective Needs) คือ ความต้องการด้านความคิดเห็น ความบันเทิงและความสุนทรีย์
- 3) ความต้องการการไม่แปลกแยก (Personal Integrative Needs) คือ ความต้องการในการสร้างความมั่นคงให้กับตนเอง ด้านความน่าเชื่อถือ ความสนใจ ความมั่นคง และสถานภาพของตนเอง
- 4) ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม (Social Integrative Needs) คือ ความเชื่อมั่นในการติดต่อสัมพันธ์ทางสังคมกับคนในครอบครัว เพื่อน และคนอื่น ๆ ในสังคม
- 5) ความต้องการที่ปลดปล่อยตัวจากความตึงเครียด (Tension Release Needs) คือ ความต้องการหันเห และหลีกเลี่ยงความกดดันและปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน โดยหันไปหาสิ่งบันเทิงใจใจในสื่อมวลชนเพื่อลดความเครียด

จากทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถอธิบายถึงอิทธิพลสื่อได้ว่า มนุษย์มีความต้องการที่หลากหลาย จึงเลือกใช้สื่อเพื่อตอบสนองความต้องการและสร้างความพึงพอใจให้กับตนเองด้วยการเปิดรับสื่อต่าง ๆ เหล่านั้น หากสื่อใดที่เปิดรับแล้วตอบสนองความต้องการและสร้างความพึงพอใจให้กับตนเองมากเท่าใดก็จะส่งผลให้บุคคลเปิดรับสื่อเหล่านั้น ๆ เพิ่มมากขึ้น

3.3.4 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

Albert Bandura (1977 อ้างถึงใน พิมพ์ชนก นุชเนตร, 2560, น.5-6) ได้เสนอรูปแบบพฤติกรรมใหม่ของบุคคลสามารถเกิดขึ้นได้จากการสังเกตคนอื่นหรือแม่แบบทางสื่อมวลชน ซึ่งการเลียนแบบของบุคคลไม่ต้องการแรงเสริมโดยการเรียนรู้ทางสังคมของมนุษย์ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

- 1) การเรียนรู้จากผลของการกระทำ (Learning by Response Consequences) เป็นแบบพื้นฐานการเรียนรู้รากฐานมาจากประสบการณ์ตรง รูปแบบของพฤติกรรมที่เป็นผลสำเร็จ จะถูกเลือกมาใช้ต่อไปพฤติกรรมที่พิจารณาว่าไม่มีประสิทธิภาพก็จะถูกละทิ้งหรือเลิกไป มนุษย์เรียนรู้ผ่านการสังเกตพฤติกรรมทัศนคติและผลลัพธ์ของพฤติกรรมเหล่านั้นจากผู้อื่น พฤติกรรมของมนุษย์ส่วนมากได้เรียนรู้จากการสังเกตจากต้นแบบ เพื่อเอาเป็นแบบอย่างในการคิดและการแสดงออกพฤติกรรมใหม่ ๆ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนั้น จะถูกเก็บบันทึกไว้ในความทรงจำและสามารถเป็นตัวชี้้นำในการนำมาเป็นแนวทางการแสดงออกครั้งต่อ ๆ ไป

- 2) การเรียนรู้โดยการสังเกต (Observational Learning) กระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมของมนุษย์นั้นเป็นกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อนซึ่งประกอบไปด้วยกระบวนการที่สำคัญ 4 ขั้น คือ

- 2.1 ขั้นการสนใจ (Attention) บุคคลจะไม่สามารถเรียนรู้ได้เลยถ้าขาดความใส่ใจ และขาดการรับรู้สิ่งที่ตัวแบบแสดงออกมา ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการใฝ่ใจนี้มีอยู่ 2 ประการ คือประการแรก

ลักษณะของตัวแบบ โดยตัวแบบที่มีความเด่นชัด จดจำได้ง่าย มีความดึงดูดใจสูงมีความซับซ้อนของพฤติกรรมน้อย จะทำให้ผู้สังเกตใส่ใจได้มาก ประการที่ 2 ลักษณะของผู้สังเกต โดยบุคคลต้องมีระดับความตื่นตัวในการใส่ใจพฤติกรรมของตัวแบบนั้น จึงจะทำให้การสังเกตเกิดการรับรู้ที่ถูกต้องแม่นยำ

2.2 ชั้นการจดจำ (Retention) เป็นการรวบรวมรูปแบบพฤติกรรมของตัวแบบที่ได้สังเกตเห็นทุกครั้งแล้วนำมาวางรูปแบบให้เด่นชัดขึ้น การจดจำจะเป็นในรูปแบบของสัญลักษณ์ซึ่งเป็นโนภาพหรือภาษา การจดจำในลักษณะนี้จะทำให้จำได้ง่ายและคงทนกว่า

2.3 ชั้นการกระทำ (Production) เป็นชั้นการที่ผู้สังเกตดัดแปลงสัญลักษณ์จากการจำมาเป็นการกระทำที่เหมาะสม ซึ่งขั้นนี้เน้นไปที่ความสามารถและความพร้อมทางร่างกายของบุคคลที่จะกระทำตามตัวแบบ ทั้งนี้การดัดแปลงสัญลักษณ์ให้มาเป็นการกระทำที่เหมาะสมนั้นทำได้ยากมากในระยะแรก แต่เมื่อทราบถึงข้อบกพร่องระหว่างสัญลักษณ์กับการดัดแปลงให้เป็นพฤติกรรม จะช่วยให้การกระทำตามตัวแบบในโอกาสต่อไปถูกต้องมากยิ่งขึ้น

2.4 ชั้นแรงจูงใจ (Motivation) เป็นการจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมเลียนแบบเหมือนตัวแบบที่ตนสังเกต เนื่องจากความคาดหวังว่าการเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้ เช่น การได้รับแรงเสริม หรือรางวัลรวมทั้งการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบคงจะทำให้บุคคลหลีกเลี่ยงปัญหาได้

จากทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาสามารถอธิบายถึงอิทธิพลสื่อได้ว่า การเรียนรู้ทางสังคมเป็นกระบวนการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลโดยการเลียนแบบจากตัวแบบโดยการสังเกต และจดจำลักษณะของตัวแบบที่บุคคลมีความสนใจเพื่อมาปรับใช้และแสดงออกเป็นพฤติกรรมของตน การรับข้อมูลทางเพศผ่านสื่อก็ยังเป็นสิ่งสำคัญที่จะกระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อาจเกิดจากความอยากรู้อยากเห็นในเรื่องเพศ รวมไปถึงการมีพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่องเพศตามตัวแบบที่ได้รับมาจากสื่อ ซึ่งหากไม่ได้รับคำแนะนำจากผู้ที่มีวุฒิภาวะมากกว่า ไม่มีการอบรมเลี้ยงดูในเรื่องเพศมาอย่างเพียงพอจากครอบครัว ไม่มีการบังคับการเข้าใช้สื่ออย่างเหมาะสมแล้ว แหล่งข้อมูลเหล่านี้ที่จะตอบสนองเรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศให้เพิ่มขึ้น หรือมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจที่ผิดพลาดของบุคคลได้โดยง่าย

3.4 การวัดอิทธิพลสื่อ

3.4.1 แบบสอบถามปัจจัยด้านการเปิดรับสื่อทางเพศ ของ มุสตูรา ยะโกะ (2556) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 8 ข้อ ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตราประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ

3.4.2 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อที่มีเนื้อหาทางเพศ ของ นิติ กาญจนวณิชย์ (2555) เป็นแบบสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In - Dept Interview) โดยใช้ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจเป็นกรอบในการถามคำถาม

3.4.3 แบบสอบถามการเข้าถึงสื่อกระตุ้นทางเพศ ของ ณิชากัทร ปุณมีกิจ (2563) ประกอบด้วยข้อคำถามทั้งหมด 5 ข้อ ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .87

3.4.4 แบบสอบถามการเข้าถึงสื่อที่ช่วยความรู้สึทางเพศ ของ วรรณศิริ ประจันโน และคณะ (2560) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .70

3.4.5 แบบสอบถามอิทธิพลสื่อ ของ ภัทรนันต์ ลาเสือ (2560) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 28 ข้อ ลักษณะการวัดเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .928

ทั้งนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ใช้แบบวัดที่ผู้ศึกษาค้นคว้าสร้างขึ้นจากนิยามปฏิบัติการ ซึ่งเป็นแบบวัดที่ใช้สอบถามถึงปริมาณความเสี่ยงในการเข้าถึงสื่อที่มีความเกี่ยวข้องกับการมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในลักษณะต่าง ๆ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 23 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด (5) - จริงน้อยที่สุด (1) ผู้ที่ได้คะแนนสูงแสดงว่ามีการเปิดรับอิทธิพลสื่อมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 เพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

กษศรณ นุชประสพ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ผลการศึกษา พบว่า ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ($\bar{X} = 2.77$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาหญิง ($\bar{X} = 2.68$)

ชัชวาล เทียมถนอม (2554) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษารูปแบบความรัก บทบาททางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาไทย ระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร ที่กล่าวว่า เพศสภาพที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ต่างกัน

พนอวดี จันทนา (2557) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย ผลการศึกษา พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณัฐภาพ ระวะใจ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชอลาย เต็งมาษา และคณะ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดภาคใต้ตอนกลาง ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนอาชีวศึกษาประมาณ 1 ใน 2 เป็นเพศหญิง (53.97%)

ศรีสุรางค์ ดวงประเสริฐ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นนครนายก ผลการศึกษา พบว่าเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมทางเพศของกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าเพศมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนั้นผู้ศึกษาค้นคว้าจึงนำผลวิจัยดังกล่าว มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการเขียนสมมติฐาน

4.2 รายได้ต่อเดือนกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

พนอวดี จันทนา (2557) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชนเกาะสมุย ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าใช้จ่ายที่ได้รับต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่ต่างกัน

อังคณา เพชรภาพ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นนภาคใต้ตอนบน พบว่า นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

นิศาลักษณ์ บุญไทย (2561) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง และการควบคุมตนเอง กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีรายได้ที่ได้รับต่อเดือนแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ณิชภัทร ปูนมีกิจ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเมืองพัทยา ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนมีรายได้ที่ได้รับอยู่ระหว่าง 1,001-2,000 บาทต่อเดือน รองลงมา มีรายได้ที่ได้รับอยู่ระหว่าง 2,001-3,000 บาทต่อเดือน โดยมีรายได้ที่ได้รับเฉลี่ยเท่ากับ 2,351.81 บาทต่อเดือน

ชอลาย เต็งมาชา และคณะ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในอำเภอแห่งหนึ่งของจังหวัดภาคใต้ตอนกลาง ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนอาชีวฯได้รับเงินมาเรียนต่อวันเฉลี่ย 124.86 บาท (SD = 40.80)

ณัฐธิดา ปัญจะโรทัย และคณะ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาหญิงในจังหวัดนครนายก ผลการศึกษา พบว่า รายได้ ค่าใช้จ่ายที่ได้รับมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรายได้ต่อเดือนและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศข้างต้น สามารถสรุปได้ว่ารายได้ต่อเดือนมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนั้นผู้ศึกษาค้นคว้าจึงนำผลวิจัยดังกล่าว มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการเขียนสมมติฐาน

4.3 การอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

วิไลลักษณ์ วงศ์อาษา ปิยะพร กองเงิน สารารัตน์ วุฒิอาภา (2558) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิง : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ผลการศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดเป็นบางครั้งและมีความเป็นอิสระบ้างพอสมควร มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อรทัย เกตุขาว (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ของรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูกับค่านิยมเรื่องการเมืองสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยทำให้ได้รับการปฏิบัติด้วยความยุติธรรม ให้อิสระในการทำกิจกรรมต่าง ๆ และให้สิทธิในการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตัวเอง โดยผู้ปกครองคอยให้กำลังใจ ให้คำปรึกษาตามความเหมาะสม

ปนัดดา เรืองเขตรพิศ (2557) ได้ศึกษาเรื่อง การอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวแบบมีเหตุผล และนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวแบบปล่อย ต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาที่มีการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวแบบเผด็จการต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมบุญ ศิลป์รุ่งธรรม มยุรี ถนอมสุข (2553) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศของนิสิตปริญญาตรี สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา ชั้นปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2553 คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จากผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีการอบรมเลี้ยงดูต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มุสตูรา ยะโกะ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จากการศึกษาพบว่า การเลี้ยงดูแบบเผด็จการ การเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับพฤติกรรมทางเพศที่ระดับ .01

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดูและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการอบรมเลี้ยงดูมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนั้นผู้ศึกษาค้นคว้าจึงนำผลวิจัยดังกล่าว มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการเขียนสมมติฐาน

4.4 อิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

สมบุญ ศิลป์รุ่งธรรม มยุรี ถนอมสุข (2553) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศของนิสิตปริญญาตรี สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา ชั้นปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2553 คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน จากผลการศึกษาพบว่า นิสิตที่มีการรับสื่อที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มุสตูรา ยะโกะ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา จากการศึกษาพบว่า การเปิดรับสื่อทางเพศเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา มีความสัมพันธ์เชิงนิเสธกับพฤติกรรมทางเพศที่ระดับ .01

นิตี กาญจนนวนิชย์ (2554) ได้ศึกษาเรื่อง ผลกระทบทางความคิดและพฤติกรรมจากการใช้สื่อทางเพศของเยาวชนผู้กระทำผิดทางเพศบ้านเมตตาและบ้านกรุณา จากการศึกษาพบว่า สื่อกระแสหลักกระตุ้นอารมณ์ทางเพศน้อยกว่าสื่อลามกที่ผิดกฎหมาย ซึ่งเยาวชนเปิดรับสื่อลามกได้ทางอินเทอร์เน็ตมากที่สุด สื่อเรานี้ทำให้เยาวชนเกิดจินตภาพเก็บไว้ในความทรงจำ โดยสามารถนำไปใช้ตอบสนองความต้องการทางเพศในแต่ละช่วงเวลา สร้างการเรียนรู้ทางเพศกับเยาวชนทั้งที่เป็นประโยชน์และที่เป็นโทษ และการจัดเรตติ้งของรายการทางโทรทัศน์ไม่ได้ช่วยป้องกันเด็กและเยาวชนจากสื่อที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสม นอกจากนี้การใช้สื่อทางเพศของเยาวชนอย่างมีปฏิสัมพันธ์กับปัจจัยทางสังคม เช่น ครอบครัว เพื่อน โรงเรียน ศาสนา สุรา และยาเสพติด และเป็นปัจจัยทางจิตวิทยา คือ มุมมองเสรีต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรซึ่งส่งผลให้เยาวชนไทยส่วนหนึ่งกระทำผิดทางเพศ

ณิชภัทร ปุ่นมีกิจ (2559) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเมืองพัทยา ผลการศึกษา พบว่า การเข้าถึงสื่อกระตุ้นทางเพศสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .474$) นั่นคือ กลุ่มตัวอย่างที่มีการเข้าถึงสื่อกระตุ้นทางเพศมาก ทำให้มีโอกาสที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง

วรรณศิริ ประจันโน และคณะ (2560) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียน ประถมศึกษาตอนปลาย ตามแนวความคิดการให้ข้อมูลข่าวสาร แรงจูงใจ และทักษะพฤติกรรม ผลการศึกษา พบว่าการเข้าถึงสื่อที่ช่วยยู่ความรู้สึทางเพศที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($\beta = .242$, $p < .001$)

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลสื่อและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าอิทธิพลสื่อมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนั้นผู้ศึกษาค้นคว้าจึงนำผลวิจัยดังกล่าว มาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการเขียนสมมติฐาน

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผู้ศึกษาได้ดำเนินการค้นคว้าค้นคว้าตามขั้นตอน ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาใน ปีการศึกษา 2563 จำนวน 7,964 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 24 กรกฎาคม 2563 จากสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาใน ปีการศึกษา 2563 จำนวน 380 คน ซึ่งได้มาจากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการเปิดตารางสำเร็จรูปของเครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970, P.608 อ้างถึงใน ฉัฐวิวัฒน์ สิทธิศิริอรธร และเปี่ยมสุข พุ่งกาวิ, 2554, น.113) โดยใช้การเลือกแบบตามสะดวก (Convenience Selection) (กัลยา วาณิชปัญษา, 2542) ดังตารางที่ 3 - 1

ตารางที่ 3 - 1 ตารางแจกแจงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนกลุ่มประชากร		
	เปิดตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน	จำนวนแบบสอบถามที่ส่งสำรวจ	จำนวนแบบสอบถามที่สมบูรณ์
	367	380	380

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามจำนวน 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลสื่อ

2.2 วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพเครื่องมือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ และ รายได้ต่อเดือน

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

(0) เพศ

ชาย หญิง

(00) รายได้ต่อเดือน

ต่ำกว่า 5,000 บาท

5,000-10,000 บาท

10,001-15,000 บาท

มากกว่า 15,000 บาท

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผู้ศึกษานำแบบสอบถามของ นิสาลักษณ์ บุญไทย (2561) ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 25 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ มากที่สุด (5) - น้อยที่สุด (1) ผู้ที่ได้คะแนนมากกว่าแสดงว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อยกว่า และแบบสอบถามฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .947

ตัวอย่างแบบสอบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
(0)	ท่านเข้าชมเว็บไซต์ที่มีภาพหรือเรื่องที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ					
(00)	ท่านและคนรักหรือบุคคลที่สนิทสนมจะนอนหนุนตัก กอดหรือจับมือ เพื่อแสดงความรักซึ่งกันและกัน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ได้แก่ข้อ 1-5, 7-10, 12-15 และ 17-24 ให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
มาก	ให้คะแนน	4 คะแนน
ปานกลาง	ให้คะแนน	3 คะแนน
น้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ได้แก่ข้อ 6, 11, 16 และ 25 ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

เกณฑ์การแปลความหมาย

กำหนดช่วงอันตรายภาคขึ้นจากสูตร (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, น.23)

$$\text{ค่าอันตรายภาคขึ้น} = \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\begin{aligned} \text{ค่าอันตรายภาคขึ้น} &= \frac{5 - 1}{3} \\ &= 1.33 \end{aligned}$$

ดังนั้น จะได้ระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนี้

คะแนน 3.68 - 5.00	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับมาก
คะแนน 2.34 - 3.67	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง
คะแนน 1.00 - 2.33	หมายถึง	มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับน้อย

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

ผู้ศึกษาค้นคว้าใช้แบบสอบถามรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของสุรีย์พร เฉลียวจิตติกุล (2553) โดยประกอบไปด้วยรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู 3 รูปแบบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .08941, .08485 และ .08431 ตามลำดับ ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยมากที่สุด (5) - ไม่เห็นด้วย (1) ผู้ที่ได้คะแนนการอบรมเลี้ยงดูรูปแบบใดสูงกว่าแสดงว่าได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบนั้น

ตัวอย่างแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

ข้อที่	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย						
(0)	พ่อแม่เปิดโอกาสให้ท่านแสดงความคิดเห็น					
(00)	พ่อแม่ให้ท่านตัดสินใจเลือกคบเพื่อนต่างเพศได้เอง					
การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด						
(0)	พ่อแม่จะเข้มงวดเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ					
(00)	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ท่านไปเที่ยวกับเพื่อนในวันหยุด					
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย						
(0)	พ่อแม่ไม่เคยตักเตือนท่านในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ					
(00)	พ่อแม่ไม่เคยสนว่าท่านจะคบใคร					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ได้แก่ข้อ 1-35 ให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้คะแนน	4 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้คะแนน	3 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ (ไม่มีข้อความทางลบ) ให้คะแนน ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้คะแนน	2 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้คะแนน	3 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้คะแนน	5 คะแนน

คะแนนของการอบรมเลี้ยงดูในแต่ละด้านเป็นรายข้อ จะมีคะแนน 1-5 คะแนน โดยแบ่งช่วงคะแนน ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

$$\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} = \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}}$$

$$\begin{aligned} \text{ค่าอันตรภาคชั้น} &= \frac{5 - 1}{3} \\ &= 1.33 \end{aligned}$$

ดังนั้น จะได้ระดับการอบรมเลี้ยงดู ดังนี้

3.67-5.00 คะแนน หมายถึง ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยหรือแบบเข้มงวด หรือแบบปล่อยปละละเลยอยู่ในระดับมาก

2.34-3.66 คะแนน หมายถึง ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยหรือแบบเข้มงวด หรือแบบปล่อยปละละเลยอยู่ในระดับปานกลาง

1.00-2.33 คะแนน หมายถึง ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย หรือแบบเข้มงวดหรือแบบปล่อยปละละเลยอยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลสื่อ

มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลสื่อ
2. กำหนดนิยามศัพท์ปฏิบัติการของอิทธิพลสื่อ
3. สร้างแบบสอบถามตามนิยามปฏิบัติการที่กำหนดไว้

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นในข้อ 3 ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ความครอบคลุมและสอดคล้องตามนิยามศัพท์ และเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนี ความสอดคล้อง (IOC: Index of Congruence) ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, น.72) แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วในข้อ 4 ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่ม ตัวอย่าง โดยทดลองใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพมหานครสุวรรณภูมิ จำนวน 30 ชุด แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีการหาค่าสัมพันธระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Item-total Correlation) จากสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า r ตั้งแต่ 0.2 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, น.75)

แบบสอบถามอิทธิพลสื่อ

จำนวน 23 ข้อ

มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง .710 ถึง .944

คัดเลือกไว้จำนวน 23 ข้อ

6. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามแต่ละฉบับ โดยวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

แบบสอบถามอิทธิพลสื่อ

มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .986

7. จัดพิมพ์แบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ที่ได้จากข้อ 6 เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ตัวอย่างแบบสอบถามอิทธิพลสื่อ

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
สื่อสิ่งพิมพ์						
(0)	การดูนิตยสารที่มีภาพวาบหวามทำให้ท่านจินตนาการเรื่องเพศ					
(00)	รูปภาพในนิตยสารทำให้ท่านเกิดอารมณ์ทางเพศ					
สื่ออิเล็กทรอนิกส์						
(0)	การเข้าชมเว็บไซต์ที่มีภาพหรือเรื่องที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ กระตุ้นให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง					
(00)	การเข้าชมภาพ เสียง วิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์จากสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านรู้สึกมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่กำลังรับชม					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ได้แก่ข้อ 1-23 ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ (ไม่มีข้อความทางลบ) ให้คะแนน ดังนี้

จริงที่สุด	ให้คะแนน	1 คะแนน
จริง	ให้คะแนน	2 คะแนน
จริงบ้าง	ให้คะแนน	3 คะแนน
จริงน้อย	ให้คะแนน	4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้คะแนน	5 คะแนน

คะแนนของอิทธิพลสื่อเป็นรายชื่อ จะมีคะแนน 1-5 คะแนน โดยแบ่งช่วงคะแนนออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{(\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} \\ \text{ค่าอันตรภาคชั้น} &= \frac{5 - 1}{3} \\ &= 1.33 \end{aligned}$$

ดังนั้น จะได้ระดับอิทธิพลสื่อ ดังนี้

3.67 - 5.00 คะแนน หมายถึง ได้รับอิทธิพลสื่อมาก

2.34 - 3.66 คะแนน หมายถึง ได้รับอิทธิพลปานกลาง

1.00 - 2.33 คะแนน หมายถึง ได้รับอิทธิพลปานกลาง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้า โดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ผู้ศึกษาค้นคว้าคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างในการเก็บข้อมูลแบบสอบถามจริง และกลุ่มตัวอย่างที่นำแบบสอบถามไปทดลองใช้โดยมีบริบทที่ใกล้เคียงกัน

3.2 ผู้ศึกษาค้นคว้าติดต่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

3.3 ผู้ศึกษาค้นคว้านำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาที่มีบริบทใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด

3.4 ผู้ศึกษาค้นคว้าติดต่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต เพื่อขอทำการศึกษาค้นคว้ากับกลุ่มตัวอย่าง

3.5 ผู้ศึกษาค้นคว้านำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าและขอความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาทำแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลสื่อ โดยเก็บแบบสอบถามจำนวน 380 ชุด และได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์จำนวน 380 ชุด

3.6 ผู้ศึกษาค้นคว้าตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับและแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์จำนวน 380 ชุด เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามวิธีการทางสถิติด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยจำแนกตาม เพศ รายได้ ต่อเดือน และวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลสื่อ กับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ ในวัยรุ่น ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่

4.2.1.1 ความถี่ (Frequency) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลของตัวแปร เพศ และรายได้ ต่อเดือน

4.2.1.2 ร้อยละ (Percentage) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลของตัวแปร เพศ และรายได้ ต่อเดือน

4.2.1.3 ค่าเฉลี่ย (Mean) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลของตัวแปร พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลสื่อ

4.2.1.4 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลของตัวแปร ได้แก่ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลสื่อ

4.2.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

4.2.2.1 การทดสอบค่าทีแบบเป็นอิสระต่อกัน (t-test for Independent Sample) สำหรับทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของกลุ่ม 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน ในการทดสอบสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้าข้อที่ 1

สูตรที่ 1 Pooled Variance กรณีความแปรปรวนของสองกลุ่มเท่ากัน (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, น.107)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{(n_1 - 1)S_1^2 + (n_2 - 1)S_2^2}{n_1 + n_2 - 2} \left(\frac{1}{n_1} + \frac{1}{n_2} \right)}}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

สูตรที่ 2 Separated Variance กรณีความแปรปรวนของสองกลุ่มไม่เท่ากัน

$$t = \frac{\bar{x}_1 - \bar{x}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

$$df = \frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}\right)^2}{\frac{\left(\frac{s_1^2}{n_1}\right)^2}{(n_1-1)} + \frac{\left(\frac{s_2^2}{n_2}\right)^2}{(n_2-1)}}$$

4.2.2.2 สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA or F-test) สำหรับทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของกลุ่มมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไป ในการทดสอบสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้าข้อที่ 2 (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, น.85)

$$F = \frac{MS_B}{MS_w}$$

$$df = k-1 \text{ และ } N-k$$

4.2.2.3 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ (Pearson (Pearson Product Moment Correlation) สำหรับวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ในการทดสอบสมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า ข้อที่ 3 และ 4 (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, น.85)

$$r_{xy} = \frac{N \sum xy - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

บทที่ 4

ผลการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 380 คน โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 4 ตอน มีเนื้อหาครอบคลุมเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้ศึกษาได้ใช้สัญลักษณ์และคำย่อที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ดังนี้

n	หมายถึง	กลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย
SD	หมายถึง	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-test
F	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-test
df	หมายถึง	ชั้นความเป็นอิสระ
SS	หมายถึง	ผลรวมของผลต่างกำลังสอง (Sum of Square)
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยกำลังสอง (Mean Square)
p	หมายถึง	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ
*	หมายถึง	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	หมายถึง	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
***	หมายถึง	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอข้อมูล ผู้ศึกษาได้นำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปของตารางประกอบคำบรรยาย โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ และรายได้ต่อเดือน
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลสื่อ
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ และรายได้ต่อเดือน ปรากฏผลดังตารางที่ 4-1 ถึง ตารางที่ 4-2

ตารางที่ 4-1 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	174	45.79
หญิง	206	54.21
รวม	380	100.00

จากตารางที่ 4-1 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 54.21 และเป็นเพศชาย จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 45.79 ตามลำดับ

ตารางที่ 4-2 จำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5,000 บาท	51	13.42
5,000-10,000 บาท	180	47.37
10,001-15,000 บาท	97	25.53
มากกว่า 15,000 บาท	52	13.68
รวม	380	100.00

จากตารางที่ 4-2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 47.37 รองลงมา มีรายได้ต่อเดือน 10,001-15,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 25.53 มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.68 และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.42 ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลสื่อ

ผลวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกเป็นรายข้อ ปรากฏดังตารางที่ 4-3

ตารางที่ 4-3 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกเป็นรายข้อ

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	\bar{x}	SD	ระดับ
1. ท่านและเพื่อน ๆ หรือคนรักชอบดูภาพยนตร์แนวโรแมนติกในโรงภาพยนตร์ที่มีฉากแสดงความรักร่วมกัน	3.67	1.05	ปานกลาง
2. ท่านเข้าชมเว็บไซต์ที่มีภาพหรือเรื่องที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	3.31	1.13	ปานกลาง
3. ท่านดูคลิปวิดีโอที่มีการแสดงบทร่วมรักระหว่างคนสองคน	3.28	1.16	ปานกลาง
4. ท่านดูหนังสือ หรือนิตยสารที่มีภาพปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ	3.13	1.18	ปานกลาง
5. ท่านสวมใส่เสื้อผ้าที่เห็นสัดส่วนของอวัยวะต่าง ๆ อย่างชัดเจน	2.98	1.23	ปานกลาง
6. ท่านชอบใส่เสื้อผ้ามิดชิด เมื่อต้องออกไปทำธุระนอก	2.46	1.14	ปานกลาง
7. ท่านมักแต่งกายให้เป็นที่ดึงดูดใจของเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกัน	3.72	1.01	ปานกลาง
8. ท่านมักสวมใส่เสื้อผ้าที่บางจนสามารถเห็นสรีระของร่างกายชัดเจน	3.23	1.12	ปานกลาง
9. ท่านไปเที่ยวสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เช่นร้านอาหาร ตลาดนัด ยามค่ำคืน คาราโอเกะเพื่อผ่อนคลายความเครียดจากการเรียน	3.26	1.08	ปานกลาง
10. ท่านและเพื่อน ๆ ไปเที่ยวกลางคืนหรือจัดงานปาร์ตี้ในสถานเริงรมย์	3.25	1.08	ปานกลาง
11. ตั้งแต่เริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายท่านยังไม่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์ในเวลากลางคืน	2.97	1.12	ปานกลาง
12. เมื่อท่านไปเที่ยวสถานเริงรมย์ มักจะพบเพื่อนใหม่ ๆ ที่ถูกใจ และมักติดต่อหรือพบเจอกันในภายหลัง	3.20	1.10	ปานกลาง
13. ท่านและเพื่อน ๆ หรือคนรักจะดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์เมื่อมีโอกาส	3.22	1.13	ปานกลาง
14. ท่านดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ เมื่อไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับเพื่อน เพื่อสร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน	3.34	1.08	ปานกลาง
15. ท่านจะดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์จนกว่าจะมึนเมาหรือไม่ได้สติ	3.10	1.18	ปานกลาง

ตารางที่ 4-3 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกเป็นรายข้อ (ต่อ)

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	\bar{x}	SD	ระดับ
16. แม้มีเรื่องไม่สบายใจใด ๆ ท่านจะไม่ฟังเครื่องตีที่มีแอลกอฮอล์ได้ดขาด	2.88	1.13	ปานกลาง
17. ท่านอยู่ตามลำพังกับคนรัก หรือบุคคลที่สนิทสนมสองต่อสอง	3.31	1.10	ปานกลาง
18. ท่านใช้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันอยู่กับคนรัก หรือบุคคลที่สนิทสนม	3.30	1.05	ปานกลาง
19. ท่านนั่งคุยกับคนรัก หรือบุคคลที่สนิทสนมในเวลาว่างสองต่อสอง	3.32	1.14	ปานกลาง
20. ท่านมักไปเที่ยวกับคนรัก หรือบุคคลที่สนิทสนมกันสองต่อสอง	3.25	1.10	ปานกลาง
21. ท่านและคนรักหรือบุคคลที่สนิทสนมจะนอนหนุนตัก กอด หรือจับมือ เพื่อแสดงความรักซึ่งกันและกัน	3.72	1.02	มาก
22. ท่านนั่งใกล้ชิดกับคนรัก หรือคนที่ฟังรู้จักระยะเวลาไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น ร้านอาหาร ตลาดนัดยามค่ำคืน และคาราโอเกะ	3.43	1.05	ปานกลาง
23. ท่านและเพื่อนสนิทมักหยอกล้อแบบถูกเนื้อต้องตัวกันมากกว่าสถานะเพื่อน	3.30	1.04	ปานกลาง
24. ท่านและคนรักหรือบุคคลที่สนิทสนมจะจูงมือกันหรือถูกเนื้อต้องกันมากขึ้นเมื่อไปเที่ยวด้วยกัน	3.35	1.05	ปานกลาง
25. ท่านไม่ถูกเนื้อต้องตัวกับบุคคลที่ท่านรู้สึกชอบ	2.91	1.11	ปานกลาง
รวมพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	3.24	0.54	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 25 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางและมาก (2.46 - 3.72) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 1.01 - 1.23 โดยพบว่ามีค่าเฉลี่ยข้อ 21 ท่านและคนรักหรือบุคคลที่สนิทสนมจะนอนหนุนตัก กอด หรือจับมือเพื่อแสดงความรักซึ่งกันและกัน มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด (3.72) และข้อ 6 ท่านชอบใส่เสื้อผ้ามิดชิดเมื่อต้องออกไปทำธุระข้างนอก มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (2.46) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 แสดงว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

ผลวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการยอมรับเลี้ยงดู
จำแนกเป็นรายข้อ ปรากฏดังตารางที่ 4-4

ตารางที่ 4-4 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการยอมรับเลี้ยงดู จำแนกเป็นรายข้อ

การยอมรับเลี้ยงดู	\bar{X}	SD	ระดับ
1. การยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย			
1.1 พ่อแม่รับฟังความคิดเห็นของท่านในเรื่องเพศ	3.74	0.93	มาก
1.2 พ่อแม่เปิดโอกาสให้ท่านแสดงความคิดเห็น	3.66	0.89	ปานกลาง
1.3 พ่อแม่สนใจความต้องการของท่าน	3.58	0.88	ปานกลาง
1.4 หากท่านทำผิดพ่อแม่จะถามเหตุผลก่อนที่จะลงโทษ	3.56	0.94	ปานกลาง
1.5 เวลาท่านทำผิดพ่อแม่จะสอนก่อนลงโทษ	3.82	0.91	มาก
1.6 พ่อแม่ให้ท่านตัดสินใจเลือกคบเพื่อนต่างเพศได้เอง	3.52	0.93	ปานกลาง
1.7 พ่อแม่อนุญาตให้ท่านไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศได้แต่ต้อง ขออนุญาตก่อน	3.35	0.98	ปานกลาง
1.8 พ่อแม่ให้ท่านคบเพื่อนต่างเพศอย่างเปิดเผย	3.38	0.99	ปานกลาง
1.9 พ่อแม่จะไม่ว่าหากท่านมีแฟน	3.34	1.09	ปานกลาง
1.10 พ่อแม่ให้อิสระในการคบเพื่อนต่างเพศ	3.33	1.03	ปานกลาง
1.11 พ่อแม่อธิบายเรื่องความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ให้ท่านฟัง	3.35	1.04	ปานกลาง
1.12 ถ้ามีปัญหาเรื่องเพื่อนต่างเพศท่านสามารถพูดคุยปรึกษา กับพ่อแม่ได้	3.42	1.04	ปานกลาง
รวมด้านการยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	3.50	0.62	ปานกลาง
2. การยอมรับเลี้ยงดูแบบเข้มงวด			
2.1 เมื่อท่านทำผิดเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศพ่อแม่จะลงโทษโดย ไม่มีวันยกเว้น	3.05	1.07	ปานกลาง
2.2 เวลาที่ท่านจะไปไหนต้องขออนุญาตจากพ่อแม่ก่อน	3.23	1.12	ปานกลาง
2.3 พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ท่านไปเที่ยวกับเพื่อน ๆ ในวันหยุด	2.96	1.17	ปานกลาง
2.4 ถ้าท่านกลับบ้านไม่ตรงเวลาหลังจากเลิกเรียนจะถูกทำโทษ	3.09	1.11	ปานกลาง
2.5 พ่อแม่กำหนดกฎระเบียบทุกอย่างให้กับท่านถ้าท่านไม่ทำตาม จะถูกลงโทษ	3.12	1.08	ปานกลาง

ตารางที่ 4-4 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับการยอมรับเลี้ยงดู จำแนกเป็นรายข้อ (ต่อ)

การยอมรับเลี้ยงดู	\bar{x}	SD	ระดับ
2. การยอมรับเลี้ยงดูแบบเข้มงวด			
2.6 พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ท่านคบเพื่อนต่างเพศ	2.92	1.10	ปานกลาง
2.7 พ่อแม่จะตำหนิเมื่อมีเพื่อนต่างเพศมาหาที่บ้าน	3.01	1.07	ปานกลาง
2.8 พ่อแม่จะคอยตักเตือนในการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ	3.21	1.02	ปานกลาง
2.9 พ่อแม่จะเข้มงวดเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ	3.11	1.06	ปานกลาง
2.10 พ่อแม่ต้องการรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับเรื่องเพื่อนต่างเพศของท่าน	3.53	1.02	ปานกลาง
2.11 หากท่านไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศต้องอยู่ในสายตาของพ่อแม่	3.24	1.05	ปานกลาง
2.12 พ่อแม่ไม่พอใจหากท่านมีแฟน	2.98	1.10	ปานกลาง
2.13 พ่อแม่ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณีไทย	3.43	1.08	ปานกลาง
รวมด้านการยอมรับเลี้ยงดูแบบเข้มงวด	3.14	0.61	ปานกลาง
3. การยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย			
3.1 ท่านทำอะไรก็ได้ที่ต้องการ	3.08	1.07	ปานกลาง
3.2 พ่อแม่ไม่ว่ากล่าวหากท่านใส่กระโปรงสั้น ๆ หรืออาจโป้บ้าง	2.91	1.14	ปานกลาง
3.3 ท่านไปเที่ยวโดยไม่ต้องขออนุญาต	2.95	1.08	ปานกลาง
3.4 ท่านจะกลับบ้านตอนไหนก็ได้	2.90	1.15	ปานกลาง
3.5 ท่านทำผิดพ่อแม่ไม่ดุว่ากล่าว	2.86	1.17	ปานกลาง
3.6 พ่อแม่ไม่เคยดูผลการเรียนของท่าน	2.83	1.19	ปานกลาง
3.7 พ่อแม่ให้ท่านดูแลตัวเองในการคบเพื่อนต่างเพศ	3.25	0.93	ปานกลาง
3.8 พ่อแม่ไม่เคยรู้ว่าท่านไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ	3.13	1.06	ปานกลาง
3.9 พ่อแม่ไม่เคยสนใจว่าท่านจะคบใคร	3.10	0.97	ปานกลาง
3.10 พ่อแม่ไม่เคยตักเตือนท่านในเรื่องการคบเพื่อนต่างเพศ	3.11	1.09	ปานกลาง
รวมด้านการยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	3.01	0.70	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-4 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเหมาะสมของการยอมรับเลี้ยงดู เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า การยอมรับเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยซึ่งประกอบด้วยคำถาม 12 ข้อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ระหว่าง 3.33 - 3.82 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.88 - 1.09 รองลงมาคือ รูปแบบการยอมรับเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 13 ข้อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.92 - 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 1.02 - 1.17 และรูปแบบการยอมรับเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 10 ข้อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดอยู่ระหว่าง 2.83 - 3.25 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.93 - 1.19 ตามลำดับ

ผลวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลสื่อ จำแนกเป็นรายข้อ ปรากฏดังตารางที่ 4-5

ตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับอิทธิพลสื่อ จำแนกเป็นรายข้อ

อิทธิพลสื่อ	\bar{x}	SD	ระดับ
1. การดูนิตยสารที่มีภาพหวาบหวิวทำให้ท่านจินตนาการเรื่องเพศ	3.50	1.12	ปานกลาง
2. รูปภาพในนิตยสารทำให้ท่านเกิดอารมณ์ทางเพศ	3.35	1.06	ปานกลาง
3. รูปภาพจากในหนังสือ หรือนิตยสารมีความน่าสนใจ ดึงดูดให้ท่านติดตามดู	3.25	1.11	ปานกลาง
4. เมื่อท่านดูรูปภาพที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศจากในหนังสือ หรือนิตยสาร ทำให้ท่านรู้สึกอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่างเช่นนั้น	2.10	1.16	น้อย
5. นิตยสารที่มีภาพหวาบหวิวกระตุ้นให้ท่านเก็บสะสมหนังสือประเภทนั้น	2.99	1.14	ปานกลาง
6. ท่านพูดคุยเรื่องทางเพศกับเพื่อนหลังจากที่ดูรูปภาพหวาบหวิวในนิตยสาร	3.09	1.16	ปานกลาง
7. การดูนิตยสารที่มีภาพหวาบหวิว กระตุ้นให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	3.06	1.13	ปานกลาง
8. การเข้าชมเว็บไซต์ที่มีภาพหรือเรื่องที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ กระตุ้นให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	3.16	1.14	ปานกลาง
9. การฟังเรื่องเล่า หรือประสบการณ์ทางเพศจากบุคคลอื่น ๆ ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านมีความสุขและอยากมีประสบการณ์เช่นนั้น	3.08	1.14	ปานกลาง
10. การเข้าชมภาพที่มีลักษณะการแต่งกายล่อแหลมผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านรู้สึกมีความสุขและอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่างเช่นนั้น	3.10	1.14	ปานกลาง
11. การเข้าชมภาพ เสียง วิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ การมีเพศสัมพันธ์จากสื่อสังคมออนไลน์ทำให้ท่านรู้สึกมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่กำลังรับชม	3.46	1.18	ปานกลาง
12. ท่านรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินกับการแชร์ภาพหรือวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ในห้องที่เป็นกลุ่มสนทนาด้วยกัน	3.19	1.07	ปานกลาง
13. ท่านใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ	3.10	1.16	ปานกลาง

ตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และและระดับอิทธิพลสื่อ จำแนกเป็นรายข้อ (ต่อ)

อิทธิพลสื่อ	\bar{x}	SD	ระดับ
14. ท่านดูละคร หรือซีรีส์ทางโทรทัศน์ที่มีเนื้อเรื่องวาทวิหวเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด	3.09	1.18	ปานกลาง
15. ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง หลังจากดูฉาก Love Scene ในละครโทรทัศน์	3.02	1.21	ปานกลาง
16. ท่านแชร์ภาพวาทวิหวต่าง ๆ ในสื่อสังคมออนไลน์เพื่อให้เพื่อน ๆ ในโลกออนไลน์ยอมรับในตัวท่าน	2.94	1.18	ปานกลาง
17. ท่านสวมใส่เสื้อผ้าที่เน้นสัดส่วนของอวัยวะต่าง ๆ อย่างชัดเจนตามแบบในนิตยสาร	3.02	1.22	ปานกลาง
18. ท่านเลียนแบบท่าทางการโพสท่าถ่ายรูปตามที่เห็นในนิตยสาร	3.10	1.15	ปานกลาง
19. ท่านเลียนแบบท่าทางที่แสดงออกทางสีหน้า เช่น การจือปาก ขยิบตา กัดปาก เพื่อเพิ่มความดึงดูดใจ จากรูปภาพที่พบเห็นในนิตยสาร	3.11	1.16	ปานกลาง
20. ท่านปฏิบัติตามแบบที่พบในซีรีส์ หรือละครโทรทัศน์ ขณะอยู่สองต่อสองกับคนรัก	3.09	1.15	ปานกลาง
21. ท่านดูวิดีโอเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศใน Twitter และเลียนแบบท่าทางจากในคลิปไปใช้กับแฟนของตนเอง	2.99	1.17	ปานกลาง
22. ท่านแชร์ภาพวาทวิหวต่าง ๆ ในสื่อสังคมออนไลน์ตามแบบที่ผู้อื่นเคยทำ	2.97	1.19	ปานกลาง
23. ท่านออกไปต็มเครื่องต็มผสมแอลกอฮอล์เมื่อเห็นเพื่อน ๆ ต็มและถ่ายรูปลงใน Facebook หรือ Instagram	3.20	1.28	ปานกลาง
รวมอิทธิพลสื่อ	3.13	0.83	ปานกลาง

จากตารางที่ 4-5 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และและระดับอิทธิพลสื่อ โดยรวม พบว่า อิทธิพลสื่อ ซึ่งประกอบไปด้วยคำถาม 23 คำถาม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางและน้อย (2.10 - 3.50) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 1.06 - 1.28 โดยพบว่าค่าเฉลี่ยข้อ 1 การดูนิตยสารที่มีภาพวาทวิหวทำให้ท่านจินตนาการเรื่องเพศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.50) และข้อ 4 เมื่อท่านดูรูปภาพที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศจากในหนังสือหรือนิตยสาร ทำให้ท่านรู้สึกอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่างเช่นนั้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (2.10) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 แสดงว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาอิทธิพลสื่อโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 แสดงว่ามีอิทธิพลสื่ออยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ปรากฏดังตารางที่ 4-6

ตารางที่ 4-6 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามเพศ

เพศ	n	\bar{X}	SD	df	t	P
ชาย	174	3.30	0.49	377	2.26*	.024
หญิง	206	3.18	0.58			
รวม	380					

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4-6 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสถิติ ที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามเพศ พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชาย ($\bar{X} = 3.30$) มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มากกว่านักศึกษาหญิง ($\bar{X} = 3.18$)

สมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ของนักศึกษา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน ปรากฏดังตารางที่ 4-7

ตารางที่ 4-7 ผลการวิเคราะห์ค่าสถิติที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	3	12.268	4.089	15.176***	.000
ภายในกลุ่ม	376	101.322	.269		
รวม	379	113.590			

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4-7 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าสถิติ ที่ใช้ในการเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ จึงนำไปทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Games-Howell ปรากฏผลตามตารางที่ 4-8

ตารางที่ 4-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา
จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	\bar{x}	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,000- 10,000 บาท	10,001- 15,000 บาท	มากกว่า 15,000 บาท
		3.01	3.14	3.35	3.59
ต่ำกว่า 5,000 บาท	3.01	-	0.13	0.34*	0.58***
5,000-10,000 บาท	3.14	-	-	0.21**	0.45***
10,001-15,000 บาท	3.35	-	-	-	0.24**
มากกว่า 15,000 บาท	3.59	-	-	-	-

จากตารางที่ 4-8 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่า

1. นักศึกษาที่มีรายได้มากกว่า 15,000 บาท มีความเสี่ยงทางเพศสูงสุด กล่าวคือ มีความเสี่ยงทางเพศมากกว่ากลุ่มที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท, กลุ่มที่มีรายได้ 5,000-10,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ 10,001-15,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001, .001 และ .01 ตามลำดับ
2. นักศึกษาที่มีรายได้ 10,001-15,000 บาท มีความเสี่ยงทางเพศสูงกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท และกลุ่มที่มีรายได้ 5,000-10,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ
3. นักศึกษาที่มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท กับนักศึกษาที่มีรายได้ 5,000-10,000 บาท มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่ต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 3 การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ปรากฏดังตารางที่ 4-9

ตารางที่ 4-9 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ตัวแปร	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	P
การอบรมเลี้ยงดู		
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	-.040	.217
การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด	-.039	.224
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.050	.164

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4-9 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดู กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูในทุกรูปแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลของการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐานที่ 4 อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ปรากฏดังตารางที่ 4-10

ตารางที่ 4-10 สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ตัวแปร	พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	P
อิทธิพลสื่อ	.645***	.000

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 4-10 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .645 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4. การสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการทดสอบสมมติฐาน สามารถสรุปได้ดังตารางที่ 4-11

ตารางที่ 4-11 สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	ผลการทดสอบสมมติฐาน	
	ยอมรับ	ปฏิเสธ
สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน	✓	
สมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน	✓	
สมมติฐานข้อที่ 3 การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 3.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ		✓ ✓ ✓
สมมติฐานข้อที่ 4 อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	✓	

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้า เรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มีการสรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ ตามลำดับดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

- 1.1 เพื่อศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
- 1.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยจำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ และรายได้ต่อเดือน
- 1.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2. สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

- 2.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
- 2.2 นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน
- 2.3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยมีสมมติฐานแยก ดังนี้
 - 2.3.1 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 2.3.2 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
 - 2.3.3 รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
- 2.4 อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

3. ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

3.1 ประชากร

นักศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาใน ปีการศึกษา 2563 จำนวน 7,964 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 24 กรกฎาคม 2563 จากสำนักทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต)

3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2563 จำนวน 380 คน จากการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของการเปิดตารางกำหนดขนาดของ เครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970, P.608 อ้างถึงใน ฉัฐวิวัฒน์ สิทธิศิริอรธร และเปี่ยมสุข พุ่งกาวิ, 2554, น.113)

3.3 ตัวแปรที่ศึกษา

3.3.1 ตัวแปรอิสระ

3.3.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ และรายได้ต่อเดือน

3.3.1.2 การอบรมเลี้ยงดู ประกอบด้วย การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

3.3.1.3 อิทธิพลสื่อ

3.3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ และรายได้ต่อเดือน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลสื่อ

5. สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถาม เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ได้ผลดังนี้

5.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวข้องกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

5.1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาเพศหญิง จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 54.21 และเป็นนักศึกษาเพศชายจำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 45.79

5.1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนและค่าร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้ต่อเดือน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้ต่อเดือน 5,000-10,000 บาท จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 47.37 รองลงมา มีรายได้ต่อเดือน 10,001-15,000 บาท จำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 25.53 มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 13.68 และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.42 ตามลำดับ

5.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การอบรมเลี้ยงดู และอิทธิพลสื่อ

5.2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำแนกเป็นรายข้อ พบว่า พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 25 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางและมาก (2.46 - 3.72) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 1.01 - 1.23 โดยพบว่าค่าเฉลี่ยข้อ 21

ท่านและคนรักหรือบุคคลที่สนิทสนมจะนอนหนุนตัก กอด หรือจับมือเพื่อแสดงความรักซึ่งกันและกัน มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.72) และข้อ 6 ท่านชอบใส่เสื้อผ้ามิดชิดเมื่อต้องออกไปทำธุระข้างนอก มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (2.46) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 แสดงว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง

5.2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการอบรมเลี้ยงดู เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยซึ่งประกอบด้วยคำถาม 12 ข้อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ระหว่าง 3.33 - 3.82 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.88 - 1.09 รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 13 ข้อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2.92 - 3.53 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 1.02 - 1.17 และการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ซึ่งประกอบด้วยคำถาม 10 ข้อ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดอยู่ระหว่าง 2.83 - 3.25 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 0.93 - 1.19 ตามลำดับ

5.2.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของอิทธิพลสื่อ เมื่อจำแนกเป็นรายข้อ พบว่า อิทธิพลสื่อ ซึ่งประกอบไปด้วยคำถาม 23 คำถาม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางและน้อย (2.10 - 3.50) มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ระหว่าง 1.06 - 1.28 โดยพบว่าค่าเฉลี่ยข้อ 1 การดูนิตยสารที่มีภาพวาบหวามทำให้ท่านจินตนาการเรื่องเพศ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด (3.50) และข้อ 4 เมื่อท่านดูรูปภาพที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศจากในหนังสือหรือนิตยสาร ทำให้ท่านรู้สึกอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่างเช่นนั้น มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด (2.10) เมื่อพิจารณาพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.24 แสดงว่ามีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาอิทธิพลสื่อโดยรวม พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.13 แสดงว่ามีอิทธิพลสื่ออยู่ในระดับปานกลาง

5.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

จากสมมติฐานที่ตั้งไว้ สรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ได้ดังนี้

5.2.1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2.2 นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2.3 การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

5.2.3.1 การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2.3.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2.3.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลยไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.2.4 อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6. อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าตามสมมติฐาน ดังนี้

6.1 สมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ผลการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักศึกษาชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ($\bar{X} = 3.30$) ที่มากกว่านักศึกษาหญิง ($\bar{X} = 3.18$) สอดคล้องกับงานวิจัยของกษศรณี นุชประสพ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ ผลการศึกษา พบว่า ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ นักศึกษาหญิงและนักศึกษาชายมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาชายมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ($\bar{X} = 2.77$) สูงกว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาหญิง ($\bar{X} = 2.68$)

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ธรรมชาติของมนุษย์เกิดมาพร้อมแรงขับและสัญชาตญาณทางเพศ รวมทั้ง สัญชาตญาณในการป้องกันตนเอง (Sigmund Salomon Freud, 1856-1939 อ้างถึงใน เจษฎา อังกาบสี, 2560, น.28) ซึ่งการเกิดแรงขับทางเพศของแต่ละเพศนั้นก็มีความแตกต่างกันมาก ในของเพศชายนั้นเกิดมาจากฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (Testosterone) ซึ่งจะทำให้นักศึกษาเพศชายมีแรงขับทางเพศมาก มีความต้องการเจริญพันธุ์เพื่อถ่ายทอดพันธุกรรม จึงทำให้นักศึกษาเพศชายมีความฝักใฝ่ในเรื่องทางเพศมาก แต่ในนักศึกษาเพศหญิงฮอร์โมนที่ทำให้เกิดแรงขับทางเพศนั้น คือเอสโตรเจน (Estrogen) ซึ่งเป็นฮอร์โมนแห่งความรัก เป็นตัวขับเคลื่อนให้เพศหญิงต้องการความรัก ความเอาใจใส่เป็นหลัก โดยไม่สนใจเรื่องทางเพศมาก เท่ากับเพศชาย อีกทั้งในบริบทของสังคมไทยก็ยังคงมีความแตกต่างกันในเพศชายและเพศหญิง ยังคงมีค่านิยมเกี่ยวกับความเป็นชายว่าจะต้องมีความสามารถทางเพศหรือมีสมรรถภาพทางเพศเป็นเลิศ มีการฝักใฝ่ในเรื่องทางเพศ จึงอาจเป็นช่องทางหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเพศชายมีพฤติกรรมสนใจเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา จนเป็นเหตุให้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาชายสูง ในขณะที่เดียวกันค่านิยมในสังคมที่ยังให้บทบาททางเพศว่าเพศหญิงจะต้องไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ ต้องเรียบร้อย อ่อนหวาน รักนวลสงวนตัว ทำให้เพศหญิงได้รับการอบรมเลี้ยงดูและปลูกฝังจากบิดามารดาให้มีการรักนวลสงวนตัว และดูแลตนเองให้ปลอดภัยจากเพศตรงข้าม เพศหญิงส่วนใหญ่จึงต้องระมัดระวังตนเองมากกว่าเพศชาย และ ด้วยเหตุผลนี้ทำให้นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่แตกต่างกัน

6.2 สมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่แตกต่างกัน ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนสูงกว่าจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มากกว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐธิดา ปัญจะโรทัย และคณะ (2556) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของ นักเรียนมัธยมศึกษาหญิงในจังหวัดนครนายก จากผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า รายได้/ค่าใช้จ่ายที่ได้รับ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษา อธิบายได้ว่า การที่วัยรุ่นมีรายได้ที่มากพออาจทำให้วัยรุ่นนำเงินที่ได้ไปใช้ในทางที่ไม่เหมาะสมใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เช่น เที่ยวเตร่ การใช้สารเสพติด เป็นต้น สอดคล้องกับการศึกษาของ อังคณา เพชรภาพ (2551) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นนภาคใต้ตอนบน จากผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า นักเรียนที่มีรายได้มาก จะมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่มีรายได้น้อยมากเป็น 2 เท่า

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักศึกษาแต่ละคนเมื่อได้รับรายได้ก็ต้องนำมาใช้จ่ายในเรื่องต่าง ๆ ยิ่งได้รับรายได้มากเพียงใด ก็จะใช้จ่ายไปมากเช่นนั้นเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ดังที่ Maslow (1943, 1954 อ้างถึงใน อรรถวิช จาริกจาริต, 2561, น. 240 - 246) ได้กล่าวไว้ถึงการแบ่งความต้องการของมนุษย์ ออกเป็น 5 ชั้น ซึ่งสามารถนำมาอธิบายถึงการเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ ดังนี้ ในชั้นที่ 1 ความต้องการด้านสรีระหรือความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) ความต้องการในชั้นนี้เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานที่สุด เพราะเป็นความต้องการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ และเป็นความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์ นักศึกษาย่อมมีการใช้จ่ายเงินไปเพื่อตอบสนองต่อความต้องการทางร่างกาย รวมถึงตอบสนองต่อความต้องการทางด้านเพศ ไม่ว่าจะเป็นการใช้จ่ายเงินเพื่อซื้อเสื้อผ้าที่มีความน่าสนใจให้ตนเองใส่แล้วดูดี รวมถึงดึงดูดความสนใจของผู้อื่น อีกทั้งยังมีความสอดคล้องกับลำดับความต้องการชั้นที่ 3 ความต้องการความรักและความเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Belongingness and Love Needs) ความต้องการในชั้นที่ 3 ในชั้นนี้มนุษย์จะต้องการความรัก มิตรภาพ และความผูกพันกับผู้อื่น หรือต้องการให้เพื่อนยอมรับว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ทั้งนี้ การจะตอบสนองความต้องการด้านนี้ได้ ก็จำเป็นต้องใช้เงินเพื่อมาจ่ายในเรื่องต่าง ๆ เช่น การซื้อของให้คนรัก หรือการใช้จ่ายเมื่อไปเที่ยวตามสถานที่ต่าง ๆ จึงอาจเป็นเหตุผลให้นักศึกษาที่มีรายได้มากจะมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่านักศึกษาที่มีรายได้น้อย

6.3 สมมติฐานข้อที่ 3 การอบรมเลี้ยงดูมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูทุกรูปแบบไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลลักษณ์ วงศ์อาษา ปิยะพร กองเงิน สารรัตน์ วุฒิอาภา (2558) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิง : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดเป็นบางครั้งและมีความเป็นอิสระบ้างพอสมควร มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นหญิง ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากปัจจัยทางจิตวิทยา ปัจจัยในตัวบุคคล หรือปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษา มากกว่าการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 3 รูปแบบ อาทิ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีการผสมผสานของสังคมไทย

ซึ่งในปัจจุบันรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาโดยทั่วไปไม่ได้ใช้เพียงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งเท่านั้น แต่ได้มีการผสมผสานในหลายรูปแบบเข้าด้วยกัน โดยอาจมีรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งที่ถูกนำมาใช้ในการอบรมเลี้ยงดูมากกว่ารูปแบบอื่น ๆ (วงศ์เดือน สายสุวรรณ, 2546, น. 19) และในปัจจุบันยังพบว่าแต่ละครอบครัวมีลักษณะที่หลากหลายซึ่งเป็นผลจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมตามกระแสโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี โดยรายงานสถานการณ์ประชากรไทย พ.ศ. 2558 พบสัดส่วนของ ครอบครัวประเภทต่าง ๆ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ 1) ครอบครัวสามรุ่น 2) ครอบครัวพ่อและแม่และลูก 3) ครอบครัวคู่สามี-ภรรยาที่ไม่มีบุตร 4) ครีวเรือนอยู่คนเดียว 5) ครอบครัวเลี้ยงเดี่ยว 6) ครีวเรือนข้ามรุ่น และ 7) ครีวเรือนที่ไม่ใช่ญาติ คิดเป็นร้อยละ 33.60, 26.60, 16.20, 13.90, 7.10, 2.10, 0.60 ตามลำดับ โดยพบว่าแต่ละครอบครัวพบปัญหาที่หลากหลาย ได้แก่ ปัญหาสัมพันธภาพและการสื่อสารในครอบครัวเปราะบาง ต่างคนต่างอยู่มากขึ้น มีความเป็นปัจเจกชนและพื้นที่ส่วนตัวสูงขึ้น ปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัว และปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาของเด็กอายุ 0-17 ปี ที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่เพิ่มมากขึ้น และปัญหาที่สำคัญมากคือปัญหา การทำหน้าที่ของครอบครัวขาดประสิทธิภาพ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงบทบาทหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก การอบรมปลูกฝังจริยธรรม คุณธรรม ค่านิยม การหล่อหลอมบุคลิกภาพและพฤติกรรมที่พึงประสงค์ลูกทะเลเลย และผลึกภาระให้เป็นหน้าที่ของสถาบันอื่นในสังคมมากขึ้น จากปัญหาดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าครอบครัว จำเป็นต้องตระหนักถึงบทบาทหน้าที่ในการอบรมเลี้ยงดูเด็กให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เด็กมีบุคลิกภาพที่ดีและมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (รุ่งรัตน์ สุขะเดชะ, 2563, น. 2) และนอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางจิตวิทยาอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น อาทิทัศนคติในเรื่องเพศ ความต้องการความรักความผูกพันของวัยรุ่น และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุमितตา สว่างทุกข์ และคณะ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่แตกต่างกัน เนื่องจากโดยธรรมชาติวัยรุ่นจะมีความผูกพันและให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน มักมีความเห็นคล้ายตาม หรือเลียนแบบกัน ในด้านความคิด การแต่งกาย หรือการแสดงออก เพื่อให้เพื่อนยอมรับเป็นสมาชิก กลุ่มวัยรุ่นจะใช้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนในการค้นหาความต้องการของตนเองหรือเอกลักษณ์ความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งอาจมีอิทธิพลมากพอที่จะสนับสนุนหรือปฏิเสธค่านิยมของตัววัยรุ่นที่มีอยู่แต่ก่อนเดิม เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นโดยวัยรุ่นบางส่วนมีพฤติกรรมเสี่ยงกับเพื่อนสนิท เช่น การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นต้น

6.4 สมมติฐานข้อที่ 4 อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .645 ซึ่งผลการวิเคราะห์ที่ได้เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ แสงอำพา บำรุงธรรม ที่ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเชื่อ ค่านิยม และพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเมืองเชียงใหม่ (2543) ผลการศึกษาพบว่า สื่อเป็นปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดความเชื่อและค่านิยมทางเพศ ซึ่งในปัจจุบัน สื่อคือช่องทางหนึ่งในการนำเสนอข้อมูลข่าวสารไปถึงคน

จำนวนมาก หนังสือบางประเภทนั้นมีเนื้อหาสอดแทรกในเรื่องเพศ ภาพลามก ภาพโป๊เปลือย ส่วนละคร หรือ คลิปวิดีโอทางอินเทอร์เน็ต ก็อาจจะมีภาพในขณะการมีเพศสัมพันธ์กัน ซึ่งสื่อต่าง ๆ เหล่านี้ สามารถหาดูได้ อย่างง่ายดาย

ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในปัจจุบันมีสื่อหลายช่องทางที่มีการเข้าถึงได้ง่ายมากขึ้น เมื่อมีการเปิดรับข้อมูล ที่มีทั้งภาพ วิดีโอ เสียง ก็อาจจะเป็นสิ่งกระตุ้น หรือชักนำให้เกิดพฤติกรรม การเลียนแบบอย่างที่จะทำตาม ดังที่ Albert Bandura (1977 อ้างถึงใน พิมพ์ชนก นุชเนตร, 2560, น.5-6) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้ทางสังคม เป็นกระบวนการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลโดยการเลียนแบบจากตัวแบบโดยการสังเกต และจดจำลักษณะของ ตัวแบบที่บุคคลมีความสนใจเพื่อมาปรับใช้และแสดงออกเป็นพฤติกรรมของตน การรับข้อมูลทางเพศผ่านสื่อ จึงเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ อาจเกิดจากความอยากรู้อยากเห็นและอยากทดลอง ในเรื่องเพศเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ดังนั้น สื่อจึงมีบทบาทอย่างมากในการถ่ายทอดเรื่องราว ต่าง ๆ รวมไปถึงเป็นการปลูกฝังความคิด หรือทัศนคติบางประการในการปฏิบัติตนของบุคคล อีกทั้งยังอาจจะมี ความเกี่ยวข้องในเรื่องของการติดตริง ดังคำกล่าวของ Freud (Sigmund Salomon Freud, 1856 - 1939 อ้างถึงใน เจษฎา อังกาบสี, 2560, น. 28 - 35) ได้กล่าวไว้ว่าพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอาจเกิดจากการติดตริงใน ขั้นที่ 5 ขั้นอวัยวะเพศตอนปลายหรือพิวเบอร์ตี้ (Genital Stage or Puberty) ซึ่งในขั้นนี้จะเป็นระยะที่มี บุคคลมีพลังทางเพศสมบูรณ์เต็มที่ มีความสามารถในการสืบพันธุ์ และมีความต้องการตามสัญชาตญาณทาง เพศอย่างรุนแรง ซึ่งจะทำให้เกิดความพึงพอใจทางด้านเพศ และต้องการที่จะแสวงหาความสุขทางเพศ วัยรุ่นจึงต้องแสวงหาความสุขทางเพศด้วยการค้นหาสื่อต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ เพื่อตอบสนองความต้องการของตน

7. ข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาค้นคว้าไปใช้

7.1.1 จากการศึกษา พบว่า อิทธิพลสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ดังนั้น ใน การรับชมสื่อต่าง ๆ ผู้ปกครองควรมีบทบาทในการรับสื่อของวัยรุ่น เพื่อให้วัยรุ่นเกิดวิจาร์ณญาณ และรู้เท่าทัน สื่อ สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสม ส่วนในเรื่องของผู้ผลิตสื่อ ควรมีการออกแบบสื่อที่เหมาะสม และควรมีการจำกัดอายุการเข้ารับชมสื่อที่มีแนวโน้มต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

7.1.2 จากการศึกษา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ แต่ถึงอย่างไร ก็ตาม พ่อแม่หรือผู้ปกครอง ควรจะมอบความรัก ความเมตตา ความรู้ และคอยแนะนำการวางตัว ที่เหมาะสม การกำหนดขอบเขตในชีวิต และพร้อมสนับสนุนให้ลูกได้ทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสนใจของ ตนเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถือเป็นการส่งเสริมให้ลูกมีบุคลิกภาพ และการแสดงออกทางเพศที่เหมาะสม

7.1.3 จากการศึกษา พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง ทางพ่อแม่หรือผู้ปกครอง สถานศึกษาควรให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศ ปลุกจิตสำนึกให้เพศชายมีความรับผิดชอบต่อการกระทำและเพิ่มทักษะการคิด ไตร่ตรอง พิจารณาถึงผลกระทบที่จะตามมาหากแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม

7.1.4 จากการศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 15,000 บาท มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักศึกษาที่มีรายได้ต่ำกว่านี้ทุกกลุ่ม สะท้อนให้เห็นว่าหากนักศึกษามีรายได้ต่อเดือนที่ค่อนข้างมากก็จะสามารถนำรายได้เหล่านั้นไปใช้ในการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้มากขึ้น อาทิ การออกไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ และการเข้าถึงสื่อบางประเภทที่เกี่ยวข้องกับเพศ เป็นต้น ดังนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องควรเข้ามาควบคุม ดูแลเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายของนักศึกษาให้ใช้จ่ายได้อย่างเหมาะสม

7.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

7.2.1 ควรนำปัจจัยที่มีอิทธิพลข้างต้นไปเป็นประเด็นในการสร้างโปรแกรมกิจกรรมหรือแนวทางการเฝ้าระวังความเสี่ยงต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

7.2.2 ควรมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาให้ความรู้ อบรมหรือจัดอบรม เพื่อปรับทัศนคติที่ถูกต้องในการแสดงออกพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสม เช่น การรักษานวลสงวนตัว การให้เกียรติเพศตรงข้าม หรือจัดอบรมให้มีทักษะในการปฏิเสธพฤติกรรมที่นำไปสู่การมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

บรรณานุกรม

- กมลศักดิ์ วงศ์ศรีแก้ว. (2562). การเปิดรับข่าวสาร ความตระหนักรู้ และพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการออมเงินของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
- กุหลาบ รัตนสังข์ธรรม และคณะ. (2540). สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหายาเสพติดและพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก. หอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- จันทร์ทิมา อู่ยยะเสถียร. (2547). อิทธิพลของปัจจัยทางสังคมต่อการกระทำผิดคดีข่มขืนกระทำชำเราของเด็กและเยาวชนชาย. หลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา, กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เจษฎา อังกาบสี. (2560). เอกสารประกอบการสอน รายวิชา จว.102 จิตวิทยาพัฒนาการ. คณะจิตวิทยา: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- เฉลิมศรี ตั้งสกุลธรรม. (2544). การศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบของการอบรมเลี้ยงดูและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของเด็กวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชลนิทรา แสงบุราณ. (2551). รูปแบบการเลี้ยงดูและการสื่อสาร เรื่องเพศระหว่างมารดาและบุตรสาวต่อพฤติกรรมทางเพศ ของวัยรุ่นตอนต้นหญิง เขตกรุงเทพมหานคร. หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเอกการพยาบาลสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชัชวาล เทียมถนอม. (2554). การศึกษารูปแบบความรัก บทบาททางเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาไทยระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารศิลปศาสตร์, 11(2), 118-134.
- ชอลาส เติ้งมาชา, ปุณณพัฒน์ ไชยเมล์, สมเกียรติยศ วรเดช. (2562). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในอำเภอแห่งหนึ่ง ของจังหวัดภาคใต้ตอนกลาง. วารสารวิชาการ สาธารณสุขชุมชน, 8, 16-17.
- ณัฐธิดา ปัญจะโรทัย, สุปรียา ตันสกุล, มณีนรัตน์ ธีระวิวัฒน์ และนิรัตน์ อีมานี. (2556). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาหญิงในจังหวัดนครนายก. วารสารสุขศึกษา 2556; 36 (125): 72-85.
- ณัฐพงษ์ แพงไรสง. (2556). ความสัมพันธ์ของความรู้ ค่านิยม และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนิสิตนักศึกษาในกรุงเทพมหานคร. หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์, กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณิชากัทร ปุ่นมีกิจ. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเมืองพัทยา. หลักสูตรพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลเวชปฏิบัติชุมชน คณะพยาบาลศาสตร์, ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

- ดุลยา จิตตะยโสธร. (2552). รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของ Diana Baumrind Diana Baumrind's Parenting Styles. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 29 (4), 173-187.
- ธัญญาพัฒน์ คำสีหา, จุไรรัตน์ อาจแก้ว, ภัทรพร เกษสังข์. (2562). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 19: การวิเคราะห์พระระดับ. วารสารวิชาการ, 13 (3), 26-33.
- นวลพรรณ อิศโร และคณะ. (2559). ปัจจัยทำนายพฤติกรรมทางเพศที่พึงประสงค์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดจันทบุรี. วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 24 (2), 72-84.
- นิติ กาญจนวณิชย์. (2554). ผลกระทบทางความคิดและพฤติกรรมจากการใช้สื่อทางเพศของเยาวชน ผู้กระทำผิดทางเพศบ้านเมตตาและบ้านกรุณา. หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- นิศาลักษณ์ บุญไทย. (2561). ความสัมพันธ์ระหว่างการเห็นคุณค่าในตนเอง และการควบคุมตนเอง กับ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งใน กรุงเทพมหานคร. หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา, กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- บรรจง พลไชย. (2555). การรับสารสนเทศทางเพศและพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง ในเขตเทศบาลเมืองนครพนม. อินฟอร์เมชั่น, 19 (2), 44-54.
- ปนัดดา เรืองเขตรพิศ. (2557). การอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัว และอิทธิพลของกลุ่มเพื่อน ที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต. หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา, กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- ประณต คำนิม. (2563). เอกสารประกอบการสอน รายวิชา จว.438 คุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรม เอื้อสังคมในเด็กปฐมวัย. คณะจิตวิทยา: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- พงศันที สัตยเทวา. (2558). การพัฒนาโปรแกรมส่งเสริมสุขภาพตามแนวคิดการเรียนรู้ทางสังคมและ อารมณ์เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. หลักสูตรปริญญา ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาสุศึกษาและพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์, กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พนอวดี จันทนา. (2547). พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชุมชน เกาะสมุย. หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและ การแนะแนว, กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศิลปกร.
- มุสตุรา ยะโกะ. (2556). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. วารสาร AL-NUR บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา, 8 (14), 45-61.
- ยุพาพร ปิวะพงษ์. (2554). อิทธิพลของสื่อลามกที่มีผลต่อการกระทำผิดทางเพศของเด็ก และเยาวชน ศึกษา เฉพาะกรณี ศูนย์ฝึกอบรมเด็กเล็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล. วารสารวิทยา บริการ, 22 (3), 13-29.

- รัชนีกร ทรัพย์ชื่นสุข. (2556). การผลิตสื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์ของการรถไฟแห่งประเทศไทย. สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศและนิเทศศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยสยาม.
- ศุภวดี บุญญวงค์. (2555). การป้องกันและแทรกแซงเส้นทางเข้าสู่พฤติกรรมเสี่ยงของเด็กและเยาวชนไทย **ฐานคิดสำหรับการแนะแนวและการให้คำปรึกษา**. สงขลา: เทมการพิมพ์.
- วรรณศิริ ปิ่นทอง. (2549). ความสามารถในการพยากรณ์ของการอบรมเลี้ยงดูการสนับสนุนทางสังคมจากกลุ่มเพื่อนการรับรู้ทางเพศผ่านสื่อและการควบคุมตนที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- วัชระ เอี่ยมรัศมีกุล และคณะ. (2543) **ความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนประถมและมัธยมศึกษา**. โรงพยาบาลพนมไพร, ร้อยเอ็ด: สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดร้อยเอ็ด.
- สถาพร สิงหะ. (2557). **พฤติกรรมกาเปิดรับการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากสื่อการตัดสินใจท่องเที่ยวแบบดำนน้ำลึก**. หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารเชิงกลยุทธ์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- สมบุญ ศิลป์รุ่งธรรม, มยุรี ถนอมสุข. (2553). พฤติกรรมทางเพศของนิสิตปริญญาตรี สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา ชั้นปี ที่ 1 - 3 ปี การศึกษา 2553 คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน. **การประชุมวิชาการแห่งชาติ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ครั้งที่ 9 (1547-1554)**. นครปฐม: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต กำแพงแสน.
- สุพัตรา บุญญาณูภาพงศ์. (2548). **ปัจจัยที่มีผลต่อค่านิยมทางเพศของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร**. หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเพศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- สุमितตา สว่างทุกข์, ปาริชาติ ทาโน. (2558). การศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น. **วารสารเกื้อการุณย์**, 22(2), 41-56.
- อภิวรรณต มลาแสนต์. (2549). **การศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยที่อยู่หอพักและพักอาศัยอยู่กับครอบครัว**. หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเพศศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- อรรควิช จารีกจารีต. (2561). **เอกสารประกอบการสอน รายวิชา จว.202 จิตวิทยาการเรียนรู้**. คณะจิตวิทยา: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- อรพินท์ มณีวงศ์. (2549). **พฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภอมะนัง จังหวัดลำปาง**. บัณฑิตวิทยาลัย, เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรอุษา จันทรวิจ. (2544). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ**. สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์, กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อังคณา เพชรกาฬ. (2551). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ ของนักเรียนวัยรุ่นภาคใต้ตอนบน**. หลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาธารณสุขศาสตร์, กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.

อุริษา งามวุฒิกร. (2553). การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์ การรู้เท่าทันสื่อ และความคิดเห็นต่อค่านิยมทาเพศ และการเลียนแบบพฤติกรรมชายรักรักชายของเยาวชนในกรุงเทพมหานคร. ปริญญา
นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศาสตรพัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศ
ศาสตร์, กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้องของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

รองศาสตราจารย์ประณต คำฉิม	อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
รองศาสตราจารย์ ดร.มณฑิรา จารุเพ็ง	อาจารย์ประจำภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรควิช จารีกจารีต	อาจารย์ประจำสาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

ภาคผนวก ข

- หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
- แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
- หนังสือขอความอนุเคราะห์เข้าทำการเก็บข้อมูลสำหรับการทำโครงการพิเศษทางจิตวิทยา

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

บันทึกข้อความ

คณะจิตวิทยา

หน่วยงาน.....
 ที่..... จว.086 (1) /2563 วันที่..... 9 ธันวาคม 2563
 เรื่อง..... ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....

เรียน รองศาสตราจารย์ประณต เค้าฉิม

ด้วย นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร รหัสนักศึกษา 60-08014-85299 นักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชา จว.404 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา ในปีการศึกษา 2563 รายวิชาดังกล่าวนี้กำหนดให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องที่เป็นประเด็นทางจิตวิทยา มีคุณค่า และเป็นประโยชน์ ทั้งต่อตัวนักศึกษา กลุ่มบุคคล และสังคม ทั้งนี้ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง การศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญิตตา อยู่เจริญ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการฯ

เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความถูกต้อง เทียบตรง เหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดปรากฏดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 096-949-3035

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ธัมมัญญิตตา อยู่เจริญ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญิตตา อยู่เจริญ)

อาจารย์ที่ปรึกษา

โครงการพิเศษทางจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร รหัสนักศึกษา 60-08014-85299

- ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา
- ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา
โดยกำหนดให้นักศึกษามารับเอกสารที่พิจารณาแล้ว ได้ในวันที่.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ นิรมล โค้วรัมย์
(รศ.นิรมล โค้วรัมย์)
ตำแหน่ง รองคณบดีฝ่ายบริหาร
วันที่ 1 / ธ.ค. / 64

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
KASEM BUNDIT UNIVERSITY

ที่ มกบ. 0215/จว.105 (263)

9 ธันวาคม 2563

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
เรียน รองศาสตราจารย์ ดร.มนทิรา จารุเพ็ง

ด้วย นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร รหัสนักศึกษา 60-08014-85299 นักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชา จว.404 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา ในปีการศึกษา 2563 รายวิชาดังกล่าวนี้กำหนดให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องที่เป็นประเด็นทางจิตวิทยา โดย นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง การศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญุตตา อยู่เจริญ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการฯ

เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความถูกต้องเที่ยงตรง เหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดปรากฏดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 096-949-3035

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบพระคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุกกุล)
รองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ
ในฐานะคณบดีคณะจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา "พัฒนาคน พัฒนาค้นคว้าด้วยศาสตร์และจรรยาบรรณวิชาชีพเพื่อสร้างสรรค์สังคมในอุดมคติอย่างยั่งยืน"
สถานที่ตั้ง : อาคารเกษมสรรค์ ชั้น 2 หมายเลขโทรศัพท์ 02-302-2777 ต่อ 1328
E-mail : psychology.kasem@gmail.com

วิทยาเขตพัฒนาการ : 1761 ถนนพัฒนาการ เขตสวนหลวง กรุงเทพฯ 10250 โทรศัพท์ 0-2320-2777 โทรสาร 0-2321-4444
PATANAKARN CAMPUS : 1761 PATANAKARN ROAD, SUAN LUANG, BANGKOK 10250 TEL. 0-2320-2777 FAX 0-2321-4444

วิทยาเขตร่มเกล้า : 77 ถนนร่มเกล้า เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510 โทรศัพท์ 0-2904-2222 โทรสาร 0-2904-2200
ROMKLAO CAMPUS : 77 ROMKLAO ROAD, MINBURI, BANGKOK 10510 TEL. 0-2904-2222 FAX 0-2904-2200

คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
 เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสียทางเพศ
 ของ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร์ รหัสนักศึกษา 60-08014-85299

- ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา
- ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา
 โดยกำหนดให้นักศึกษามารับเอกสารที่พิจารณาแล้ว ได้ในวันที่ 8 ก.ค.2564

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ
 (มณฑกร จางเพ็ง)
 ตำแหน่ง อาจารย์พิเศษ
 วันที่ 8 / กรกฎาคม / 2564

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

บันทึกข้อความ

คณะจิตวิทยา
 หน่วยงาน
 ที่ จว.086 (2) /2563 วันที่ 9 ธันวาคม 2563
 เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรควิช จารีกจาริต

ด้วย นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร รหัสนักศึกษา 60-08014-85299 นักศึกษาคณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้ลงทะเบียนเรียนรายวิชา จว.404 โครงการพิเศษทางจิตวิทยา ในปีการศึกษา 2563 รายวิชาดังกล่าวนี้กำหนดให้นักศึกษาได้มีประสบการณ์ในการศึกษาค้นคว้าเรื่องที่เป็นประเด็นทางจิตวิทยา มีคุณค่า และเป็นประโยชน์ ทั้งต่อตัวนักศึกษา กลุ่มบุคคล และสังคม ทั้งนี้ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร ได้รับอนุมัติให้ทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง การศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญฐิตตา อยู่เจริญ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการฯ

เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความถูกต้อง เทียบตรง เหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า รายละเอียดปรากฏดังเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้ หากท่านต้องการรายละเอียดเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร ทางโทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลข 096-949-3035

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และขอขอบคุณอย่างสูง มา ณ โอกาสนี้

ธัมมัญญฐิตตา อยู่เจริญ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัมมัญญฐิตตา อยู่เจริญ)

อาจารย์ที่ปรึกษา

โครงการพิเศษทางจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

แบบตอบรับเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ
ของ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร์ รหัสนักศึกษา 60-08014-85299

- ไม่สามารถเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา
- ยินดีเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา
โดยกำหนดให้นักศึกษามารับเอกสารที่พิจารณาแล้ว ได้ในวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ลงชื่อ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรควิช จาริกจรรย์)

อาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา

ตำแหน่ง

วันที่ ๒๓ / ก.พ. / ๖๑

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

บันทึกข้อความ

หน่วยงาน..... คณะจิตวิทยา
 ที่..... จว.126/2563..... วันที่..... 7 เมษายน 2564
 เรื่อง..... ขอความอนุเคราะห์เข้าทำการเก็บข้อมูลสำหรับกรทำโครงการพิเศษทางจิตวิทยา.....

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. แบบสอบถามที่ใช้เก็บข้อมูล จำนวน 2 ฉบับ
 2. แบบตอบรับให้นักศึกษาเข้าทำการเก็บข้อมูล จำนวน 2 ฉบับ

เนื่องด้วย นางสาวรทัย ปิ่นกง และ นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร์ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ได้รับอนุมัติให้จัดทำโครงการพิเศษทางจิตวิทยา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา ภายใต้การดูแลของอาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาและอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการพิเศษทางจิตวิทยา

เพื่อให้การดำเนินโครงการฯ ของนักศึกษาสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้นักศึกษาเข้าทำการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ทั้งนี้ นักศึกษาจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นักศึกษาด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร ฉัตรศุกกุล)
 รองอธิการบดีฝ่ายกิจการพิเศษ
 ในฐานะคณบดีคณะจิตวิทยา

ภาคผนวก ค

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ตารางที่ ค - 1 การวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบสอบถามอิทธิพลสื่อ

ข้อ	คำถาม	คะแนนความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลรวม	IOC	การ พิจารณา	การ นำไปใช้
		คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3				
1.	การดูนิตยสารที่มีภาพวาบหวิว ทำให้ท่านจินตนาการเรื่องเพศ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
2.	รูปภาพในนิตยสารทำให้ท่าน เกิดอารมณ์ทางเพศ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
3.	รูปภาพจากในหนังสือ หรือนิตยสาร มีความน่าสนใจ ดึงดูดให้ท่าน ติดตามดู	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
4.	เมื่อท่านดูรูปภาพที่ปลุกเร้าอารมณ์ ทางเพศจากในหนังสือ หรือนิตยสาร ทำให้ท่านรู้สึกอยากสัมผัสผู้ที่มี เรือนร่างเช่นนั้น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
5.	นิตยสารที่มีภาพหวาบหวิว กระตุ้นให้ท่านเก็บสะสมหนังสือ ประเภทนั้น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
6.	ท่านพูดคุยเรื่องทางเพศกับเพื่อน หลังจากที่ดูรูปภาพหวาบหวิว ในนิตยสาร	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
7.	การดูนิตยสารที่มีภาพหวาบหวิว กระตุ้นให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วย ตนเอง	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
8.	การเข้าชมเว็บไซต์ที่มีภาพหรือเรื่อง ที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ กระตุ้น ให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้

ข้อ	คำถาม	คะแนนความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลรวม	IOC	การ พิจารณา	การ นำไปใช้
		คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3				
9.	การฟังเรื่องเล่า หรือประสบการณ์ ทางเพศจากบุคคลอื่น ๆ ผ่าน สื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านมี ความสุขและอยากมีประสบการณ์ เช่นนั้น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
10.	การเข้าชมภาพที่มีลักษณะการ แต่งกายล่อแหลมผ่านสื่อสังคม ออนไลน์ ทำให้ท่านรู้สึกมีความสุข และอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่าง เช่นนั้น	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
11.	การเข้าชมภาพ เสียง วิดีโอ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับกรณี เพศสัมพันธ์จากสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านรู้สึกมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่ง ที่กำลังรับชม	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
12.	ท่านรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินกับ การแชร์ภาพหรือวิดีโอที่มีเนื้อหา เกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ในห้องที่เป็น กลุ่มสนทนาร่วมกัน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
13.	ท่านใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการชม ภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่กระตุ้นให้เกิด อารมณ์ทางเพศ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
14.	ท่านดูละคร หรือซีรีส์ทางโทรทัศน์ที่ มีเนื้อเรื่องวาบหวิวเพื่อผ่อนคลาย ความตึงเครียด	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้
15.	ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง หลังจากดูฉาก Love Scene ใน ละครโทรทัศน์	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่าน เกณฑ์	นำไป ทดลองใช้

ข้อ	คำถาม	คะแนนความ คิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิ			ผลรวม	IOC	การ พิจารณา	การ นำไปใช้
		คน ที่ 1	คน ที่ 2	คน ที่ 3				
16.	ท่านแชร์ภาพวาทะวิวต่าง ๆ ในสื่อสังคมออนไลน์เพื่อให้เพื่อน ๆ ในโลกออนไลน์ยอมรับในตัวท่าน	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
17.	ท่านสวมใส่เสื้อผ้าที่เน้นสัดส่วนของอวัยวะต่าง ๆ อย่างชัดเจนตามแบบในนิตยสาร	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
18.	ท่านเลียนแบบท่าทางการโพสท่าถ่ายรูปตามที่เห็นในนิตยสาร	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
19.	ท่านเลียนแบบท่าทางที่แสดงออกทางสีหน้า เช่น การจือปาก ขยิบตากัดปาก เพื่อเพิ่มความดึงดูดใจจากรูปภาพที่พบเห็นในนิตยสาร	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
20.	ท่านปฏิบัติตามแบบที่พบในซีรีส์หรือละครโทรทัศน์ ขณะอยู่สองต่อสองกับคนรัก	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
21.	ท่านดูวิดีโอเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศใน Twitter และเลียนแบบท่าทางจากในคลิปไปใช้กับแฟนของท่านเอง	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
22.	ท่านแชร์ภาพวาทะวิวต่าง ๆ ในสื่อสังคมออนไลน์ตามแบบที่ผู้อื่นเคยทำ	+1	+1	+1	3	1.00	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้
23.	ท่านออกไปดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์เมื่อเห็นเพื่อน ๆ ดื่มและถ่ายรูปลงใน Facebook หรือ Instagram	+1	+1	0	2	0.67	ผ่านเกณฑ์	นำไปทดลองใช้

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, น. 72)

ภาคผนวก ง

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) และค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
ของเครื่องมือที่ใช้ในศึกษาค้นคว้า

ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r)

ตารางที่ ง - 1 ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) ของแบบสอบถามอิทธิพลสื่อ

ข้อ	ข้อคำถาม	ค่า r	การพิจารณา	การนำไปใช้
1.	การดูนิตยสารที่มีภาพวาบหวิว ทำให้ท่านจินตนาการเรื่องเพศ	.791	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
2.	รูปภาพในนิตยสารทำให้ท่านเกิดอารมณ์ทางเพศ	.944	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
3.	รูปภาพจากในหนังสือ หรือนิตยสารมีความน่าสนใจดึงดูดให้ท่านติดตามดู	.710	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
4.	เมื่อท่านดูรูปภาพที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศจากในหนังสือ หรือนิตยสาร ทำให้ท่านรู้สึกอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่างเช่นนั้น	.917	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
5.	นิตยสารที่มีภาพวาบหวิวกระตุ้นให้ท่านเก็บสะสมหนังสือประเภทนั้น	.823	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
6.	ท่านพูดคุยเรื่องทางเพศกับเพื่อน หลังจากที่คุณดูรูปภาพวาบหวิวในนิตยสาร	.838	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
7.	การดูนิตยสารที่มีภาพวาบหวิว กระตุ้นให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	.843	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
8.	การเข้าชมเว็บไซต์ที่มีภาพหรือเรื่องที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ กระตุ้นให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง	.788	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
9.	การฟังเรื่องเล่า หรือประสบการณ์ทางเพศจากบุคคลอื่น ๆ ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านมีความสุขและอยากมีประสบการณ์เช่นนั้น	.881	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
10.	การเข้าชมภาพที่มีลักษณะการแต่งกายล่อแหลมผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านรู้สึกมีความสุขและอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่างเช่นนั้น	.913	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
11.	การเข้าชมภาพ เสียง วิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับ การมีเพศสัมพันธ์จากสื่อสังคมออนไลน์ทำให้ท่านรู้สึกมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่กำลังรับชม	.789	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล

ข้อ	ข้อความ	ค่า r	การพิจารณา	การนำไปใช้
12.	ท่านรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินกับการแชร์ภาพหรือวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ในห้องที่เป็นกลุ่มสนทนาาร่วมกัน	.934	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
13.	ท่านใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ	.920	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
14.	ท่านดูละคร หรือซีรีส์ทางโทรทัศน์ที่มีเนื้อเรื่องวาทวิพเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด	.854	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
15.	ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง หลังจากดูฉาก Love Scene ในละครโทรทัศน์	.890	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
16.	ท่านแชร์ภาพวาทวิพต่าง ๆ ในสื่อสังคมออนไลน์ เพื่อให้เพื่อน ๆ ในโลกออนไลน์ยอมรับในตัวท่าน	.911	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
17.	ท่านสวมใส่เสื้อผ้าที่เน้นสัดส่วนของอวัยวะต่าง ๆ อย่างชัดเจน ตามแบบในนิตยสาร	.882	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
18.	ท่านเลียนแบบท่าทางการโพสท่าถ่ายรูปตาม que ในนิตยสาร	.892	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
19.	ท่านเลียนแบบท่าทางที่แสดงออกทางสีหน้า เช่น การจือปาก ขยับตา กัดปากเพื่อเพิ่มความดึงดูดใจจากรูปภาพที่พบเห็นในนิตยสาร	.917	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
20.	ท่านปฏิบัติตามแบบที่พบในซีรีส์ หรือละครโทรทัศน์ ขณะอยู่สองต่อสองกับคนรัก	.894	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
21.	ท่านดูวิดีโอเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศใน Twitter และเลียนแบบท่าทางจากในคลิปไปใช้กับแฟนของตัวเอง	.867	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
22.	ท่านแชร์ภาพวาทวิพต่าง ๆ ในสื่อสังคมออนไลน์ตามแบบที่ผู้อื่นเคยทำ	.911	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล
23.	ท่านออกไปตีมเครื่องตีผสมแอลกอฮอล์เมื่อเห็นเพื่อน ๆ ตีม และถ่ายรูปลงใน Facebook หรือ Instagram	.800	ผ่านเกณฑ์	นำไปใช้เก็บข้อมูล

หมายเหตุ ข้อที่ผ่านเกณฑ์ คือ มีค่า r ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2553, น. 75)

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ตารางที่ ง - 2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

แบบสอบถาม	ค่าความเชื่อมั่น
พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	.947
การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	.08941
การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด	.08485
การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	.08431
อิทธิพลสื่อ	.986

ภาคผนวก จ
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม
เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

ชุดที่.....

ด้วยข้าพเจ้า นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต กำลังศึกษาค้นคว้าโครงการพิเศษทางจิตวิทยา เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต 2. เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตโดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ และรายได้ต่อเดือน 3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ในการนี้ ผู้ศึกษาจึงขอความอนุเคราะห์จากท่านทำแบบสอบถามฉบับนี้ โดยตอบแบบสอบถามตามความรู้สึกรู้สึกหรือความคิดเห็นได้อย่างอิสระ **ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด** ทุกคำตอบของท่านจะเก็บรวบรวมไว้ **เป็นความลับ** โดยผู้ศึกษาจะทำการวิเคราะห์ผลในภาพรวมเพื่อการจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ และใช้เฉพาะในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เท่านั้น

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร

นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา

คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้ประกอบด้วย 4 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน 2 ข้อ
ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	จำนวน 25 ข้อ
ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู	จำนวน 35 ข้อ
ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลสื่อ	จำนวน 23 ข้อ

รายละเอียดการยินยอมเข้าร่วมโครงการพิเศษทางจิตวิทยา

เรื่อง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูและอิทธิพลสื่อกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

ข้าพเจ้านักศึกษาชั้นปีที่..... มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต กรุงเทพมหานคร ได้ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการดำเนินโครงการ ฯ ดังกล่าว และข้าพเจ้ายินยอมตอบแบบสอบถามฉบับนี้โดยสมัครใจ

..... ลงชื่อ/ลายเซ็น/รหัสนักศึกษาผู้ยินยอมเข้าร่วมโครงการ ฯ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. รายได้ต่อเดือน

ต่ำกว่า 5,000 บาท

5,000-10,000 บาท

10,001-15,000 บาท

มากกว่า 15,000 บาท

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องด้านขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ โดยพิจารณาดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมของท่านมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมของท่านมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมของท่านปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมของท่านน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.	ท่านและเพื่อน ๆ หรือคนรักชอบดูภาพยนตร์แนวโรแมนติกในโรงภาพยนตร์ที่มีฉากแสดงความรักร่วมกัน					
2.	ท่านเข้าชมเว็บไซต์ที่มีภาพหรือเรื่องที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ					
3.	ท่านดูคลิปวิดีโอที่มีการแสดงบทร่วมรักระหว่างคนสองคน					
4.	ท่านดูหนังสือ หรือนิตยสารที่มีภาพปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ					
5.	ท่านสวมใส่เสื้อผ้าที่เห็นสัดส่วนของอวัยวะต่าง ๆ อย่างชัดเจน					
6.	ท่านชอบใส่เสื้อผ้ามิดชิด เมื่อต้องออกไปทำธุระข้างนอก					

ข้อ	คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
7.	ท่านมักแต่งกายให้เป็นที่ดึงดูดใจของเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกัน					
8.	ท่านมักสวมใส่เสื้อผ้าที่บางจนสามารถเห็นสรีระของร่างกายชัดเจน					
9.	ท่านไปเที่ยวสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เช่น ร้านอาหาร ตลาดนัดยามค่ำ คีฬา คาราโอเกะ เพื่อผ่อนคลายความเครียดจากการเรียน					
10.	ท่านและเพื่อน ๆ ไปเที่ยวกลางคืนหรือจัดงานปาร์ตี้ในสถานเริงรมย์					
11.	ตั้งแต่เริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายท่านยังไม่เคยไปเที่ยวสถานเริงรมย์ในเวลากลางคืน					
12.	เมื่อท่านไปเที่ยวสถานเริงรมย์ มักจะพบเพื่อนใหม่ ๆ ที่ถูกใจ และมักติดต่อกับหรือพบเจอกันในภายหลัง					
13.	ท่านและเพื่อน ๆ หรือคนรักจะดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์เมื่อมีโอกาส					
14.	ท่านดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์ เมื่อไปเที่ยวสถานเริงรมย์กับเพื่อน เพื่อสร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน					
15.	ท่านจะดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์จนกว่าจะมึนเมาหรือไม่ได้สติ					
16.	แม้มีเรื่องไม่สบายใจใด ๆ ท่านจะไม่พึ่งเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เด็ดขาด					
17.	ท่านอยู่ตามลำพังกับคนรัก หรือบุคคลที่สนิทสนมสองต่อสอง					
18.	ท่านใช้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละวันอยู่กับคนรัก หรือบุคคลที่สนิทสนม					
19.	ท่านนั่งคุยกับคนรัก หรือบุคคลที่สนิทสนมในเวลากลางคืนสองต่อสอง					
20.	ท่านมักไปเที่ยวกับคนรัก หรือบุคคลที่สนิทสนมกันสองต่อสอง					

ข้อ	คำถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
21.	ท่านและคนรักหรือบุคคลที่สนิทสนมจะนอนหนุนตัก กอดหรือจับมือ เพื่อแสดงความรักซึ่งกันและกัน					
22.	ท่านนั่งใกล้ชิดกับคนรัก หรือคนที่พึงรู้จัก ขณะเวลาไปเที่ยวสถานเริงรมย์ เช่น ร้านอาหาร ตลาดนัดยามค่ำคืน และคาราโอเกะ					
23.	ท่านและเพื่อนสนิทมักหยอกล้อแบบถูกเนื้อต้องตัวกันมากกว่าสถานะเพื่อน					
24.	ท่านและคนรักหรือบุคคลที่สนิทสนมจะจู่มือกันหรือถูกเนื้อต้องกันมากขึ้นเมื่อไปเที่ยวด้วยกัน					
25.	ท่านไม่ถูกเนื้อต้องตัวกับบุคคลที่ท่านรู้สึกชอบ					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ โดยพิจารณาดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของท่านมาก
เห็นด้วยปานกลาง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของท่านบ้างบางครั้ง
เห็นด้วยน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของท่านน้อย
เห็นด้วยน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของท่านน้อยที่สุด

ข้อ	คำถาม	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	ไม่เห็นด้วย
1.	พ่อแม่รับฟังความคิดเห็นของท่านในเรื่องเพศ					
2.	พ่อแม่เปิดโอกาสให้ท่านแสดงความคิดเห็น					
3.	พ่อแม่สนใจความต้องการของท่าน					
4.	หากท่านทำผิดพ่อแม่จะถามเหตุผลก่อนที่จะลงโทษ					
5.	เวลาท่านทำผิดพ่อแม่จะสอนก่อนลงโทษ					
6.	พ่อแม่ให้ท่านตัดสินใจเลือกคบเพื่อนต่างเพศได้เอง					
7.	พ่อแม่อนุญาตให้ท่านไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนต่างเพศได้แต่ต้องขออนุญาตก่อน					
8.	พ่อแม่ให้ท่านคบเพื่อนต่างเพศอย่างเปิดเผย					
9.	พ่อแม่จะไม่ว่าหากท่านมีแฟน					
10.	พ่อแม่ให้อิสระในการคบเพื่อนต่างเพศ					
11.	พ่อแม่อธิบายเรื่องความแตกต่างของหญิงชายให้ฟัง					

ข้อ	คำถาม	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย น้อย	ไม่เห็น ด้วย
12.	ถ้ามี ปัญหาเรื่องเพื่อนต่างเพศท่าน สามารถพูดคุยปรึกษา กับพ่อแม่ได้					
13.	เมื่อท่านทำผิดเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่าง เพศพ่อแม่จะลงโทษโดยไม่มีการยกเว้น					
14.	เวลาที่ท่านจะไปไหนต้องขออนุญาต จากพ่อแม่ก่อน					
15.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ท่านไปเที่ยวกับเพื่อน ในวันหยุด					
16.	ถ้าท่านกลับจากบ้านไม่ตรงเวลาหลังจาก โรงเรียนเลิกท่านจะถูกทำโทษ					
17.	พ่อแม่กำหนดกฎระเบียบทุกอย่างให้กับ ท่าน ถ้าท่านไม่ทำตามจะถูกลงโทษ					
18.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ท่านคบเพื่อนต่างเพศ					
19.	พ่อแม่จะตำหนิเมื่อมีเพื่อนต่างเพศมาหา ที่บ้าน					
20.	พ่อแม่จะคอยตักเตือนในการวางตัวกับ เพื่อนต่างเพศ					
21.	พ่อแม่จะเข้มงวดเกี่ยวกับการคบเพื่อน ต่างเพศ					
22.	พ่อแม่ต้องการรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับเรื่อง เพื่อนต่างเพศของท่าน					
23.	หากท่านไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ ต้องอยู่ ในสายตาของพ่อแม่					
24.	พ่อแม่ไม่พอใจหากท่านมีแฟน					
25.	พ่อแม่ยึดมั่นในขนบธรรมเนียมประเพณี ไทย					
26.	ท่านทำอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ					
27.	พ่อแม่ไม่ว่ากล่าวหากท่านใส่กระโปรงสั้น หรืออาจไปบ้าง					

ข้อ	คำถาม	เห็นด้วย มากที่สุด	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย ปาน กลาง	เห็นด้วย น้อย	ไม่เห็น ด้วย
28.	ท่านไปเที่ยวโดยไม่ต้องขออนุญาต					
29.	ท่านจะกลับบ้านตอนไหนก็ได้					
30.	ท่านทำผิดเพราะแม่ไม่ดูต่าว่ากล่าว					
31.	พ่อแม่ไม่เคยดูผลการเรียนของท่าน					
32.	พ่อแม่ให้ท่านดูแลตัวเองในการคบเพื่อน ต่างเพศ					
33.	พ่อแม่ไม่เคยรู้ว่าท่านไปเที่ยวกับเพื่อน ต่างเพศ					
34.	พ่อแม่ไม่สนใจว่าท่านจะคบกับใคร					
35.	พ่อแม่ไม่เคยตักเตือนท่านในเรื่องการคบ เพื่อนต่างเพศ					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับอิทธิพลสื่อ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างขวามือช่องใดช่องหนึ่งเพียงช่องเดียว ที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่านมากที่สุด กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ โดยพิจารณาดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษามากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษา
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของนักศึกษาบ้างบางครั้ง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของศึกษาน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับความเป็นจริงของศึกษาน้อยที่สุด

ข้อ	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	การดูนิตยสารที่มีภาพวาบหวามทำให้ท่านจินตนาการเรื่องเพศ					
2.	รูปภาพในนิตยสารทำให้ท่านเกิดอารมณ์ทางเพศ					
3.	รูปภาพจากในหนังสือ หรือนิตยสารมีความน่าสนใจ ดึงดูดให้ท่านติดตามดู					
4.	เมื่อท่านดูรูปภาพที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศจากในหนังสือ หรือนิตยสาร ทำให้ท่านรู้สึกอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่างเช่นนั้น					
5.	นิตยสารที่มีภาพวาบหวามกระตุ้นให้ท่านเก็บสะสมหนังสือประเภทนั้น					
6.	ท่านพูดคุยเรื่องทางเพศกับเพื่อน หลังจากที่คุณดูรูปภาพวาบหวามในนิตยสาร					
7.	การดูนิตยสารที่มีภาพวาบหวาม กระตุ้นให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง					
8.	การเข้าชมเว็บไซต์ที่มีภาพหรือเรื่องที่ปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ กระตุ้นให้ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง					
9.	การฟังเรื่องเล่า หรือประสบการณ์ทางเพศจากบุคคลอื่น ๆ ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านมีความสุขและอยากมีประสบการณ์เช่นนั้น					

ข้อ	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
10.	การเข้าชมภาพที่มีลักษณะการแต่งกาย ล่อแหลมผ่านสื่อสังคมออนไลน์ ทำให้ท่านรู้สึกมีความสุข และอยากสัมผัสผู้ที่มีเรือนร่างเช่นนั้น					
11.	การเข้าชมภาพ เสียง วิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์จากสื่อสังคมออนไลน์ทำให้ท่านรู้สึกมีอารมณ์ร่วมไปกับสิ่งที่กำลังรับชม					
12.	ท่านรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลินกับการแชร์ภาพหรือวิดีโอที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ในห้องที่เป็นกลุ่มสนทนาร่วมกัน					
13.	ท่านใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาที่กระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ					
14.	ท่านดูละคร หรือซีรีส์ทางโทรทัศน์ที่มีเนื้อเรื่องวาบหวิวเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด					
15.	ท่านสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง หลังจากดูฉาก Love Scene ในละครโทรทัศน์					
16.	ท่านแชร์ภาพวาบหวิวต่าง ๆ ในสื่อสังคมออนไลน์เพื่อให้เพื่อน ๆ ในโลกออนไลน์ยอมรับในตัวท่าน					
17.	ท่านสวมใส่เสื้อผ้าที่เน้นสัดส่วนของอวัยวะต่าง ๆ อย่างชัดเจน ตามแบบในนิตยสาร					
18.	ท่านเลียนแบบท่าทางการโพสท่าถ่ายรูปตามที่เห็นในนิตยสาร					
19.	ท่านเลียนแบบท่าทางที่แสดงออกทางสีหน้า เช่น การจือปาก ขยิบตา กัดปาก เพื่อเพิ่มความดึงดูดใจ จากรูปภาพที่พบเห็นในนิตยสาร					
20.	ท่านปฏิบัติตามแบบที่พบในซีรีส์ หรือละครโทรทัศน์ ขณะอยู่สองต่อสองกับคนรัก					

ข้อ	คำถาม	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
21.	ท่านดูวิดีโอเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศใน Twitter และเลียนแบบท่าทางจากในคลิปไปใช้กับแฟนของตนเอง					
22.	ท่านแชร์ภาพวาบหวิดต่าง ๆ ในสื่อสังคมออนไลน์ตามแบบที่ผู้อื่นเคยทำ					
23.	ท่านออกไปดื่มเครื่องดื่มผสมแอลกอฮอล์เมื่อเห็นเพื่อน ๆ ดื่ม และถ่ายรูปลงใน Facebook หรือ Instagram					

***** ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ *****

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ - สกุล นางสาวมณฑาทิพย์ จันทร
 วัน เดือน ปีที่เกิด 17 ตุลาคม 2541
 ภูมิลำเนา 2 หมู่ 2 บ้านคลองวัว ตำบลคลองทับจันทร์ อำเภอรัญประเทศ
 จังหวัดสระแก้ว 27120
 E-mail monthathipjantorn@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2564 ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา คณะจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต
 พ.ศ.2560 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัฒนานคร
 พ.ศ.2556 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสำเร็จวิทยา
 พ.ศ.2553 ประถมศึกษา โรงเรียนสำเร็จวิทยา